

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ χωρίς κεφάλι

Μιά αλλόκοτη ιστορία

Με μια απόφαση του δικαστηρίου της μικρής γερμανικής πόλεως Σιέγκ είχε καταδικασθεί σε θάνατο, το έτος 1695, κάποιος Χάινς Ιβν. Ήταν ένας τύπος παράξενος, άλλοτε γιατρός που είχε εγκαταλείψει ξαφνικά την επιστήμη του Άσκληπιου για να γίνει τραγικός ηθοποιός. Είχε παντρευτεί μια ωραία συνάδελφό του, την ηθοποιό Έλενν Όισερ, και την χλεύεζε τόσο παροδικικά, ώστε, ένα χρόνο μετά το γάμο τους είχε αποφασίσει να τη σκοτώσει... έπειτα την άγαπούσε υπερβολικά!

Δεν έπρόλαβε όμως, γιατί μια μέρα τη βρήκε νεκρή από σκοנקοπή. Σαν να μην έφτανε ο πόνος του για την ξαφνική αυτή συμφορά, ο κόσμος τον υποπτεύθηκε ότι είχε δηλητηριάσει τη γυναίκα του. Ή φημν έφτασε στ αυτιά του δικαστού. Ο Χάινς δικάσθηκε έρημην — γιατί είχε φροντίσει να εξασφαλισθ έν τῷ μεταξύ — και καταδικάσθηκε σε θάνατο.

Πέρασε αρκετός καιρός κι η υπόθεση είχε πιά ξεκαθαρί, όταν ξαφνικά συνέβη το καταπληκτικότερο περιστατικό απ' όσα ανέφεραν τα χρονικά του Σιέγκ, κι ίσως δάκλλησης της αυτοκρατορίας. Μια νύχτα πανηγυρίου, οι κάτοικοι της μικρής πόλεως γλεντούσαν στην κεντρική πλατεία, με χορούς και μουσικές. Ξαφνικά, ένα ρίγος φρίκης διέτρεξε όλο το πλήθος. Τα μάτια όλων κορφώθηκαν στο μπαλκόνι του σπιτιού, όπου κατοικούσε άλλοτε ο Χάινς Ιβν. Ένας άνθρωπος ψηλός, δίχως κεφάλι, στεκόταν ακίνητος στ μπαλκόνι αυτό, ακουμπώντας στα κάγκελλα του!...

Ή τρομερή όπτασία διήρκεσε λίγα λεπτά μόνο. Άλλα το πλήθος είχε κυριευθί κι' όλος από πανικό κι' είχε σκορπισθί προς όλες τις διευθύνσεις, συρλιάζοντας.

— Μή μās κάνης κακό, ψυχή του Χάινς!... Έμεις σε συμπάσσουμε όλοι!... Σε αποκεφάλισαν κρυφά οι άθλιοι!...

Είχε πιά άδειάσει πρό πολλού η πλατεία, όταν μερικοί άστυνομικοί πήγαν να κάμουν έρευνα στο σπίτι του Ιβν. Τό μόνο όμως που βρήκαν εκεί, ήταν ένα σημείωμα:

«Άδικα μ' αναζητάτε από έξη μήνες. Είμαι πιά νεκρός. Τιμωρήθηκα μόνος μου όχι για ένα έγκλημα που δεν έκανα, αλλά γιατί είχα σχεδιάσει το θάνατο της γυναίκας μου. Άφιστε με τώρα ήσυχα και καταχωρήστε στα βιβλία το θάνατό μου, άν θέλετε να μη σās ξαναενοχλήσω πιά. Χάινς Ιβνν».

Πράγματι, έγινε η καταχώρηση του θανάτου του Χάινς, κατ' επιθυμίαν του λαού και με τη συγκατάθεση του αυτοκράτορος. Ο κόσμος είχε χωρισθί σε δυο μερίδες. Άλλοι πίστευαν ότι ο Χάινς ήταν πράγματι νεκρός κι' άλλοι ότι έπρόκειτο για μια μεγάλη υπλόφα... Εμπρός στό θόρυβο που δημιουργήθηκε έτσι, οι αρχές θεωρήσαν σκόπιμο να κάμουν αναζήτηση της όπτης του Ιβν. Τό αποτέλεσμα ήταν γ' αναγνώριση ή άδωότης του Ιβν, με μια νέα δικαστική απόφαση.

Πολλές γυναίκες του Σιέγκ άρχισαν πλέον να φορούν κρεμασμένο στο λαιμό τους ένα μενταγιόν με την εικόνα του (άκέφαλου), εκδηλώνοντας έτσι τη συμπάθειά τους προς το άθωο αυτό θύμα.

Έπειτα από ένα μήνα, ο δικαστής Μπάμπεκ — έκείνος που είχε καταδικάσει άλλοτε τον Ιβν — έφηνσε μια νύχτα από θύνατα χτυπήματα στην πόρτα. Άνοιξε ο ίδιος κι' έβγαλε μια φωνή φρίκης. Είχε εμπρός του έναν άνθρωπο χωρίς κεφάλι!...

— Κύριε Μπάμπεκ! πρόφερε μια φωνή υπόκωφ. Πριν από ένα χρόνο, μου κόψατε τό κεφάλι... στο καρτί! Γιατί λοιπόν τώρα τρομάζετε που με βλέπετε όπως με θελήσατε;... Μα έην σās λυπάμαι και θέλω να σās καθουράσω, έσ' όσον μάλιστα ένας άλλος δικαστής, πιά δικαίος από σās, μούδωσε πίσω τό κεφάλι που μου κόψατε έσείς. Να τό κεφάλι μου, κύριε Μπάμπεκ!

Με μια γρήγορη κίνηση, ο «άκέφαλος» έβγαλε τό σακκάκι του... και φάνηκε τότε ένα ζύλινο κατασκεύασμα που είχε προσαρμόσει από κάτω, έτσι ώστε ν' ανεβάζη τους ώμους του σκακκιού ως τό ύψος τῷ κεφαλίού του, τό όποιο κρυβόταν μέσα στό ρούχα. Μ αυτό τό τέχνασμα ο Ιβν φαινόταν καρτομημένος, ένῷ ήταν δολοφώντης!

Την άλλη μέρα, οι κάτοικοι του Σιέγκ έμειναν την άνάστασι του Ιβν, και συγχρόνως τό θάνατο του δικαστού Μπάμπεκ απ' τον τρόπο που είχε δοκιμάσει.

Ένας όντακτης κατ' ύποτροπήν έγκληματίας

Τό άγγλικό δικαστήριο του Τσάταμ άσκολήθηκε πρό ήμερών με ένα καθ' ύποτροπήν έγκληματία, ηλικίας, όκτώ έτών. Τό παιδάκι αυτό κατηγορείται ότι άποπειράθηκε να έκτροχιάση ένα τραίνο, ότι τοποθέτησε μια βόμβα στό σχολείο όπου φοιτά και ότι έλάτρευσε τρεις διαβάτες τη νύχτα. Τό δικαστήριο τό έστειλε ο ένα άσυλο για τά άνώμαλα παιδιά, όπου θα υποχρεωθί να παραμείνι ως την έποχή που θα κληθί για να εκπληρώσι τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις.

Ή στοργή της μάνας

Πρωτότυπο διήγημα

Στό Παρίσι, στό έκκλησάκι Μι-νιμ ο παπά Ρενώ καθότανε στο έ-ξουολογητήριο κι' επί δυο ώρες άκουγε μεγάλες και μικρές άμαρτίες από άντρες και γυναίκες, γονατιστούς μπροστά του.

Τη στιγμή που ο παπάς έτοιμαζόταν να φύγη άκουσε κάποιον που σταμάτησε μπρός στην πόρτα. Άπ' τό φουό-φουό του φορέματος κατάλαβε πως ήταν γυναίκα. Ούμωσε λίγο, γιατί σκέφτηκε τό δειπνο του, μα τέλος σταυροκοπήθηκε κι' άνοιξε την πόρτα.

Ή γυναίκα που παρουσιάστηκε ήταν νέα.

— Πάτερ μου, τού είπε, ήρθα εδώ γιατί βρίσκεισαι σε τρομερή θέσι... Είμαι άποφασισμένη να κάνω ένα κακούγημα!... Μη με ωρτήσετε τί είδους είνε, γιατί δεν θα σās τό πώ! Προέτι όμως να τό κάνω, Παρ' όλ' αυτά δεν είμαι κακή κι' έρχομαι να σās παρακαλέσω να με συγχωρήσετε από πριν για κείνο που σκοπεύω να κάνω! Ξέρω πως αυτό που ζητώ είνε παρόξενο! Άχ! άν μπορούσα να σās τά πώ όλα, θα νοιώθατε τή δυστυχία μου και θα με λυπόσαστε...

Κι' άρχισε να κλαίη... Ο παπάς τρώαζε. Σκέφθηκε λίγο και της είπε:

— Παιδί μου, ξέρεις ότι τό κακό γίνεται μεγαλύτερο, όταν είνε προσμελετημένο. Ζήτησε λοιπόν συγχώρησι απ' τό Θεό για τήν κακή σκέψη τού έκανε.

— Όχι! είπε κείνη. Θα κάνω αυτό που τόπο αποφάσισα κι' άς πάω κολασμένη στάν άλλο κόσμο.

— Σκέψου πιά καλά κι' έλα αύριο, είπε ο παπάς.

— Άύριο; Κι' άν δεν μπορέσω να ξαναέρω;... Μόλις και μετά βίας σύσθηκα άπόψε ως εδώ... Ά! είμαι γαυμένη κι' Ο Θεός βλέπω με διώνγει σάν τούς ανθρώπους. Πού να βρώ βοήθεια! Πόσο ύποφέρω!...

Ο παπάς Ρενώ κτύπαζε τό πρόσωπό της κατακίτρινο, κουρασμένο, μα και άμορφο, άνάσανε τό άσωμα, που έβγαине από πάνω της και κατάλαβε.

— Θα σās δώσω τή συγχώρησι, που ζητάς, αλλά με μια συμφωνία, είπε απεπνρά.

— Ποιά, πατέρα μου;

— Προτού τό σκοτώσετε να τό θυάξετε! Με καταλαβαίνετε. Προκειται να γεννήσετε ένα παιδί και θέλετε να τό σκοτώσετε. Σας ύποσχομαι λοιπόν τή συγχώρησι, άν τό θυάξετε πριν τό σκοτώσετε...

Αυτά της είπε κι' άπομακρύνθηκε μ' άνά γήματα άπ' τό έξουολογητήριο.

Ή νέα γυναίκα δεν τόλμησε να πλησιάσει ξανά αυτόν τον άνθρωπο που μάντευε τό μυστικό της. Βγήκε στο δρόμο προπατώντας με κόπο. Ο παπάς δεν γελάστηκε. Θα γινόταν υπτέρα και της είχαν έρθει ή τρομερή σκέψις να σκοτώση τό παιδί της!

Ή δυστυχισμένη αυτή νέα λεγόταν Ζουλιέττα Μπαϊλ κι' ήταν παιδαγωγός σε μια οικογένεια με δυο κοριτσάκια. Πως παρουσιάθηκε στην άμαρτία από τό νέο βαρδών ντέ Κέρι, φίλο της οικογενείας κείνης; Ούτε ή ίδια δεν ήξερε. Πίστεψε στα λόγια του, που της ύποσχόταν να την παντρευθί ύστερα δυως από δυο μήνες την έγκατέλειψε.

Ή δυστυχισμένη αυτή νέα λεγόταν Ζουλιέττα Μπαϊλ κι' ήταν παιδαγωγός σε μια οικογένεια με δυο κοριτσάκια. Πως παρουσιάθηκε στην άμαρτία από τό νέο βαρδών ντέ Κέρι, φίλο της οικογενείας κείνης; Ούτε ή ίδια δεν ήξερε. Πίστεψε στα λόγια του, που της ύποσχόταν να την παντρευθί ύστερα δυως από δυο μήνες την έγκατέλειψε.

στο Κλερμόν, αλλάζοντας τ' όνομά της.

Τό τέλος όμως της άγωνίας της πλησίαζε. Ή Ζουλιέττα τό κατάλαβε απ' τούς πόνους που την πίασαν, μόλις βγήκε απ' την έκκλησία!... «Θάρος, ψιθύριζε, κι' αυτό τό άπαίσιο δράμα θα τελειώσει άπόψε στην κάμαρά μου στο ξενοδοχείο. Θα πάρω τό πτώμα τού μωρού και θα τό ξεγάσω έπίτηδες μέσα στο βαγόνι τού σιδηροδρόμου κι' έτσι θα σώσω τήν τιμή μου».

Μόλις μπήκε στο δωμάτιό της σωριάστηκε στο κρεβάτι και για να μην ακούγονται οι φωνές της δάγκανε τό προσκέφαλο.

«Άν τό παιδί είνε κορίτσι, σκεφτόταν, γιατί να τό εκθέσω στην ίδια ζωή τή δική μου; Άν είνε αγόρι, γιατί να καταδικασθί στή δυστυχία και στην πείνα; Όχι, οι φωνές καλύπτεται να μη γεννιούνται ή να πεθαίνουν άμέσως!

»Είνε έγκλημα να γλυτώση ένα παιδί από τέτοια δυστυχισμένη ζωή; Όχι, χίλιες φορές όχι!...

Ύστερα από πόνους φρικτούς τό παιδί ήρθε στόν κόσμο! Τόδαλε κοντά της, ένοιωσε τή ανάσα του και τό δλέθριο σχέδιό της της έσάρωσε στο νού της. Έπρεπε να τό πνίξη άμέσως! Μα κάτι μέσα της σταματούσε τό θάρος της.

Τό κλάψιμο τού μωρού τήν έύπνησε έξασνα απ' τό λήθαργο που τήν είνε καταλάβε.

— Πρέπει να τελειώνω... είπε. Με τά προεμειωσμένα χέρια της άναψε ένα κερί και κτύπαζε τό μωρό... Ήταν κοριτσάκι. Τό άθώο πλάσμα άνοιγόκλεινε τα ματάκια του και τή ζέλη του, Ή Ζουλιέττα θυμήθηκε τί της παράγγειλε ο παπάς. Άρχισε να τό βυζάνι κι' όσο τό ένοιωθε να ρουφάη τό γάλα της τρέχανε τα δάκρυα απ' τά μάτια της. Άξαφνα τό έσπριζε μ' άγάπη, τό φίλησε κλαίγοντας κι' άρχισε να φωνάζη σάν τρελλή:

— Άχ! παιδάκι μου... παιδάκι μου!... Όχι, όχι, δεν σου κάνω κακό, θέλω να σου ήσσης, παιδί μου!...

Κι' άρχισε να τό νανουρίζη με άγάπη και λατρεία...

ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

Παντρεύτηκε δυο διδύμους αδελφούς...

Όλη ή Άμερική άσκολείται σήμερα με τις συζυγικές περιπέτειες της κυρίας Έθελ Γκροχ Σμιθ. Ή νεαρή αυτή Άμερικανίδα παντρεύθηκε τό 1944 τον Έλμερ Σμιθ. Άλλ' ο σύζυγός της έπιστρατεύθη λίγον καιρό άργότερα και έφυγε για τον Ειρηνικό. Ή Έθελ, όμως, άποστρεφόταν τή μοναξιά. Κατάρωσσε, λοιπόν, να διαευχθί τον Έλμερ και παντρεύθηκε τό διδύμο αδελφό του Χένρυ. Τό ανδρόγυνον ζούσε εύτυχισμένο ως προχθές άκούη. Άλλά, στο μεταξύ, συνέβησαν δυο γεγονότα, που άναστράψαν την Έθελ. Τό ένα ήταν ότι ο σύζυγός της, ο Χένρυ, διετάχθη από τή εταιρεία, όπου εργαζόταν να φύγη για τον Περσικό κόλπο. Τό άλλο ήταν ή έπιστροφή του Έλμερ από τον Ειρηνικό και ή απόλυσις του από τας τάξεις τού στρατού. Ή Έθελ δεν ήθελε, λοιπόν, να φύγη από τήν Άμερική. Κι' από τ' άλλο μέρος, ή ίδια πως θαμνε μόνη τήν τρώαζε. Σάν πρακτική Άμερικανίδα που είνε, λοιπόν, βρήκε μια λύσι που τακτοποιούσε τά πράγματα με τον καλύτερο τρόπο: διαζεύχθηκε τον Χένρυ και ξαναπαντρεύτηκε τον Έλμερ.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδισκηνόιζ — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυνσίς

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135 — 29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οί φυγάδες

Πέστε της: Θάρρη πίσω ο φυγάς: Σας τό θερμωπαρκαλεί. Τό άγόρι της είν' έκείνο που περιμένει. Τό γνώρισε πριν από δυο χρόνια. Και δεν είνε σήμερα παρά δεκιοχτώ έτών. Στα δεκάξη της ένοιωσε τήν άγάπη. Στα δεκαοχτώ τή θηπεί. Και δεν της μένει άλλη παρηγορία παρά ή έλπίδα ότι θα γυρίσι κάποτε ο δραπέτης.

Μου άρέσουν και με συγκινούν οι άπλές ιστορίες που δεν έχουν σχεδόν υπόθεση. Ίστορίες χωρίς περιπλοκές, λίτες σύντομες, που είν' έν τούτοις ιστορίες τών πολλών, τού μεγάλου πλήθους όλων τών ηλικιών και όλων τών φύλων.

Ένας παιδικός έρωτας ο σμειρινός. Ή πρωτοβουλία προήλθε από τό νέο. Χρειάζεται κάποιος για να στείλη πρώτος τό μήνυμα. Είκοσι έτών παλληκαράκι, της άπύθνης τήν προοκλήσι:

— Σ' αγαπώ!...

Δεν ήταν άμεση ή άνταπόκρισίς της. Άλλά ούτε και τον άπέκρουσε. Πέρασε ένα διάστημα για να του άπαντήση στο προοκλήσιο.

Στά έρωτικά πελάνη έπλεαν κι' οι δυο τους. Όραία που είνε ή ζωή όταν αγαπά κανείς! Άγαπούσαν και τήν έβλεπαν ώραια. Ο παράδεισος στή γη. Και τόν χαίρονταν με όλους τούς πόρους των. Άγάπη και έκτίμιση. Σεμνή και άγνή ή κοπέλλα. Ντόμπρο τιμό σοβαρό, μετρημένο τό άγόρι. Τά μόνα συννεφάρια που έσκίαζιν κάπου-κάπου τήν έρωτική πορεία τους, ήταν ή ζήλεια του. Τήν απεικόνιζε από τις φίλες, από τις γυναιμίες, από τις συντροφίες της. Άκόμα και ή έπικρινωνία με τούς συγγενείς της δεν τού ήλπι ενυκάριστο. Ουκ έσονται σοι θεοί έτεροι πλην έμού. Τί τήν ένοιαζε; Θυσία οι πάντες και τά πάντα στο θωμό της άγάπης. Και πάλι τό θηριο δεν ήταν ήσυχο. Τήν έπαιρνε από τό χέρι και τήν ώδνούσε σ' έρημοκλήσια. Κι' έκει τήν έβαζε να γονατίη κάτω από τό άδύνατο φως τού καντηλιού και να τό όρκίζεται πίστι αιώνια.

Ποιάς να τόλγνε ότι ή έπιorkία θό προσεχόταν ακριβώς απ' έκείνον που φοβόταν τήν έγκατάλειψι; Ένα μικροκαυκάκι, απ' αυτά που δίνουν μια παίκλια και νοστιμίζουν τή ζωή τών έρωτευμένων και τό παιδί άφαντο. Επί δεκαπέντε μέρες ούτε φωνή ούτε άκρόασις. Τόν πήρε στο τηλέφωνο.

— Μα επί τέλους, τί σου συμβαίνει;

— Τίποτα.
— Γιατί χάθηκες;
— Έτσι.

Ύπερηφανο είνε τό κορίτσι, αλλά δεν βίασσε. Ζήτησε να τόν δθ. Άρνήθηκε κείνης στήν αρχή. Καμώθηκε ύστερα εμπρός στήν έπιμονή της και ή συνάντησις έγινε. Πόσο ψυχρός ήταν Θεέ μου!

— Πρέπει να χωρίσουμε! της είπε. Ή ζωή είνε σκληρή. Πρέπει να τό καταλάβης. Μου χρειάζεται πολύς καιρός για να δημιουργηθί και να γίνω κάτι. Καλύτερα να χωρίσουμε τώρα για να μη μετανιώσουμε άργότερα. Ο χρόνος θα μās γιατρέψι. Άς πούμε πως δεν συναντηθήκισμε ποτέ...

Ή γλώσσα της συνέσσεως. Τι καθαυτερόμηνι που φάνει πάντα αυτή ή κυρία Συνέσις!

Στή γλώσσα της φρονήσεως άντέταξε τή γλώσσα τού έρωτα ή κοπέλλα. Γιατί να χωρίσουμε; Θα τόν περιμένε και πέντε και δέκα χρό.

νισ. Όσα ήθελε για να μπι σ' ένα όρμιο. Θα έμνε κοντά του, όχι για να τού γίνη έμπόδιο αλλά για να τόν θερμαίνη και να τόν έμψυχώνη στήν προσπάθειά του. Κι' όταν ή έπιτυχία θα έσπερε τόν άνω του πανευτυχίας και οι δυο, θα έδρεπαν τούς κορπούς της ύπομνης τους.

Τού τό είπε, αλλά δεν τόν έπεισε. Της έφυγε τό άγόρι. Κι' αυτή που τόν είδε να φύγη πονεί και συγχρόνως άπορεί: «Πως μπορείς ύστερ' από τέτοια άγάπη; Άπορεί και πιστεύει στο γυρισμό του. Τόν βρίζουν οι γνώστες και οι φίλες της. Τόν όνομάζουν ψεύτη, άπιστώνα, παλιάνθρωπο... Διαμοιγύρεται κείνη. Δε θέλει να τό παραδεχθί. Και περιμένει, περιμένει.

«Πέστε μου, θάρρη; Είν' αλήθεια πως θάρρη; Πέστε μου. Σας τό παρακαλώ...»

Θα μās ήταν πολύ εύκολο να γίνουμε εύχάιστοι στήν κόρη που ρωτά. Πολύ εύκολο, αλλά και σε τόση άπόστοσι από τήν πραγματικότητα... Όχι ότι άποκλείεται ή έπάνοδος τών άδώνων. Ύπάρχουν περιπτώσεις που έπιστρέφουν τα πουλιά στις φυλίες τις όποιες έγκατέλειψαν. Έπιστρέφουν κάποτε. Άλλά έν τῷ μεταξύ ή ζήμιά έχει γίνει. Τό βάζο έχει ραγίσει. Και όσο προσεχτικά κι' άν γίνη ή συγκόλλησις, θα μείνη ή γραμμή που θα προδίδη τό σημείο τού διαχωρισμού.

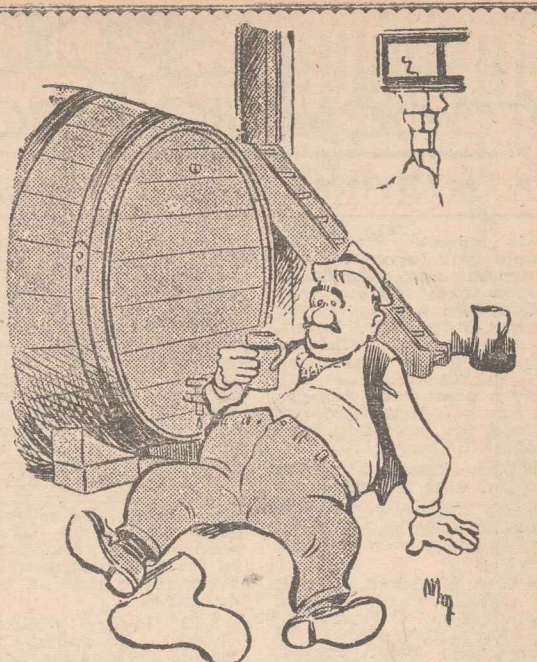
Όσοι να έπιστρέφουν μια μέρα οι φυγάδες και κατά ένα τρόπο να ξαναθεμελιώσουν τό παλάτι τού έρωτα που άνατίναξαν στόν αέρα. Είνε όμως έπίσης πολύ πιθανό να μη θρυντ τό όρμιο τού γυρισμού. Μη τούς ρίξετε τό λίγο τού άναθεμάτος. Δεν είνε ο άπατεωνισμός που όδνηνί πάντα στή φυγή. Τis περισσότερες φορές είνε άνάγκη έσπερικής τού ανθρώπου ή άπόδρασις. Είνε ή κούρασις είνε ο κόρος, είνε ή εξάντλησις τών άνδρυσιας, είνε κατά τή διάρκεια της πορείας, είνε πάντα τιμωρόν ή άποιακρύ. Είνε πάντα από τήν γυναίκα που έπαφε γ' αγαπά και ή γυναίκα από τόν άντρα που έπαυσε να τή θερμαίνη. Ν' άσπακρύνεται όσο τούλάχιστον βρίσκονται στο στάδιο τών έλευθερων σχέσεων πριν νομιμοποιηθούν οι δεσμοί, και άναλφθουν οικογενειακές υποχρεώσεις. Ο έρωτας δεν είνε πράξις συμβολαιογραφική ούτε φιλοφρονητική. Μένετε κοντά σε μια γυναίκα ή σ' ένα άντρα γιατ' αναλάβετε τήν ύποχρέωσι να μείνετε, ή γιατί τόν λυπάσθε. Μένετε γιατί σās κρατά ή άγάπη. Όταν ή άγάπη πεθάνη — και πεθαίνει συχνά — τότε ή άποχώρησις είνε ή μοιραία συνέπεια τού θανάτου της.

Όσοι δεν έχουν πείρα τών έρωτικών διακυμάνσεων, άνοιγουν τό στόμα καταπληκτικό, όταν βρεθούν σε μια από τις μετωπώσεις τού έρωτα. (Αυτός! Αυτός που με λάρτρευε χτές και όρκιζόταν αιώνια πίστι;)

Άκριβώς αυτός. Μήπως τό θέλει; Μήπως δεν ήταν ελκυνκός όταν έδινε τόν όρκο τού; Χτές σās έλάτρευε. Σήμερα σās βλέπει με άπάθεια. Και φεύγει.

Έρωτας και άσάθειας είνε δυο λέξεις με τήν ίδια έννοια. Να μη τό λασηνούν όσοι μπαίνουν στή δινη τού έρωτικού χορού. Σας έκαταλείπουν και τούς έγκαταλείπτει. Είνε ή προαιώνια μοίρα. Ή άμοιβαία σταθερότης άποτελεί τήν έξαιρεσι, τήν ολοκληρωτική εύτυχία, τήν εύλογία τού Θεού σάν άνθρωπο. Σας τήν εύχομαι. Άλλά σās τό λέω: Λίγοι, ελάχιστοι είνε οι εύλογημένοι.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Της «Ζωοδόχου Πηγής»!... (Σκίτσο Ν. Νομικού)

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Ή τρέλλα της έποχής

Ή σταυρολεζομανία πούχει όλους κατακτήσει με κσιπέκτες και μένα και τού κάθε σταυρολέζου δέρνομαι να βρω τή λύσι και τις ώρες μου άφίνω να πηνάινουν στα χαμένα, δηλαδή κακή παλάβρα μ' έχει πιάσει ξαφνικά και, περιφρονώντας όλα τα τετράγωνα τα μαύρα, κοπανιέμαι και χτυπιέμαι να γειμώ τα λευκά.

Τέτοια μουρία δηλαδή δεν τήν είχα ξαναδθ, και παρ' όλο που τό ξέρω πως μια τρέλλα κάνω μόνο τό κεφάλι μου τό σπώ και πεισμών και θυμών βλακώδης και άνατίστη για να βρω άνυπερβέτω τό «έπτα όριζόντις» είτε τό «έννια καθέτως».

«Συνελθε, μωρέ» μου λένε, αλλά πού να χαμπα- (ρίσι), τίποτ' άλλο πιά δεν βάζω στο σταυρολέζο μπροστά, μα όφειλω παραλληλώς για να πούμε τα σωστά — όρε παιδιά γ' άναγνωρίσω πώς ή λύσις σταυρολέζων είνε πράξις μεγαλείο έπειδή — εκτός τών άλλων — σε μορφώνει σάν σκα- (λείο).

Κι' έτσι έμαθα νεράκι ποιο έδωσαν παρατσούκλι στο Ντέ Γκώλ τόν μπα- (τζανάκι), ποιο φαί και ποιά σαλάτα προτιμάει ο Νενγκός, με τί φάρμακο σκοπεύουν να γιατρέψουν τούς μου- (γούς), πως τό λέν και πως τό γράφουν γαλλικά τό «βρά- (σε ρύζι), ακριβώς ποιά μάσκα πούρων ο Τσάγκ Καί Σέκ κα- (πνίξει), πότε είχε ξεροβήξει τρεις φορές ο Ρισελιέ, πλην από μαργαριτάρια με τί φτιαχίονε τό κολλίε, πως λεγότανε ή πρώτη καμαριέρις τού Μυσέ, πότε πήρε ο Άνδρούτσος κοκορέτι θερσέ, ποιος της Κίνας θεωρείται ο χειρότερος γκρεμίσ, πόσο νούμερο κολλάει φόραγε ο Σολωμός, ποιος εκούσε τον Χίτλερ, που κοιμόταν ο Διάκος, πως τό τρίβουν τό πιπери, πόσ' άπίαθα βάζει ο σάκ- (κος).

ποιός εισηγναε πρό χρόνων στήν Ευρώπη τό λαπά και λοιπά, και τά λοιπά... Τα σταυρολέζα προσόντα συνεπώς έχουν μενάλα και άς μην τ' άναγνωρίζουν κάτι θάλας και θρα- (σεις) κι' όταν «μορφωθώ» ακόμα κι' όταν μάθω τέτοια κι' (άλλα) θα τά γράψω έδω πέρα να τά μάθετε κι' έσείς!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Υστερόγραφον: Νομίζω πως επί τή εύκαιρία θαπρεπε, άνατίστη μου, να προσθέσω ακόμα κάτι: «Άν απ' τα σταυρολέζα μας λείψουμε ποτέ τ' (τα) να μου βγάλετε τό μάτι!

Ο ίδιος

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

«15 Ιουνίου: "Αχ! Τι μυστήριο που είναι η ζωή! Ποιος από μας γνωρίζει τι γίνεται στην καρδιά του; Ήξερα πως η ανάμνηση του Πέτρου Σιδου ήταν ζωντανή μέσα μου κι' ότι εξακολουθώ ν' αγαπώ τρελά αυτόν τον άνθρωπο... Αυτή ήταν η μόνη τύχη της ζωής μου... Ανάμνηση που τάραιθε τόν ύπνο μου τόσα χρόνια. Ο Πέτρος!...»

«Όταν έβλεπα ο άνδρας μου μου είχε προχτές:

«—Ο στρατηγός Πέτρος Σιδου έα έρθει σε λίγες μέρες να επιθεωρήσει το στρατό...»

Αυτή η φράση άνοιξε τη ματωμένη πληγή της καρδιάς μου. Ο Πέτρος έδω! Μετά δέκα χρόνια. Η καρδιά μου χτυπά τρελά όταν το σκέπτομαι. Είμαι μπέρα και λατρεύω τα παιδιά μου. Μ' αυτό που αίσθανομαι για κείνον είεντελώς διαφορετικό...

Πέρασαν τόσα χρόνια μα για μένα τίποτα δεν άλλαξε... Έντεκα χρόνια τώρα περνώ τις ώρες μου με τον ίδιο μονότονο τρόπο, έδω στη μικρή αυτή επαρχία Διαβάζω, κεντώ, νυστάζω... Ο άνδρας μου έχει πάντα την ίδια ώρα λέγει τα ίδια λόγια... με φιλεί στο μέτωπο. Το δωμάτιό μου είναι ίδιο ονάν και τότε. Να η πόρτα που μπήκε την παραμονή της αναχώρησής του ο Πέτρος και τάλχως, για να μ' αποχαιρετήσει... Θυμάμαι ακόμα τη φωνή του που έτρεμε... Κι' ύστερα έπεσε στο πόδι μου... Μου έπιασε για τρυφερότητα κι' αγάπη... Με φίλησε στα μάλα... Πως θα τον ξαναδώ, Θεέ μου;...

«16 Ιουνίου, βράδυ: Σκέ...

πτομαι τον Πέτρο διαρκώς. Όλο το παρελθόν ζυπνισε και με βασανίζει. Το όμολογώ τώρα στον εαυτό μου ότι δεν έπαθα ποτέ να τον λατρεύω. Ήταν μακρύα, μα η σκέψις μου τον παρακολουθούσε. Εμάθαίνα τους θριάμβους του, τη δόξα του και χαϊρόμουν γι' αυτό. Σήμερα ρωτώ τον εαυτό μου, γιατί δεν του έγραφα; Α, να! μια φορά άρχισα ένα γράμμα που ύστερα το έκοχα... Δεν τολμούσα... Μας είχε χωρίσει πια η Μοίρα. Έν τούτοις ήμουν θεαία πως μ' αγαπούσε ακόμα. Απόδειξη είναι ότι δεν παντρεύτηκε! Ο αγαπημένος μου με θυμόταν πάντα.

«18 Ιουνίου: "Ερχεται αύριο!... Το βράδυ θάτον δώ στη δεξίωσι της Νομαρχίας. Τώρα που πλησιάζει η στιγμή που θα συναντηθούμε άνσυχω. Ο Πέτρος με γνώρισε όταν ήμουν είκοσι πέντε έτών. Τώρα πέρσαν δέκα χρόνια... Εχω άλλαξει... Βρήκα μια παλιά φωτογραφία μου και κάνω σύγκρισι στον καθρέφτη. Να! τα μάτια μου δεν έχουν τη λάμψη που είχαν τότε. Ντύνομαι και κτενίζω, μα όπως άλλοτε, μα δεν είμαι η ίδια... Δεν ξέρω αν είμαι ευτυχισμένη ή δυστυχισμένη που θα δω τον Πέτρο... Κι' αν αυτός μου ζητήσει να τον ακολουθήσω, να ζω μαζί του όπως άλλοτε; Θα ήταν σκάνδαλο τρωμερό! Μα τι με μέλλει για την περιφρόνησι του κόσμου; Θεέ μου! Βοήθησέ με!...»

«19 Ιουνίου, τη νύχτα: Μ' έφεραν στο σπίτι λιποθυμισμένη με το άμαξι. Ο άνδρας μου ήταν πολύ άνησχος... Οι υπήρετες Επτησαν προμνημένοι. Έπιτέλους με άφισαν μόνη. Ή

«16 Ιουνίου, βράδυ: Σκέ...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ -ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Διά της μεθόδου τών άνθέων

«Ενώ εις δρόμον κεντρικόν περιεπάτων μόνος, αντίκρισεν έν θηλυκόν σφοδρώς κεκαλλίμορφον και παχουλόν άφθόνας, όπερ με άνεστώσαν και μ' έκαμεν άμπαράλιον και αύθιραι μ' άνέβασεν από αίμα στο κεφάλιον. Πόθους άγριους αισθανθείς έσκέφθηκον να σπεύσω με την γνωστήν την τέχνην μου να την κατακτηθώ, κι' ως άπαλός εις δόν Ζουάν, αλλά κι' όρμητικώδης να δειείλθω μετ' αυτής στίγμάς έρωτικώδεις. Προς χάριν της εξέλεξον — μπορώ να σας όμώσω — τον τρόπον τον καλύτερον για την διπλωρώσω, τούτέστιν — τι τερτίπια ό έμθαγάσας έζωρ — λουλούδια κατεστάλαζον νυπία να τις (προσφέρω. Και όντως τις προσέφερον κομψώδες (μυθοκεϊτιδίων με χείρα μάλλον τρέμουν και μ' ό (φθαλμούς γλαρούς, πλην — φευ! — αυτή το δώρον μοι λα(όουσα το αϊνιδιον και' όσφραινομένη τους σκοπούς τους (μάλα πονηρούς τας πασχάλιας που βισαθείς ένν να τις (προσφέρω με άγανάκτησιν πολλήν μοι έρωσεν στην κεφαλήν κι' έπιπροσθέτως φώναζεν: «Ού! να (καθία ρε γέρο!» Κι' άπεμεικρύνθη έπειτα σκεδόν άνευ (μιλίας κι' ένν ένν την έδλεπον κι' έτρέποντο (τά σάλια μου άπώλεσαν τας πασχάλιας ού μην και τα... πασχάλια μου!... Ο ΓΕΡΟ -ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

άγνωνα μου δεν περιγράφεται. Θα διηγηθώ αυτό που μου συνέβη απόψε. Τα λόγια αυτά θα είναι η διαθήκη της καρδιάς μου. Αλλοίμονο! Μόλις μπήκα στο σαλόνι της Νομαρχίας τον είδα, τον ννώρισα άμέσως. Μιλούσε με τό νομάρχη και κάποιον στρατιωτικό. Είνε νέος και κομψός όπως άλλοτε. Μόνο που τα μαλλιά του είναι γκρίζα. Έννοιωσα τον πόνο να τρέξω κοντά του, να τον άγκαλιάσω να τον φιλήσω και να του πω: «Εγώ είμαι! Σ αγαπώ! Δεν με ννιώριζεις;» Ήταν όμως τόσος κόσμος γύρω. Κάθησα σε μία πολυθρόνα και τον παρακολουθούσα. Έξάφνα τα μάτια του σταμάτησαν επάνω μου. Με κύτταξε άφρημένος κι' έξακολουθούσε τη συνομιλία του. Ήπνερα άληθινό μαρτύριο... Πέρασε μια ώρα κι' έπι τέλους κατάρθωσα να τον ακολουθήσω στην ταράτσα. Μιλούσε με την κυρία Ντινιά... Ποτέ δεν έα έξάσω αυτή τη συνομιλία...»

«—Μένετε έδω κι' άλλοτε στρατηγέ; τον ρώτησε η κ. Ντινιά.

«—Ναι άπάντως ό Πέτρος. Πέρασα πολύ ώρα στην πόλι σας... Δεν έπληξα ούτε μία στιγμή.

«—Ό, ή όμνη σας ως δόν Ζουάν είναι νυνωτή. Άλήθεια στρατηγέ πότε μου τα όνομαστία των κυριών που ννιώριζατε. Είμαι πολύ διακριτική και δεν θα πω τα μυστικά σας...»

«—Δεν θα με πιστέψετε, άπάντως γελαστός ό Πέτρος. Δεν συνάντησα έδω άπόψε καμμία άπ τις παλιές μου ννιωριμίες. Κι' όμως κύτταξε καλά όλες τις κυρίες στην αίθουσα. Δεν ννώρισα καμμία.

«—Δεν θυμάστε ούτε ένα όνομα;

«Ο Πέτρος συλλογίστηκε για μία στιγμή και έλεγε:

«—Κανένα... Άλλωστε, κυρία μου δεν είχα έρωτευθεί ποτέ με τα σωστά μου στην πόλι σας. Ξέρετε, δεν πιστεύω και τόσο στον έρωτα...»

Αυτή τη στιγμή λιποθύμω. Γιατί είμαι ζωντανή ακόμα; Γιατί δεν με σκοτώνουν;

«Θέλω να πεθάνω! Να! σε λίγο θα είμαι νεκρή!... Το δράμα της καρδιάς μου θα τελειώσει...»

«Μέσα σ' ένα συρτάρι βρίσκειται μια φωτογραφία του κι' ένα πιστόλι. Θα τη φιλήσω για τελευταία φορά και θα φουτώσω μια σφαίρα στην καρδιά μου! Χαίρε για τελευταία φορά αγαπημένε μου Πέτρο, δεν μ' αγαπήσες ποτέ... μα ένν έζισα πάντα με τ' όνειρό σου...»

«Ένας ξερός κρότος άντήκησε σε λίγο μέσα στη νύχτα. Και μια ψυχή έρωτευμένη μια ψυχή πονεμένη πέταξε στους ουρανούς! ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΕΡ

Το μωρό με τα ψεύτικα δόντια

Υπάρχει στο Έβανστον της Αμερικής ένα μωρό 4 έτών που φορεί κι' άλλες τεχνική οδοντοστοιχία! Έχει πάθει (καθολική άνοδοντία) μια πάθησι στην όδοντία λείπουν άκόμη κι' οι ρίζες των δοντιών ευτυχώς όμως άρκετά σπανία, έφ' όσον τα όδοντιατρικά χρονικά δεν άναφέρουν ως τώρα παρά 15 περιπτώσεις της.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Το Έθνικό Θέατρο έτοιμάζει την πρώτη μεγάλη μεταπολεμική καλλιτεχνική έξόρμησι για το καλοκαίρι.

Ολόκληρο το συγκρότημα, μαζί με πολλούς τεχνικούς και διοηκτικούς υπαλλήλους, θα άναχωρήσει το Μάιο στη Ρόδο, όπου θα δώσει σειρά παραστάσεων, με τις μεγαλύτερες έυτεχνικές επιτυχίες του και κυρίως τη «Βαδύλινια».

Κατόπιν, θα έπισκεφθεί την Κωνσταντινούπολι και τη Θεσσαλονίκη με την έπιστροφή του δε στην Αθήνα, θα παρουσιάσει στο θέατρο Ηρώδου του Αττικού τον «Οιδίποδα» του Σοφοκλέους.

Ο θίασος της όπερέττας Πειραιώς, θα έμφανισθεί όριστικά το καλοκαίρι στο θερινό θέατρο Σαματζή, ως «Ελεύθερος Λυρικός Όργανισμός». Το συγκρότημα αυτό θα ενισχυθεί με έλεκτα στελέχη της Λυρικής Σκηνής άναφέρονται δε μεταξύ άλλων τα όνοματά του Πέτρου Έπιτροπική, της Ζαχαράτου, της Κουραχάνη και της Λέλας Ζωγράφου. Τη μουσική διέθυνσι θα έχη ο μαέστρος κ. Σακελλαρίδης, ή δε έναρξις θα γίνη με την «Κοντέσσα Μαρίτσα», στην οποία θα έμφανισθεί για πρώτη φορά στο έλεύθερο θέατρο ο Πέτρος Έπιτροπάκης.

Η κ. Κατερίνα έπιστρέφει ύστερα από άπουσία ένός έτους, στην Αθήνα και θα έμφανισθ το καλοκαίρι το θίασό της στο θερινό θέατρο της όδου Γ' Σεπτεμβρίου.

Λέγεται ότι δυο βασικά στελέχη του θίασου θα είναι οι Α. Κωνσταντάρας και Δ. Μυράτ.

Το άνέδασμα του «Ριγολέτου» στη Λυρική Σκηνή άνεδλήθη για λόγους οικονομικούς.

Πράγματι, για τα σκηνικά του έργου έζητήθησαν από διάφορους σκηνογράφους 40 έκατομμύρια!

Το «Κεντρικόν» έτοιμάζει για την έρχομένη έβδομάδα, μια καινούρια έλληνική κωμωδία του κ. Ν. Τραϊφόρου, που φέρει τον τίτλο «Τρεις χαρούμενοι αλήτες».

Με το έργο αυτό ο θίασος των «Ασών» θα κλείση τη χειμερινή περίοδο για να συνεχίση εύθες κατόπιν τις παραστάσεις του στο «Λυρικόν» με μια καινούρια έπιθεώρησι των κ. κ. Ευαγγελίδη — Τραϊφόρου.

Η «Φίνος Φίλμ» έτοιμάζει μια καινούρια δραματική ταινία που φέρει τον τίτλο «Μπουρίνι».

Το έργο είναι παρμένο από ένα παλαιό διήγημα του γνωστού συγγραφέα κ. Δ. Κασαγιάτη, που διεσκεινάσθη καταλλήλως.

Σκηνοθέτης του έργου θα είναι ο ίδιος ο συγγραφέας, έν συνεργασία με πόν κ. Άλ. Σακελλάριο.

Ο θίασος Οικονόμου έσημείωσε μεγάλη επιτυχία στη Θεσσαλονίκη, με τη γνωστή πατριωτική Αθηναϊκή Έπιθεώρησι «Ελλάδα μου κουράγιο».

Οι επιτυχίες της Πόδας συνεχίζονται στην Αμερική.

Η συμπαθής καλλιτέχνης που ένεφανίσθη για πρώτη φορά με έλληνικό κοστούμι, έχεισκηνοποιήθε θεριά, πολλά δε κολακευτικά σχόλια έγραψαν γι' αυτήν στον άμερικανικό Τύπο.

Ο Φλερύ και η Λίνα Άλμα, οι δυο γνωστοί χορευταί μας, μετά τις θοιμαευτικές έμφανίσεις τους στο Παρίσι στη Μασσαλία και στις Κάννες ντεμπουτάρισαν με τα έλληνικά τους κοστούμια στο περίφημο Καζίνο του Μόντε Κάλο. Ήταν δε τόσο η επιτυχία τους, ώστε, ένν έλα τα «νούμερα» μένον εκεί μόνο μια έβδομάδα, τους έκράτησαν και δεύτερη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Οι «ζώνες της σιωπής» και το Βατερλώ

Πώς έδυσε το άστρο του Ναπολέοντος

Ανάμεσα στα πολλά βιβλία, που έχουν γραφή γύρω άπ' τη μάχη του Βατερλώ και την τελειωτική συννιδή του Ναπολέοντος, υπάκου κι' ένα έργον κάποιου άξιοματικού του πυροβολικού της έποχής εκείνης, το όποιο δίνει μια περιεργιατή έξήγησι για την έκδοσι αυτής της μάχης.

Είνε γνωστόν ότι, τη νύχτα της 17ης πόνρ τη 18η Ιουνίου 1815, έπεσε μια φοβερή νεροποντή στο Βατερλώ. Το έδαφος σκεπάσθηκε από λάσπη, που έμπόδιζε κάθε κίνησι που πυροβολικού και του Ιππικού. Έτσι, ή έπιθεσις του Ναπολέοντος δεν μπόρεσε να γίνη πόνρ άπ' το μεσημέρι της 18ης.

Ο στρατάρχης Γκρουσύ, διοηκτής της γαλλικής δεξιάς πτέρυγος, είχε κάμει το λάθος να γάση την έπαση «έ τον ένθρο, έπειτα από μια προκαταρκτική σύγκρουσι της προηγουμένης ήμέρας, κι' έτσι δεν ήξερε πια που βρισκόντουσαν οι πρωστικές δυνάμεις του στρατηγού Μπλύχερ. Μετά την άπιστία της πρώτης έπιθεσις του στρατάρχου Νεύ κατά των Άγγλων, ο Ναπολέων περίεμε με άγνωνα να φτάσουν οι δυνάμεις του Γκρουσύ. Οι ύπαρξιασι των νόμισαν ότι έρχονταν ο Γκρουσύ, όταν είδαν στρατεύματα στον όρίζοντα. Άλλά ο Ναπολέων μάντεψε άμέσως ότι ήσαν οι δυνάμεις του Μπλύχερ, που έρχόντουσαν για να συντόνισουν το γαλλικό στρατό!

Όπως λοιπόν υποστηρίζει στο βιβλίο του ο άξιοματικός του πυροβολικού, ο Γκρουσύ είχε διαταχθή να προχωρήσει, μόλις θ' άκουσε από μακριά κανονίες. Πράγματι έσκήνισε, με τις πρώτες όιοδοροντίες. Συνεδν άμέσως όμως το σήηκε ότι τα κανόνια σώπασαν και διάταξε τις δυνάμεις του να σταματήσουν και να έπιστρέψουν στις άρχικές τους θέσεις. Όταν άογότερα προχώρησε πάλι, με δική του πρωτοβουλία, ήταν πια πολύ άργά.

Στην πραγματικότητα, οι κανονίες δεν είχαν πάψει καθόλου. Φαίνεται λοιπόν ότι ο Γκρουσύ είχε υπή σε μια «ζώνη σιωπής». Δεν άποκλείεται νάμια σωστή αυτή ή έξήγησις του Γάλλου άξιοματικού, έφ' όσον ένουν παρατηρηθεί έπανειλημμένως τέτοια φαινόμενα. Ένώ οι κρότοι των μεγάλων κανονιών φάνονιν σε άπόσπασι 200 ή 300 ν' μέτρων, συμβαίνει κάποτε να υπή άκούγονται καθόλου σε πλησιέστερες ένδιάμεσες περιοχές, τις όνομαζόμενες «ζώνες σιωπής».

Αυτό όφείλεται κυρίως στην άνομοιογένεια του άέρος. Σε μια ήσυχη και καθαρή ατμόσφαιρα ο ήχος μεταδίδεται προς όλες τις διευθύνσεις με την ίδια ένταση και ταχύτητα. Η δμίχλη όμως, ή καταχνία οι διακυμάνσεις της θερμοκρασίας, κλπ, προκαλόν άνομοιογένεια της ατμοσφαιρας. Τα ήχητικά κύματα λοξοδορουν τότε, πασάμορφώνονται, παρακάμπτουν ώρισμένες περιοχές, όπου είναι δύσκολη ή μετάδοσις τους, και κατόπιν ένασκούνονται έντονα πέρα άπ' αυτές σε μεγαλύτερη άπόσπασι.

Έτσι έξηγείται ή δημιουργία των «ζωνών σιωπής», που έχουν κάποτε έκτασι ως 100 χιλιόμετρα.

Κι' αν άκόμη ή παραπάνω έκδοχή για τη μάχη του Βατερλώ δεν άνταποκρίνεται στην πραγματικότητα, είναι πάντως βέβαιον ότι ή ύπαρξις των «ζωνών σιωπής» παίζει μεγάλο ρόλο στην έπιστήμη του πολέμου, που διδάσκει πως να έπιστημωνται άπ' τους ήχους οι θέσεις του πυροβολικού κι' οι κινήσεις πλοίων και άεροπλάνων.

Ο νέος παράδεισος των διαζυγίων

Για τους Αμερικανούς που θέλουν να χωρίσουν το Ρένο πέρασε στη δεύτερη σειρά. Η (πρωτεύουσα των διαζυγίων) είναι σήμερα οι Παρθένοι νήσοι που άνήκουν στο συγκρότημα των Άντιλλών. Ένα ειδικό προκτορείο στη Νέα Υόρκη έξασφαλίζει την μετάβασι και έπιστροφή στα νησιά αυτά και άναλαμβάνει όλη τη διαδικασία του διαζυγίου που είναι πολύ εύκολη και διαρκεί μόνον τρεις βδομάδες.

Ανοιξιατικοί Έρωτες

Έν' έκτός άμφιβολίας πως ή «Ανοιξι, παιδιά, ένα φούντωμα μας φέρνει στο κορμί και στην καρδιά, πάντα μας άναστατώνει για πολύ γνωστές αιτίες, μας αλλάζει και μας κάνει τρυφερούς κι' αίσθηματιες, και ώθει, καλοί μου φίλοι, προς τον άρρενα το θήλυ, δηλαδή με λίγα λόγια — και άς λένε μερικοί — για τον Έρωτα είναι μια έποχή μοναδική.

Μέλις θ' άρχινηση, πάλιν ή έαρινή σαίζον ό παμπόνηρος ό έρως παύει νάνε αλαζόν, και γι' αυτό δεν έκτιμα μόνο τους κλειστούς τους χώρους, μόνο τους κλειστές, καμπαρέ και σινεμά — — ρετιρέ, κομψές φαλίτσες, έξοχικά — όπως όλοι ξέρουν ήδη — ως και κάτι καφεγεία ταπεινά, έσοχικά και, πρό πάντων, το γρασιδι

Κάθε «Ανοιξι ό Έρως βάζει πάντα κατά μέρος τις μεγάλες απαιτήσεις πουχε όλο το χειμώνα και άρκεται μόνο σ' ένα καταπράσινο λειμώνα που το δέχεται εύχαρίστως με χαρά πραγματική να μεταβληθ έμέσως σε φωλιά έρωτική, δίχως σε πολλούς κινδύνους όμως να σε παρασύρη, δηλαδή κι' αν δεν πληρώσης το κανονισμένο νοίκι δεν θα έχης φασαρίες με τον σπιτονοικοκύρη, έπειδή λόγω άγανος παλαιού και θαυμασιού έρως... έξηρεθη του ένοικιοστασιού!

Αν πέραση ό χειμώνας και ή «Ανοιξι σαν φτάση άποκτά, παιδιά, ό Έρως προτερήματα μεγάλα, δεν μπορεί άναμφιβολώς τίποτα να τον ξιπάση, σι' αυτοκίνητα δε δίνει σημασία ούτε στάλα και γι' αυτό σε κάθε μια παύ του βρίακετ' εύκαρία μια προτίμησι μεγάλη δείχνει στην πεζοπορεία, ή όποια — και δεν είναι τέτοια σκέψις ούτοπία — ωφέλει τα ζευγαράκια, τα γυμνάζει, τα βροσίζει και πεντάρα δεν κοστίζει.

Κάθε «Ανοιξι ό Έρως δεν κρατάει πλέον πόζα, παύει νάνε πλεονέκτης και κομφορ να έχη χίλια, με καφέ και με βανίλια, δεν τ' άρέσει της μεγάλης της ζωής ό πνευτός, κι' έτσι ψάχνει κι' όλο βρίσκει χίλιους τρόπους έξαισίους για να γίνη προσίτος και σε κάτι φουκαράδες υπαλλήλους δημοσίους πούχουν όλο το χειμώνα ένα ύφος σκυθρωπό και την «Ανοιξι προσμένουν για να πούνε «σ' αγαπώ»!

Εμμεροσφαιρις, Μικ. Ταβλια

ο Διονυσίου Ι.

I. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Τά ρούδα ΤΑΝΑΝΘΙΖΟΥΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιά νύχτα του Νοέμβρη, η Παυλίνα Ρούντου, παραφυλάει και βλέπει το σύζυγό της, το Στέλιο, να βγαίνει απ' το σπίτι μιάς φίλης της, της γιοιτενικής Λούσης Πίντη. "Εξάλλη η Παυλίνα γυρίζει σπίτι και, μόλις φτάνει ο άντρας της, του ζητάει εξηγήσεις. "Εκείνος δικαιολογείται όπως όπως. "Η Παυλίνα μένει άρρωστη απ' τη στενοχώρια της και άσπασται τα περασμένα. Το σπίτι τους στη Νεάπολη που ζούσε με τη χήρα μητέρα της και τη μικρότερη αδελφή της Σένη και στο οποίο έφτασε μιά μέρα ο Στέλιος, φοιτητής τότε, και νοίκιασε ένα δωμάτιο.

—Νά λάβετε υπ' όψιν πως είμαι χήρα με δυο όρφανα και βασίζομαι σ' αυτό το ένοικοιο.

—Ο Στέλιος γέλασε τότε, και φώναξε:

—Σας λέω μην ανησυχείτε, θα είμαι εγγλέζος στην πληρωμή. Λοιπόν πάω να φέρω τα πράγματά μου...

Πώς άλλαξε σιγά-σιγά η ζωή

Στριφογυρίζει στο κρεβάτι η Παυλίνα. Τώρα πια δεν τη μέλλει κι αν ξυπνήσει τον άντρα της. Κι' αναπολεί τα περασμένα. "Ο νέος σπουδαστής κουβάλασε σε λίγο το νοικοκυριό του. Πολλά βιβλία, λίγα ρούχα, μάλλον φτωχικά. "Η Παυλίνα έγινε φτωχή για να βοηθήσει τη μητέρα της στην περιποίησή του ξένου. Κι' αυτός σε λίγες μέρες αποτέλεσε πραγματικό μέλος της οικογένειας. Το πλάτυ του γέλιο η αδιάκοπη ευθυμία του, άλλωστε την ψήι του σοβαρού σπιτιού. Πρώτη που ξετρελλάθηκε μαζί του, ήταν η μικρή Σενούλα. Στριφογύριζε στα πόδια του σαν γατούλα, κι' αυτός δεν ξεκινούσε ποτέ να της φέρει καμιά καρολίτσα, κανένα παιχνιδάκι.

Και στην Παυλίνα φερόταν ο να ήταν μικρή. Δεν την ξανάπε «δεσποινίς». Τη φώναζε Παυλίνα, και τη χτυπούσε φιλικά στο μάγουλο.

Πρώτη η Παυλίνα πρότεινε στη μητέρα τους να τρώνε μαζί με το Στέλιο.

—Δεν είναι κρίμα; είπε. Πληρώνει του κόσμου τα λεφτά στο εστιατόριο και μένει νηστικός. Δεν είδες τι αδύνατος είναι; Θα μας πληρώνη εμάς, και θα τρέφεται καλά.

Η μητέρα της διατάσσει, αλλά στο τέλος του το πρότεινε. Αυτός δέχθηκε μ' ένθουσιασμό.

—Εξοχή ιδέα! φώναξε, και χτύπησε το μαγουλάκι της Παυλίνας. Είσαι σπουδαίο κορίτσι εσύ!

Από τότε πια η Παυλίνα συνήθισε να τον συλλογίζεται σαν ένα μεγάλο, άναπνεύσιμο αδελφό.

Κι' η μητέρα της του δεικναι αληθινή στοργή. Όταν έφυγε το καλοκαίρι, για την Κόρινθο, τους άφησε τα πράγματά του και τους υποσχέθηκε πως θα ξαναγυρίσει. Το καλοκαίρι αυτό φάνηκε άτελειωτο στην Παυλίνα.

Το φθινόπωρο ο νέος γύρισε. Μεγάλωσε πολύ, είπε στην Παυλίνα μόλις την είδε.

Κι' αυτή χαμογέλασε και μαζεύτηκε λιγάκι, γιατί έννοιωσε, κοκκινίζοντας ως τις ρίζες των μαλλιών της, πως τα μάτια του

καρφώθηκαν στο στήθος της, πού φούσκωνε τώρα προκλητικό κάτω από το παιδιατικό φουστανάκι της.

—Τι κοκκινίζεις; της είπε γελώντας. Μεγάλωσε πολύ. Είσαι ολόκληρη γυναίκα. Και τη χτύπησε στον ώμο.

"Ένα φιλή κι' ένας όρκος

"Ήταν Μεγάλη Παρασκευή. Μόλις είχε κλείσει τα δεκατέσσερα η Παυλίνα. "Η μητέρα της είχε πάει στο νεκροταφείο, όπως το συνήθιζε εκείνη την ημέρα, κάθε χρόνο. Είχε πάει στον πατέρα. Τα δυο κοριτσάκια ήταν μόνα στο σπίτι. "Ο Στέλιος είχε φύγει κι' αυτός λέγοντας πως θα γύριζε πολύ άργα.

Γύρισε όμως αναπάντεχα νωρίς επειδή είχε κάτι ξεχάσει.

Τη βρήκε να κάθεται κάτω από τη νεραντζιά μελαγχολική.

—Τι συλλογίζεσαι; τη ρώτησε.

—Τον πατέρα μου, αποκρίθηκε αυτή.

Είχε συνήθει να του ληπ την παραμικρή της σκέψη.

Κάθισε δίπλα της.

—Συλλογίζομαι συνέχεια η κοπελλίτσα, πόσο θα πόνεσε η μονούλα μου όταν τον έχρισε. Είχαν παντρευτεί από αγάπη.

Την κτύπησε παραεξηγμένος. Δεν είχαν μιλήσει ποτέ για αγάπη.

—Τι καταλαβαίνεις εσύ από αγάπη; τη ρώτησε και την κτύπησε σοδαρά στα μάτια.

—Δεν κατέβαρε τα μάτια της.

—Καταλαβαίνω πως μπορούν ν' αγαπηθούν δυο άνθρωποι, και πέρα από το θάνατο, αποκρίθηκε. Το καταλαβαίνει επειδή βλέπω τη μαμά και τη νουή.

Πήγε πιο κοντά της και πέρασε με μιά ξυφνική κίνηση το χέρι του γύρω στη μέση της.

—Μεγάλωσε πολύ, της ψιθύρισε κολώντας το στόμα του στο αυτί της. Την αγάπη τη καταλαβαίνεις επειδή μεγάλωσε.

Έκανε να τραθηκτεί από την αγκαλιά του. Αλλά αυτός την κράτησε σφιχτά, οτά σιδερένιου του μπράτσου.

—Το κατάλαβες πως σ' αγαπώ; τη ρώτησε σιγά.

Σπαρτάρησε στην αγκαλιά του, έκανε πάλι να τραθηκτεί. Μά, τα χείλη του κόλλησαν στα χείλη της.

Θυμάται ακόμα τον τρελλό της φόβο της πρώτης στιγμής. Θάθελε να φωνάξει, θάθελε να φύγει από την αγκαλιά του. Μά δεν μπορούσε. "Αργησε όμως να καταλάβει πως δεν την κρατούσαν πια τα δυνατότα του μπράτσου αλλά πως ήταν κάποια άλλη δύναμη παράξενη κι' ανίκητη που την άφινε σαν λιποθυμισμένη στην αγκαλιά του.

Της χάιδεψε τώρα με άπειρη τρυφερότητα τους ώμους, τα χέρια, τα μαλλιά.

—Παυλίνα, πόσο σ' αγαπώ! Από την πρώτη στιγμή που σε είδα. Μά ήσουν παιδί και δεν καταλάβαινες ούτε κι' ήθελα να σου θάλωθαι τις παιδικές σκέψεις με λόγια έρωτικά. Περιμένα ναρθή η ώρα, φοβόμουν πως θ' άργουσε πολύ. "Ως τα προχθές χοροπιδούσε και φαινόσουν τόσο μικρή. Απόψε όμως καθώς καθόσουν κάτω από τη νεραντζιά είχε μιά γυναίκα, κεία έκφραση το προσωπάκι σου. Γι' αυτό τόλμησα να σου πω πως σ' αγαπώ.

Και τώρα που τα θυμάται αυτά τα λόγια η Παυλίνα νοιώθει μιά υπερκόσμια ευτυχία στην καρδιά. Τα θυμάται λέει προς λέει. Είναι σαν τραγουδι έρωτικό αυτά τα λόγια.

Τα μάτια της Παυλίνας βουρκώνουν τώρα που θυμάται το απελπισμένο του ύφους καθώς τάλεγε αυτά, τη ματιά που της έριξε, γεμάτη αγάπη και σπαργαμό. "Η μητέρα της δεν τούδωσε απάντησι.

—Έκείνο το βράδυ όμως η Παυλίνα, ώμολόγησε στη μητέρα της όλη την αλήθεια. Της είπε πως είχε αρραβωνιασμένη με το Στέλιο, της είπε πως τη φίλησε πρώτη φορά της το είπε όλα.

Η μητέρα άκουσε με κατάπληξη στην αρχή. Δεν τη μάλασε όμως. Την έσφιξε στην αγκαλιά της, κι' έκλαψαν μαζί.

—Είσαι τόσο μικρή ακόμα της είπε. Πως είχε δυνατόν να ξέρεις τι θα πη αγάπη;

"Ήταν μικρή δεκατεσσάρων χρόνων η Παυλίνα. Κι' όμως έκανε θαύματα για τον αγαπημένο της.

Κατάφερε τη μητέρα της να κρατήσουν το Στέλιο δωρεάν στο δωμάτιο.

Κι' όχι μονάχα στέγη τούδιναν δωρεάν, αλλά και τροφή.

Αυτός στην αρχή τα δέχθηκε με ντροπή. "Επειτα όμως υποχώρησε.

—Τα δέχομαι σαν δάνειο, είπε. Μιά μέρα θα σάς το ξεπληρώσω με την ευτυχία που θα δώσω στην Παυλίνα.

Θυσίες

Ένας χρόνος γεμάτος θυσίες. Και τι δεν έκαναν οι δυο γυναίκες η κυρία Ρούντου κι' η μικρή Παυλίνα, για να βοηθήσουν τον πνευμένο αυτό νέο που είχε πάρει τη θέση πριδίου της οικογένειας. Οι απαιτήσεις της ζωής ήταν πολλές. Δεν έφτανε η στέγη κι' η τροφή. Χρειάζονταν

λόγια μέσα της. Κι' όταν είχε λυπημένη, αυτά συλλογίζεσαι και περνούν οι λύπες, κι' όταν είχε θυμωμένη αυτά θυμάται και του τα συγχωρεί όλα.

Από κείνη την ημέρα άρχισε η αγάπη τους. Τα κλεφτά φιλάκια, πίσω από την πλάτη της μαμάς, τα δειλά χάδια κάτω από τη νεραντζιά όταν τούκαινε να μην είναι η μαμά στο σπίτι. Κάποιο άδριοστο συναίσθημα ένοχης, που ήταν γλυκό μαζί και λίγο δονηρό.

Και κάποια μεγάλη, επίσημη μέρα—κόντευε πια ο καιρός που θάφευγε ο Στέλιος για το καλοκαίρι—, της έδωσε τον ιερό όρκο:

—Θα γίνης γυναίκα μου. Μόλις πάρω το δίπλωμά μου του χρόνου θα γίνης γυναίκα μου.

"Ήταν αρραβωνιάς. Δεν είχαν πη λέει όμως της μαμάς γιατί περιμένα να της το πουνε το φθινόπωρο, που θα ήταν κάπως πιο μεγάλη η Παυλίνα.

"Η χηρά σκοτεινιάζει

Το φθινόπωρο γύρισε ο Στέλιος. Δεν γύρισε όμως μαζί του κι' η χαρά.

Μόλις τον αντίκρουσε η Παυλίνα κατάλαβε πως κάτι είχε αλλάξει σ' αυτόν. Το πρόσωπό του ήταν μακροχρόνιο, πολύ κλωμό, τα μάτια του σκοτεινά.

—"Η δυστυχία έπεσε άπάνω στο σπίτι μου! της είπε.

—"Ο πατέρας σου; ρώτησε η μητέρα της Παυλίνας.

—Ναι, ψιθύρισε ο νέος και τα μάτια του βούρκωσαν.

—Επειτα, με χείλη σφιχτά, πρόφερε σκληρά:

—Δεν είναι όμως το χειρότερο αυτό.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

—Υπάρχει κι' άλλο χειρότερο; απόρησε η Παυλίνα. "Απόρησε η Παυλίνα.

και το ρούχο, και το παπούτσι και τα δίσταρα και τα έκτακτα έξοδα. "Ο Στέλιος ήθελε να εργαστεί. Αλλά οι θέσεις που βρίσκει θα τον εμπόδιζαν από τη μελέτη, κι' η Παυλίνα με φανατισμό, έπέμενε να μη κάνει τίποτε άλλο παρά να κυττάει να πάρη το δίπλωμά του.

Αυτή, είχε πολλαπλασιάσει τις δυνάμεις της για να βοηθή τη μητέρα της. Μόλις τέλειωνε τα μαθήματά της, έπιανε το μπάλωμα, το σίδερο, σκοτωνόταν στη δουλειά.

Και στο τέλος του χρόνου, είχαν πια την υπέρτατη ικανοποίηση όλοι τους, ότι επί τέλους πήρε το δίπλωμά του ο Στέλιος.

"Ήταν μιά μέρα τρελλής χαράς για την πνευμένη οικογένεια.

Η Παυλίνα δεν είχε ξεχάσει τον όρκο του Στέλιου:

—(Μόλις πάρω το δίπλωμά μου, θα γίνης γυναίκα μου).

Ο όρκος αυτός είχε δοθεί τότε, οτά καλά τα χρόνια. Τώρα στη δυστυχία, θα μπορούσε να τον κρατήσει ο Στέλιος;

Μόλις βρώ δουλειά, της είπε μιά μέρα, θα μιλήσουμε και γι' αυτό, Παυλίνα. Δουλειά όμως είναι μιά λέξη.

Πέρασαν μήνες ώπου να βρή κάποια δουλειά ο Στέλιος. Και τους μήνες αυτούς η Παυλίνα κι' η μητέρα της τους πέρασαν μ' αφάνιστες στερήσεις.

Η κυρία Ρούντου άρχισε ξαφνικά ν' αδυνατίζει. Μέρα με την ημέρα το χρώμα της γινόταν όλο και πιο κλωμό.

Δεν παραπονιόταν όμως. Μονάχα έλεγε της Παυλίνας καμιά φορά:

—"Αχ, πότε να πάρης κι' εσύ το άπολυτήριό σου του Γυμνασίου, να ήσυχάσω! Νά βρή δουλειά κι' ο Στέλιος. Και να παντρευτεί. Δεν μ' άρσσει αυτή η κατάσταση. Ούτε αρραβωνιασμένοι επίσημα είμαστε, ούτε τίποτε. Όλα εξαρτώνται από την καλή του πίστι. Βέβαια, το παιδί δεν είναι παληάνθρωπος αλλά δεν θα ήσυχάσω αν δεν σε δω παντρεμένη και νοικοκυρεμένη.

Αλλά που δεν ήθελε κι' η Παυλίνα. Νά παντρευτεί. Της φαινόταν ένα μακρινό όνειρο ωστόσο αυτή η ημέρα τώρα. Τώρα που άρχιζε να καταλαβαίνει τι θα πη αγάπη της ζωής, όλο και της φαινόταν πιο δύσκολο να φτάσει αυτή η ώρα.

Μιά μέρα, γύρισε ο Στέλιος φανερά ταρμαμένος.

—Μου προτείνουν κάποια δουλειά, είπε. Μιά τύχη σπάνια για ένα νέο. Δουλειά από την οποία μπορώ να βγάλω πολλά. Χρειάζομαι όμως πενήντα λίρες κεφάλαιο. Και δεν έχω ούτε μισή.

Τότε έγινε η πιο δονηρή θυσία. Η κυρία Ρούντου δίστασε κάμποσες μέρες. Στο τέλος όμως τ' άποφάσισε, γιατί έβλεπε τα μάτια της Παυλίνας σπληνμένα άπάνω της, ικετευτικά. Πούλησε όλα της τα κοσμήματα. Κοσμήματα που τα είχε κληρονομήσει από τη γιαγιά της και που τα φύλαγε για την προίκα των κοριτσιών.

Η θυσία αυτή έκανε τα μάγουλά της πιο κλωμά, τα μάτια της πιο γεμάτα αγάπη. Και την κρεβάττωσε.

Ο Στέλιος την περιποιόταν, είχε αλήθεια στοργικά, σαν αληθινό παιδί της.

—Κουράγιο, μανά, της έλεγε. Ακόμα κανένα δυο μήνες. Και όλα θα τελειώσουν καλά. Το χρήμα θα ξαναπαίξει εδώ, πιο γρήγορα απ' ό,τι έφυγε.

Κι' όλοι ζούσαν πια μετρώοντας τις ημέρες, τις ώρες ώπου να πιάσει δουλειά ο Στέλιος.

Μιά στιγμή τρέλλας

Πιο γρήγορα κι' από τον κινηματογράφο, περνούσαν αυτές οι στιγμές στη θυμωμένη Παυλίνα.

Κι' άξαφνα έννοιωσε τα μάγουλά της ν' ανάβουν μέσα στο σκοτάδι.

"Ήταν ένα δειλινό του Ιουλίου. Η μητέρα της τους είχε πη πως θα πετανόταν για κάτι φώνια. Η μικρή Σενούλα είχε χαλάσει τον κόσμο να πάει μαζί της, κι' η μητέρα της την είχε πάρει με κρύα καρδιά. Τό είχε παρηγορήσει πια η Παυλίνα, πως η μονούλα της δεν την άφινε ποτέ ολόκληρη στο σπίτι. Αντισταβανόταν η μικρή αρραβωνιασμένη πως έστρεψε η μάνα της μη βρεθεί μόνη η Παυλίνα με τον αρραβωνιαστικό της.

Ο Στέλιος όμως έστρεψε για να βρή δουλειά και ποτέ δεν γύριζε πριν από τις εννιά το βράδυ.

Αυτό το φλογισμένο δειλινό, η Παυλίνα, ιδρωμένη, κουρασμένη, σιγνύριζε άκόμα το νοικοκυριό. Ήταν σκυμμένη σε μιά σκάφη και σαπινόιζε κάτι ρούχα του Στέλιου που δεν ήελε ν' άφηση τη μητέρα της να τα πλύνει για να μη την κουράσει, αδύνατη καθώς ήταν. Άσυναίσθητα ογομυρμούριζε ένα τραγουδάκι. Η καρδιά της όμως ήταν βαρεία. Αιτή η κατάσταση την είχε έγκενυρίσει πια και την είχε κουράσει.

Άξαφνα, καθώς ήταν έτσι σκυμμένη, παρά λίγο να ξεφύγισεν, Ένοιωσε δυο γερά μπράτσα να την αγκαλιάζουν, δυο καυτά χείλη ν' ακουμπάουν στο γυμνό της ώμο, άγρια από τόν πόθο.

—Στέλιο! φώναξε. Έσύ είσαι; Με τρώμαζες.

Εκείνος την έσφιξε πιο δυνατά στην αγκαλιά του.

—Είμαστε μόνοι στο σπίτι, της ψιθύρισε βραχνά. Πόσον καιρό το περίμενα αυτό, να μείνουμε μόνοι στο σπίτι.

Τον κτύπησε τρομαγμένη. Ήταν δεκαπέντε χρονών. Μισό παιδί και μισό γυναίκα.

—"Εξέρ, κάτι, μα δεν καταλάβαινε άκόμα που άρχιζε το κακό και ποτέ τέλειωνε η φυσική σεμνότης ενός κοριτσιού.

—Μη με σφίγγεις έτσι το ψιθύρισε. Είμαι ιδρωμένη, είμαι βρεγμένη από τις σπουνάδες.

—Είσαι ώμορφη! της ψιθύρισε, και χώνις να καταλάβη πως, τη σήκωσε οτά χέρια του.

Την ανέβασε και την ξάπλωσε στο κρεβάτι της, κι' άρχισε να τη φιλή, να τη φιλή τρελλά. Στην αρχή έκανε να του ξεφύγην, σαν άγριμ. Ήταν αληθινά θυμωμένη και τρομαγμένη. Σιγά-σιγά όμως τα χείλη του και τα φιλιά του την παρέρωσαν. Κι' ήταν πια άργα όταν κατάλαβε πως κάτι ανεπανόρθωτο είχε συμβη ανάμεσα τους.

Ημέρες ταργαγμένες

Κι' αυτός φαινόταν τρελλός από αγωνία την άλλη στιγμή.

—Παυλίνα! Παυλίνα μου! της ψιθύριζε, σκουπίζοντας τα δακρυσμένα της μάτια. Μη κλάις. Θα γίνης γυναίκα μου.

Δεν ήξερε τι άλλο να της πη να την παρηγορήσει.

Αυτή έκλαιγε αιγανά, και τούλεγε με παράπονο:

—Δεν έπρεπε να γίνη αυτό Στέλιο.

—Δεν έπρεπε, μικρούλα μου... Μά σ' αγαπώ τόσο σε πόθησα τόσο. Μη λυπάσαι. Κανένας δεν θα μάθη τίποτε. Θα γίνης γυναίκα μου.

—"Η μαμά; ψιθύρισε κλωμή, σαν κέρνιν ή παιδούλα.

—Ούτε η μαμά σου. Νά μη της πης τίποτε για το θεό. Θα γίνης γυναίκα μου, σου λέω.

Με το πρόσωπο κλωμένο οτά χέρια της, τσακισμένη από τη ντροπή η κοπελλίτσα ούτε να κλάψι δεν τολμούσε. "Ως που άκουσε την πόρτα, και κατάλαβε πως ήταν η μητέρα της:

—Στέλιο ψιθύρισε σαν τρελλή. "Η μαμά!

—Μη ταραξείσαι, έκανε γρήγορα αυτός. Πιάσε τα ρούχα, όπως πριν. Κατέβα κάτω.

Έτρεξε κι' έσκυψε στη σκάφη η Παυλίνα. Κι' όταν την άλλη στιγμή μπήκε η μητέρα της με την Σενούλα, ούτε και σήκωσε το κεφάλι.

...και της σφαλματικής της. Από κάτι κου-
θέντες της μπτέρας της και μια φορά, εί-
χε σκηματίσει μόνιμη της μια άοριστη ιδέα.
Κάποια φυσικά συμπτώματα... Δεν τολ-
μούσε να το ομολογήσει ούτε στον εαυτό
της... "Οχι!... Δεν ήταν δυνατόν..."

Η κυρία Ρούντου όμως που απί-
τημέρα που είχε βρει μόνους το Στέλιο με
την Παυλίνα δεν τους είχε αφήσει πια
ούτε στιγμή, κι' όλο σαν κάτι να υποψία-
ζόταν, δεν άργησε να παρατηρήσει τα συ-
μπτώματα. Στην αρχή δεν
θέλησε ούτε να πιστέψει ούτε να εκφρά-
ση την προμεπή της υπόνοια.

Όσο περνούσε όμως ο καιρός η αγωνία
της μεγάλωνε. Κτύπαζε την κόρη της στα
μάτια, κι' η Παυλίνα, με τρόπο γύριζε το
κεφάλι της κι' απέφυνε αυτή την επίμο-
νη ματιά.

Πέρασαν έτσι κάμποσες μέρες, βουδής
αγωνίας.

Και μια μέρα, η κυρία Ρούντου, πήρε
τη Παυλίνα, από το χέρι και την κτύπαζε
βαθεία στα μάτια.

— Παυλίνα θέλω να σου μιλήσω, της
είπε.

Γύρισε το κεφάλι της η κοπέλλα, όπως
πάντα.

Μα η μπτέρα έπεμνε:

— "Οχι! Μή κυττάς άλλο! Θέλω να με
κυττάξεις ίσια στα μάτια."

Η μικρή άρχισε να τρέμει.

— Γιατί τρέμεις; τη ρώτησε η μάνα της.

Με υπεράνθρωπη προσπάθεια ανώστη-
κε κάμποση ώρα να κρατήσει το μυστικό
της η παιδούλα. Σε μια στιγμή όμως, δεν
βάσταξε πιά. Σωρίστηκε στα πόδια της
μπτέρας της και με άγρια αναφυλλιά,
ακουμπώντας το κεφάλι της στη γη, πνι-
μένη από τη ντροπή της τα ώμολόγησε
όλα.

Χλωμή σαν πεθαμένη την άκουσε η δύ-
στυχη μάνα.

— Τι κάνετε! ψιθύρισε στο τέλος, με
σπαρταγμό. Τι κάνετε!...

Κι' άξαφνα, φώναξε, άγρια:

— Θεέ μου! Θα γίνης μπτέρα, Παυλίνα!
Κυττάχτηκαν για λίγες στιγμές αλα-
λες από τον τρόπο, γονατισμένη η Παυ-
λίνα κι' η μπτέρα της από πάνω της χλω-
μή, τρεμουλιαστή, με τα μάτια πεταμένα
από τις κόγχες τους.

Κι' άξαφνα η μάνα της άνοιξε την άγ-
καλιά της. Σηκώθηκε η κοπέλλα και χώ-
θηκε σ' αυτή την αδύνατη, και τόσο γλυ-
κειά άγκαλιά.

Εκλάσαν πολλή ώρα μαζί.

Πρώτη η μπτέρα, βρήκε τα λόγια που
δίνουν θάρρος.

— Δεν έπρεπε να γίνονταν έτσι, παιδί μου,
είπε, "Αλλά, μια κι' έγιναν, μην κλαίς
πιά. Θα γίνης μπτέρα. Στα δεκάξι σου
χρόνια θα είσαι μάνα. Μέσα σου ζή κιό-
λας το παιδί σου. Δεν πρέπει να το πι-
κραίνης."

— Τι να κάνω μάνα; ρώτησε η κοπελλι-
τα με φόβο και μ' έλπιδα μαζί. Πώς θα
γίνω μπτέρα χωρίς να είμαι πνιτρωμένη;

— Πρέπει να παντρευτείς άμέσως, είπε
η κυρία Ρούντου.

— Μά... μονούλα... δεν το ξέρεις; Ά-
κόμα δεν βρήκε δουλειά ο Στέλιος!

— Αυτά δεν τα ρωτάει το παιδάκι που
μεγαλώνει μέσα σου. Πρέπει να παντρευ-
τείς. Με όποια θυσία, πρέπει να παντρευ-
τείς.

Το ίδιο βράδυ κλειστίκε η κυρία Ρούν-
του σε μια κάμαρα με το Στέλιο, πολλή
ώρα.

Κι' όταν άνοιξε η πόρτα, ο Στέλιος ή-
ταν κόκκινος, και τα μάτια του βουρκα-
μένα. Η μπτέρα της είπε απλά της Παυ-
λίνας:

— Σε όκτώ μέρες γίνονται οι γάμοι σας.

Αγάπη και φτώχεια

Σαν σέ όνειρο τα θυμάται όλα η Παυ-
λίνα. Μα και τότε που τα ζούσε, νόμιζε
πως όνειρευόταν.

"Επακολούθησε ο βιαστικός γάμος σ' έ-
να έρημοκλήσι. Δυό στενοί συγγενείς ο
κουμπάρος, ένα μπουκέτο λουλούδια. Όν-
τε νυφικό, ούτε τίποτα. Τα νύχια της μι-
κρής, τα δάκρυα της μάνας, το δικό της
το τρεμουλιασμά... Όνειρο γλυκό και πι-
κρό μαζί.

Η πρώτη νύχτα κατόπιν, ξανάζησαν τις
στιγμές που είχαν ζήσει κλεφτά και με
ντροπή. Τις ξανάζησαν τώρα χωρίς φόβο,
νόμιμα. Ξέχασαν στην άγκαλιά ο ένας
του άλλου πως η ζωή τους ήταν δύσκολη,
πως μπροστά τους άνοιγαν το μέλλον
αβέβαιο, απειλητικό. Η αγάπη τους έδινε
έλπίδες.

Κι' αλήθεια, λές και το παιδάκι που με-
γάλωνε μέσα της έφερνε μαζί του την εύ-
τυχία, σε λίγες μέρες βρήκε δουλειά ο
Στέλιος. Τίποτε σπουδαίο βέβαια στην άρ-
χή. Μα ήταν κάτι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ

5ον

Για να νιώσει τ' όρώματα των
λουλουδιών πρέπει να χάνει έναν άν-
τρα στο πλευρό της, πού να τα
παρουσιάζει με το άρωμα της α-
ναπνοής της... Και για να μιλήσουν
στην ψυχή της τα ερωτικά ρεσιτάλ των
φιλίων πρέπει να υπάρχει δίπλα της το
αντρικό στόμα που να ναι έτοιμο να με-
ταφράσει για χάρη της στην καθομιλουμέ-
νη των ανθρώπων, αυτά που κελαιόταν τα
πουλιά στα δέντρα...

Με τα μάτια της κλεισμένα τώρα, η Κα-
τερίνα τον άκουσε... Δεν άκουσε τον
άντρα με την ώριμη προσωπικότητα
το Γιώργο Ζαφείρη. Άκουσε τα λόγια
του, που λιώνανε σαν άγνους μελω-
δίες στα διψασμένα αυτιά της...

Ξαφνικά, θυμήθηκε πως έπρεπε ν' ά-
μυνθί, απομακρύνθηκε από κοντά του, και
του φώναξε σκεδόν ικετευτικά:

— Σώπα!... Σώπα και φύνε...

Την ξαναζήγωσε. Ο ένικός της τούχε
δώσει κινούργια δύναμη:

— Θα φύγωμα μαζί!...

— Θα φωνάξω βοήθεια!...

— Για να σωθής απ' την καρδιά σου;...

Και θάχης τη σκληρότητα να την παρα-
δώσει δέσμια στους υπέρτες;...

— Φύγε σου λέω!... Άγαπώ τον άν-
τρα μου!...

— Άγαπάς έμένα!... "Η καλύτερα, ά-
νισπας την αγάπη..."

— Η Λιάνα φταίει σ' όλα αυτά... μου-
μούρισε η Κατερίνα κρύβοντας το πρό-
σωπο στα χέρια της. Μας υπέβαλε ψευτι-
κες ιδέες για να εξυπηρετήση τους δι-
κούς της ταπεινούς σκοπούς...

— Κι' οι σκοποί αυτοί;

— Είναι να διώξω έμένα και να κρατήσω
τον άντρα μου για λογαριασμό της!...

— Και τι σε πειράζει αυτό;... Τι κοινό
έχεις εσύ μ' αυτό τον άντρα;...

— Δεν ξέρεις... Δεν μπορείς να ξέρεις.
Αυτός ο άνθρωπος δε μου δίνει, βέβαια
αυτό που διψάσμενη του ζητάω, έάθελα
όμως τόσο να μου το δώση αυτός... Μό-
νον αυτός!... Θάθελα όλα στη ζωή απ'

την ευτυχία ως το θάνατο, να προσέχουν-
ται απ' το χέρι του...

— Το ξέρεις πως αυτό είν' αδύνατο...

Γι' αυτό μ'ήν άρνείσαι να ζήσης τις λίγες
στιγμές της ευτυχίας που σου χαρίζει η
ζωή...

— Έχεις δίκιο... μουμούρισε η Κατε-
ρίνα παρασυρμένη άθελά της.

— Έλα!... της είπε μ' ένθουσιασμό,
νιώθοντας τη να γλιστράει. Σ' άγισπώ...
Θα σου δώσω τον έρωτα τέτοιον όπως τον
έπιθυμεί μια γυναίκα άδρή, τρυφερή, ευ-
αίσθητη — σαν και εμένα... Θα περάσω τη
ζωή μου στο πλευρό σου ή στα πόδια
σου, αν προτιμάς... Θα ξέρω να βρίσκου-
μαι κοντά σου όταν με γυρεύεις, ή να
κάνουμαι διακριτικά όταν έχης ανάγκη
από μοναξιά... Θα ξέρω να τα υποφέρω
όλα από σέναν, ακόμα και το να σε ά-
σω, άρκεί να κοιμώσω τα ματάκια σου
νελαστά...

Με το πρόσωπό της κρυμμένο στα χέρια
της, η Κατερίνα μουμούρισε:

— Μα όλα λοιπόν, συνωμώσανε για να με
κάνουνε να πέσω;...

Τη ζώνουν από πίσω και της άγκάλιασε
άπαλά τους ώμους.

— Ξέχασε τις μικροαστικές σου έπιφύ-
λαξεις της μουμούρισε πολύ κοντά σ'

αυτή της και δώσω άνυπεράσπιστη στις
δυό μεγάλες ανθρώπινες έννοιες: Στη
ζωή και στον έρωτα...

Απότομα, καθώς την είχε άγκαλιασμέ-
νη, της άναποδούρισε το κεφάλι, κι' ά-
κουμπωσε τα χείλια του φλογισμένα άπα-
νω στα δικά της...

... Σιγά, άδύρθε, άνοιξε η πόρτα και
μπήκε ο Δημήτρης. Ήταν ώκρός. Βλέπον-
τας το άγκαλισμένο σύμπλεγμα πέρασε
μια στιγμή το χέρι μπροστά απ' τα μάτια
του, σά να τάχε θαμπώσει απότομα ένα
σκληρό φως...

— Ήταν αλήθεια, λοιπόν!... ψιθύρισε.

Η Κατερίνα έσπρωξε μ' όλη τη δύναμη
που της έδινε η άπόννησι το Ζαφείρη μα-
κριά. Κτύπαζε για μία στιγμή κλεφτά,
τον άντρα της κι' ύστερα, κρύβοντας το
κεφάλι στα χέρια της, έπεσε σε μια πο-
λυθρόνα. Ο Ζαφείρης περίμενε μ' άρκετη
ψυχραιμία κι' άξιολογεία. Σιγά, με βήμα
όχι και πολύ σταθερό, ο Δημήτρης πλη-
σίωσε.

— Κι' γιατί να μ'ήν είν' αλήθεια;... εί-
πε με φωνή που δυνάμωνε λίγο - λίγο.
Έλα άσε την προσπάθεια της μεγάλης
συντριβής... πρόσθεσε στην Κατερίνα.

— Σώπα, Κώστα... Ήξερες... ψιθύρισε
έκείνη μέσ' από τα δάκρυα της.

— Τι νάξερα;... της άπάντησε σκληρά.

Πώς θα προτιμούσε από μένα τον πρώτο
που έα σε πλησίαζε με λίγο αίσθημα στη
φωνή και περισσότερο υπεριγνιστή στα
μαλλιά;...

Ο Ζαφείρης προχώρησε ένα βήμα.

— Κύριε Διαμάντι! φωνάξε.

— Άγαπώ μ'ήν διάδοξε... έκανε ο Δη-
μήτρης γυρίζοντας ειρωνικά προς το μέ-
ρος του.

— Είμαι στη διάθεσή σας... είπε ο Ζα-
φείρης ένυγνη. Είμ' έτοιμος να ύποστω
όποιαδήποτε συνέπεια...

Ο Δημήτρης σήκωσε τους ώμους του:

— Τι συνέπεια;... Θα συνεχίσεις έσύ ά-
πό κεί που σταμάτησες ενών...

Όπου ναρθή η σειρά σου; Από κεί που θα στα-
ματήσης άα συνεχίσει κάποιος άλλος...

— Μή με κοιμώνας σαν άγνους μελω-
δίες στα διψασμένα αυτιά της;...

ψιθύρισε η Κατερίνα.

— Σ' ένοχάλουν τα λόγια;... Κι' όχι ή
πράξη;...

— Μια γυναίκα έχει τις άπαιτήσεις της...
είπε ο Ζαφείρης μπαίνοντας στη μέση.
Τις άγνοήσατε...

Ο Δημήτρης έσφριξε τις γραθίες του:

— Θα μ'ήν ζητήσης κι' εύθους, μικρό
μου κύριε;... Πάς να παροισήσης τον ά-
νώτερο άνθρωπο;... Είσαι άπλουστα-
τα, ένας κοινός μπαγαπόντης του έρωτος!

— Κύριε Διαμάντι!...

— Θίγεις;... Κι' όμως, βλέπεις, προσ-
παθώ να κρατήσω τη συζητήση στο επίπε-
δο που της άξίζει... Δεν έλγω να φωνά-
ξω τους υπέρτες να σου δείξουνε με
σπρωξίες το δρόμο της έξόδου!...

— Θάπρεπε...

— Πήγαινε μικρό μου κύριε... Δεν σε
κρατώ περισσότερο... Θα περιμένεις στο
δρόμο να τελειώσω μια συζητήση με τη
γυναίκα μου...

— Δεν ήτανε ποτέ γυναίκα σας άφου
δεν την άγαπήσατε ποτέ!...

— Θα μ' άναγκάσης να θυμώσω σοβαρά...
είπε ο Δημήτρης συγκρατημένα.

— Είμ' έτοιμος ν' αντιμετωπίσω το θυ-
μό σας... του άπάντησε ο Ζαφείρης.

— Είσαι γενναίος;... Ίσως γιατί ξέρεις
ότι ποτέ δεν θα σου δώσω την ευκαιρία
να κάνης τον ήπιο... Κοι έμένα είπα
γυρίζοντας στην Κατερίνα ο Δημήτρης,
δεν θα σου δώσω την ικανοποίησή να πα-
ρακολουθήσης δυό άντρες να σφάζονται
μπροστά σου...

— Πόσο με ταπεινώνεις... ψιθύρισε η
Κατερίνα μ' άναφυλλιά.

Ξαναγύρισε ο Δημήτρης στο Ζαφείρη:

— Πήγαινε, λοιπόν, μικρό μου κύριε...
Κάθε ιστορία έχει έναν ήλιο... Άσε
μας να τον νιώθουμε οι δυό μας χωρίς
την περιττή παρουσία σου...

— Ίσως να μ'ήν πρέπη ν' άφισω μόνη
της την κυρία;... έκανε σά να μονολο-
γούσε ο Ζαφείρης.

Ο Δημήτρης σά να έτοιμάστηκε να άρ-
μύση άπάνω του.

— Πήγαινε σου λέω!... τον πρόσταξε
βραχνά.

— Πηγαίνετε, κύριε!... του είπα κι' η
Κατερίνα μ' έταν τόσο ξερό βνάζοντας
το πρόσωπο απ' τα χέρια της.

Ο Ζαφείρης την κτύπαζε μία στιγμή, ύ-
στερα, άρπάζοντας το κοπέλλο του βγί-
κε σαν τρελλός απ' την πόρτα που είχε
μπή ο Δημήτρης. Για λίγο, μια πανερή
σιωπή βάρινε μέσ' στο δωμάτιο. Ύστερα
άκούστηκε, σιγανή, μαλακία, η φωνή του
Δημήτρη:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Γρίβα-Καλλέργη

Η σφεη άπόφασι του Κίτσου
Τζαβέλα

Νύχτα της 10 Μαΐου του 1845.

Το σπίτι του στρατηγού Θεοδ. Γρί-
βα, γενικού έπιθεωρητού του στρα-
του, στην όδω Άδριανού, έχει άναμ-
μένα τα φώτα. Είναι δεκά το βράδυ

κι' ο Γρίβας θα βγί για να πάη
στο σπίτι του πρωθυπουργού Κω-
λέττη. Την ίδια στιγμή περνούν απ'

έξω απ' την πόρτα οι δυό άδελφοί
στρατιηγοί Γιάννης και Νίκος Στρά-
τος, θαλάσσιοι έχθροι του Γρίβα.

Στην είσοδο κάθονται μερικά από
τα παλληκάρια του στρατηγού, ο
Καλαμάτας, ο Γκριτζαλής, ο Κρο-
κόντσιλας, ο περιφημος άράτης δου-
λος του, και άλλοι. Οι διαβατικοί
από εκεί Στραταίοι φαίνεται πως

τους εκύπιαξαν προκλητικά. Και τό-
τε το κακό δεν άργησε να ξεσπά-
ση. Κατά σύμπτωση, την ώρα εκεί-
νη έβγαινε κι' ο Γρίβας. Τρέχοντας
τά παλληκάρια του πρόλαβαν τους

Στραταίους σε μια στενή πάροδο
και τους έπατέθησαν με τα σπαθιά
τους. Στην συμπλοκή έλαβε μέρος
κι' ο ίδιος ο Γρίβας. Και το άποτέ-
λεσμα ήταν να δεχθί τέσσερις πλη-
γές στο πρόσωπο ο Γιάννης Στρά-
τος. Ο Νίκος πληγώθηκε έλαφρά

στο χέρι, αλλά κατάρρωσε να πλη-
γώση τον Καλαμάτα καθώς εκείνος
προσπαθούσε να του πάρη το σπα-
θί. Έπίσης ένας της ακολουθίας
του Γρίβα έοριξε μια πιστολιά, χω-
ρίς να πληγώθί κανείς. Φαίνεται ό-
τι οι άνθρωποι του Γρίβα δεν ήθε-
λαν να σκοτώσουν κανένα, αλλά να

κάνουν στους Στραταίους μια προσ-
βολή και να τους άποπλίσουν.

Ο Γρίβας, σαν γενικός έπιθεω-
ρητής του στρατού, έπρεπε να κάνει
την άναφορά του στον Ύπουργό
των Στρατιωτικών, τον Κίτσο Τζα-
βέλα. Στην άναφορά αυτή λοιπόν έ-
γραψε ότι ήταν μόνος με τον Καλα-
μάτα και ότι οι άδελφοί Στράτου
του έπατέθησαν «έξ ένέδρας»!

Ο Ν. Στράτος συνέχιζε, έπέτεθε με
το σπαθί του κατά του Καλαμάτα
που ήταν άοπλος(!), εκείνος όμως
του πήρε το σπαθί και τον έοριξε

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Τι είναι το φέμια;
— Ένα μαχαίρι χωρίς λαθή που
κόβει το χέρι εκείνου που το χρη-
σιμοποιεί.

★
— Τι είναι το παιδί;
— Ο ήλιος του σπιτιού.

★
— Ποιός είναι ο καλύτερος δάσκα-
λος για τον άνθρωπο;
— Η ανάγκη.

★
— Τι όμολογεί μια γυναίκα, όταν
υπερφηγνέται διαρκώς για την ό-
μορφιά της;

— Ότι δεν έχει τίποτα άλλο το
αξιόλογο.

★
— Τι είναι η γυναίκα;
— Μια κithάρα της οποίας η γλυ-
κύτης των τόνων εξαρτάται από την
τέχνη του κιθαριστού.

★
— Με τί μοιάζει η φιλάρεσκη γυ-
ναίκα;

— Με ωραία θάλασσα. Έπιφάνεια
που άκτινοβολεί κι' άντανακλά του
ουρανού το μεδίσιαμα, αλλά κρύβει
άγανη πυθμένα, ύπουλο ρεύμα και
θάνατο.

★
— Τι είναι η ζήλεια;
— Χολή που πικραίνει κάθε γλυ-
κό αίσθημα της καρδιάς μας.

κάτω, δίχως να καταδεχθί να τον
σκοτώση! Ο ίδιος ο Γρίβας—συν-
νεχίζει πάντα η άναφορά—άν και το
σπαθί του, την περίφημη «Μαυρού-
κω» (μαυρομάνικο με λεπίδι έκλε-
κτό, χωρίς στολίδια) δύσκολα το έ-
βγαζε από την θήκη του, άναγκά-
σθηκε να το τραθήσει και να κυνη-
γήση το Γιάννη Στράτο. Άλλά έ-
π' δη ήταν σκοτάδι δεν τον διέκρι-
νε καλά και δεν γνώρισε ούτε τους
άλλους συντρόφους των Στράτων.

Άλλά κι' οι Στράτοι με τη σειρά
τους υποβάλασε μήνυσι.

Αυτή η αίματηρη συμπλοκή έκα-
νε πολύ μεγάλη αίσθηση στην κοι-
νωνία των Άθηνων. Πρόσωπα που
βοισκόντουσαν τόσο ύψηλά είχαν
συμπλοκή στους δρόμους σαν τους
τελευταίους μαχαροβγάλτες!

Ο συνταγματάχης Δ. Καλλέργης ύ-
πασπιστής του Όθωνος, φίλος στε-
νός του Γιάννη Στράτου, άριστος
σκοπευτής και έξιφουάχος, στιγμά-
τισε την διαγωγή του Γρίβα και

στις έφημερίδες. Έστειλε προς δη-
μοσίευση μια έπιστολή στην όποια
έγραφε ότι «άνθρωποι μη σεβόμενοι
τον νόμον και την έλευθερίαν του
πολίτου έκαμαν ένέδραν, για να δο-
λοφούνουν κτλ.»

Στο Γρίβα οι φίλοι του είπαν τό-
τε ότι το γράμμα ήταν προσβλητι-
κότατο γι' αυτόν. Και σε τρεις ή-
μέρες ο Γρίβας έστειλε μάρτυρες
στον Καλλέργη, δυό παλπούς στρα-
τηγούς το Βάσκο και τον Παπακώ-
στα. Ο Καλλέργης άπάντησε πως
ήταν πρόθυμος να δώση ικανοποίη-
ση. Ξαφνικά όμως ο Γρίβας του
σπέλην ένα γράμμα πολύ ύβριστι-
κό. Κι' ο Καλλέργης άπάντησε ότι
νομίζει τραπεινό για τον εαυτό του
ν' άπάντηση γράφοντας τέτοιες έπι-
στολές.

Οι μάρτυρες πηγαίνονταν έτοιμοι
σαν. Μονομάχος ο Γρίβας δεν ήταν.
Τους κανόνες της μονομαχίας μό-
νον άκουστά τους είχε. Να σταθί
μπροστά στο πιστόλι του Καλλέρ-
γη, άθαστου σκοπευτή, ήταν σαν
ν' αυτοκτονούσε. Πρότεινε, λοιπόν,
δικούς του τρόπους μονομαχίας:

«Να βάλη ο ένας την κουμπούρα
του στο στόμα του άλλου και να
τραθήσουν. Η κλεισμένη οι δυό
κατάματα σ' ένα δωμάτιο να κοι-
ματιστούν η μονάχοι σ' ένα έρη-
μικό λαγκάδι να φαγωθούν.»

Ο Καλλέργης άρνήθηκε:

— Ούτε δήμιος, είπε, γίνουμαι,
ούτε από δήμιον έννάω να σφαγώ!

Οι μάρτυρες όλο πήγαιναν και έρ-
χόντουσαν. Άλλά τίποτε δεν γίνον-
ταν. Ο Ύπουργος των Στρατιωτι-
κών Κίτσος Τζαβέλας άναγκάστηκε
τότε να καλέση επίσημο συμβούλιο
τιμής. Και η άπόφασή του συμβού-
λιου ήταν αυτή: «Η στρατιωτική τι-
μή προσεβλήθη. Ο Καλλέργης έπί-
ορσε όλους τους κανόνες της προσ-
κλησώσε εις μονομαχίαν. Ο Γρίβας
ήννηθη να συμμορφωθί...»

Ο Τζα-
βέλας συμβιβαστικός, κράτησε νυ-
στική αυτή την άπόφασι κι' έδωσε
μιαν άλλη δική του στις 20 Ιου-
λίου 1845, δηλαδή 71 μέρες μετά το
έπεισόδιο: «Ο προκάλεσας είναι ο
Καλλέργης. Ο Γρίβας άπάντησε με
ά ν ο ι κ ι ο ν τρόπον. Αυτοτεροί
ήξεον μονομαχήσει, εάν οι μάρτυ-
ρες άκουσώμεν, δεν ήννόουν
τους παραδεδεμένους όρους της
μονομαχίας. Δώδεκα ήμερών περιο-
ρισμός εις τον ύποστράτηγον Θ.
Γρίβαν μετά το πέρας της βουλευτι-
κής συνόδου και δεκαπέντε ήμερών
περιορισμός εις τον Δ. Καλλέρ-
γην...»

Βέβαια η έξυπνη αυτή άπόφασι
του Τζαβέλα δεν έκτελέστηκε ποτέ.
Και ο Γρίβας έμεινε γενικός έπιθε-
ωρητής του Στρατού και ο Καλλέρ-
γης ύπασπιστής του Όθωνος.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Αθηναϊκά επίκαιρα

Κοπτική - ραπτική

Όλοι στις έφημερίδες θάτυχε άσφαλώς να δούνε
μια ρεκλάμα διαρκή
διά της οποίας όλες τις γυναίκες προσκαλούνε
για να πάνε να σπουδάσουν κοπτική και ραπτική.

Και δεν ξέρουν ότι όλες — και μαντάμ καιδεσποί-
(νίδες
και στις δυό αυτές τις τέχνες άσφαλώς είναι άποίδες,
γιατί χρόνια και ζαμάνια οι γλωσσίτσες τους δεν
παύουν
και να... κόδουν και να ράβουν!

Δήλωσις Πέρτερ

«Αν το δάνειο της δώσουν προσεχώς με προθυμία
κι' άν στα έξοδά της κάνει αύτοπρά οικονομία
ή Έλλάς πραγματικώς
σ' ένα χρόνο και τρεις μήνες θάν' αυτάρκης σχε-
(τικώς).

Μα το (άν) αυτό το θρίσκω προμερό και τερατώδες
κι' είν' αδύνατον νομίζω με το (άν) δουλειά να
γίνει
γιατί άν και η γιαγιά μου είχε, όπως λέν δυό ρόδες
θάταν σίγουρα πατίνι!

Αυτοκτονίες

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θεατρο

Ο πνευμοθώραξ της ψυχής...

(Συζητήσεις ελαφρά επιθετική μεταξή 'Εκείνου κι' 'Εκείνης, που δεν αποκλείεται να καταλήξουν σε καυγά).

ΕΚΕΙΝΗ (με δόντια σφιγμένα): Με κοιτάς πολύ ή γνώνη σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αλήθεια;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί όχι;... Μιά (γυναίκα χωρίς ψυχή), όπως εγώ, δεν είναι δυνατό παρά ν' αποτελεί κάτι το εξαιρετικό στη ζωή.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην προσβάλλεις. 'Η ψυχή τις περισσότερες φορές είν' ελάττωμα.

ΕΚΕΙΝΗ: Μιά φορά, εσύ δε με είπες (γυναίκα χωρίς ψυχή) για να με κοιτάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή...

ΕΚΕΙΝΗ (επιθετική): 'Ο μολόγος το. Τόκαρες για να με πληγώσεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ακουσε... 'Ισως να σε πληγώσει, χωρίς πρόθεση όμως.

ΕΚΕΙΝΗ: Χωρίς πρόθεση; Μά τι άλλη χειρότερη πρόθεση ήθελες νάχης απ' αυτή; Θέλησες να με παραστήσεις σ'α μία γυναίκα χωρίς ευαισθησία, χωρίς τρυφερότητα... Με μία λέξη, ένα ζύλο απελέκτο, ένα κούτσουρο, ένα μηδενικό!

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκαταβατικά): Προχωρείς πολύ, νομίζω... Εγώ δεν είπα τίποτε απ' δ'αυτά. Είπα μόνο πως είσαι μία γυναίκα χωρίς ψυχή, αλλά με έλαφρουντικά...

ΕΚΕΙΝΗ: Μπδ;... 'Υπάρχουν ελαφρουντικά;... Είσαι πολύ καλός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η ψυχή σου δεν είν' ανύπαρκτη, είναι στραγγαλισμένη από σένα την ίδια...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εχεις την καλωσύνη να μου εξηγήσεις πως;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αμέσως' εσύ πάσχεις από ένα μεγάλο άπεραστο εγωισμό. Τόν κόμιο όλο τον βλέπεις σαν ταπεινό συγκροτήμα κουνοπιών... 'Ενα κουνούπι, λοιπόν, του συγκροτήματος είμαι κι' εγώ. 'Επομένως, πως είναι δυνατό ν' αφήσει την ψυχή σου ελεύθερη μπροστά μου, να της επιτρέψει να δονηθεί, να συκινηθεί, να λυώσει;... 'Η ψυχή αυτή είναι το άπιοσπείλαστο υπέδωρος ενός χρυσωρυχείου... της λαμπερής σου προσωπικότητας! Πως είναι δυνατό να επιτραπεί σ' ένα ευτελέστατο κουνούπι να μπη μέσα σ'α έκπληκτικά του μυστήρια;...

ΕΚΕΙΝΗ (δαγκώνει τα χείλια της): Πολύ φοβούμαι ότι με δουλεύεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου! μιλώ όσο γίνεται πιο σοβαρά... 'Η ψυχή σου υπάρχει — υπάρχει δηλαδή... 'Επειδή εύρισκες όμως ταπεινωτικό να την αφήνεις να χειρίζεται — οι (γόνισες) δεν συγκινούνται, δεν κλαίνε, δεν φέρονται σαν γυναίκα...

...φρόντισες να της θεραπεύσεις την ευαισθησία με τον τρόπο που παρασπείνεις σ'α μία γυναίκα χωρίς ευαισθησία, χωρίς τρυφερότητα... Με μία λέξη, ένα ζύλο απελέκτο, ένα κούτσουρο, ένα μηδενικό!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κατάληκτικ): Πνευμοθώρακα στην ψυχή;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα. Είμαι μία μέθοδος που την έφερα μόσες πρώτ' εσύ, και που είχε αξιοθρήνητα αποτελέσματα...

ΕΚΕΙΝΗ: Περιμένω να ολοκληρώσεις τη σκέψη σου, για να θυμώσω μία και καλύτερα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πως εφαρμόζε-

ται ο πνευμοθώραξ στους φυσιολογικούς; Μπαίνει μέσα στο στήθος, που περιορίζει αναγκαστικά τον πνεύμονα, όπου τον κάνει μικρό, τον ακρωστεύει προσωρινά, για να τον αναγκάσει με το ξεκούρασμα να επουλώσει τις πληγές του... Το ίδιο έκανες κι' εσύ με την ψυχή σου: 'Εμπάσες στο στήθος σου σ'α φθονία τον αέρα του ενθουσιού κι' έτσι περιώρισες στο ελάχιστο την ψυχή σου... Γιατί; Ποιος ο λόγος;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μπορεί κι' η ψυχή μου νάταν άρρωστη, να χρειαζόταν από ξεκούρασμα σαν τον πνεύμονα του φυσιολογικού...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σώπα... Κι' αν υποθέσουμε όμως πως έχεις δίκιο σ' αυτό, έχεις άδικο σ'ε κάτι άλλο: 'Ότι με το συνθησθεμένο πνευμοθώρακα ακρωστεύεται ο ένας πνεύμων, αλλά λειτουργεί ο άλλος, ενώ με τον πνευμοθώρακα που εφαρμόσες εσύ, ακρωστεύεται η μοναδική σου ψυχή... Και γι' αυτό παρουσιάζεις το θέαμα που παρουσιάζεις μπροστά μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Μπορώ να μάθω τί θέαμα παρουσιάζω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ευχαρίστως. Δείχνεις μία γυναίκα που δεν έχει ανάγκη από τίποτα ούτε απ' τους ανθρώπους, ούτε από το Θεό...

Μία γυναίκα που, ότι και να της κάνει κανείς της φροντίζει σαν όφειλη που της επιστρέφεται. Μία γυναίκα που, ολισθαίνει μέσα από τα πλήθη σαν υπερφυσικό, υπερήγανό δν, που συγκατατέθει μ' επιείκεια ν' ανέδω την όδο Σταδίου.

Μία γυναίκα που όταν τη φιλήσεις θα μείνει κάτω απ' το φίλ σου κρύα σαν θεό, της από μάρμαρο, αν τη βιάσεις θα σηκώσει τους ώμους της με κάτι λιγότερο από περιφρόνηση — βρίζεται ποτέ εν' άστρο;... — κι' αν δ'ήν' αυτοκίνητο νάρχεται κατά πάνω της, θα προτιμήσει να κοπεί στα δύο, παρά να δείξει παραμερηζοντας πως συγκατατέθηκε να διακρίνει ένα ευτελές τροχοφόρο...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, είμαι μία καινούργια μοντάμ-Σου;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα. 'Ενας εξελιγμένος στρατοφωρικός τύπος κάποιου Βούθουλα του άπειρου ενός Βούθουλα χαμένου ανάμεσα στο νεφέλωμα του Παλαζία, κομμάτι δεκαριά χρόνια φωτός μακριά από το 'Αλφα του Κενταύρου...

ΕΚΕΙΝΗ (που κρατιέται δια της βίας τόσες ώρες, σπκνών στο τέλος το χέρι της και του αποσπάρει ένα φουόκο): Νά επί τέλους! Δεν υποφέρα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κατενθουσιασμένος που είδε τον ούρα ν' οφονηθεί): Δόξα σοι ο Θεός!... Μπόρεσες να θυμώσεις... 'Η ψυχή σου ξέφυγε λίγο απ' τον πνευμοθώρακα!...

ΕΚΕΙΝΗ (που κρατιέται δια της βίας τόσες ώρες, σπκνών στο τέλος το χέρι της και του αποσπάρει ένα φουόκο): Νά επί τέλους! Δεν υποφέρα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κατενθουσιασμένος που είδε τον ούρα ν' οφονηθεί): Δόξα σοι ο Θεός!... Μπόρεσες να θυμώσεις... 'Η ψυχή σου ξέφυγε λίγο απ' τον πνευμοθώρακα!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οι γιαγιάδες διασκεδάζουν

Λειτουργεί στη Ν. 'Υόρκη (Λέσχη των γιαγιάδων), που τα μέλη της έδωσαν τελευταίως μία χοροεπιδείξια. Τριάντα γυναικίς 60 - 90 ετών γλέντησαν τη βραδυά αυτή με την καρδιά τους σαν ζενοιαστές και πούσαρχα κοριτσάκια. Μιά απ' αυτές μάλιστα ηλικίας 70 ετών, δήλωσε ότι άρχισε να μαθαίνει χορό πρό βετίας μόνο, ένα χρόνο μετά το θάνατο του συζύγου της!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ του φυτικού κόσμου

Φυτά... μπαλόνια, καπνογόνα μελανοδοχεία

Οι παξειδιώτες που ανεβαίνουν τις όχθες του ποταμού Κάνσας, στις 'Ην. Πολιτείες, συναντούν κάθε τόσο ένα θέαμα παράξενο και πολύ εντυπωσιακό, ιδίως για όσους το βλέπουν για πρώτη φορά: 'Εκατοντάδες μικρών μπαλόνιων, — μεγέθους 30 πόντων ως ένα μέτρο — ταξειδεύουν στον αέρα.

Τι είναι κι' από που προέρχονται τα παράξενα αυτά μπαλόνια; Πρόκειται για... φυτά που πετούν!

Είμε πράγματι ένα είδος φυτών, με μικρή ρίζα και μικρό κοτσάνι. 'Όσο μεγαλώνουν, παίρνουν το σχήμα μπαλονιού, όμοιου κάπως με τις νεροκολοκύθες. 'Όταν τέλος συμπληρώσουν την ανάπτυξή τους, ένα δυνατό άνεμο του άνεμου είναι αρκετό για να ξεκολλήσει η μπαλόνια απ' τα κοτσάνια τους (αν αυτά τα τελευταία έχουν ξεραθεί) είτε να τα ξεριζώσουν. Κι' αρχίζουν έτσι να... πετούν στα ύψη, μαζί με το κοτσάνι ή με τη ρίζα είτε δίχως αυτά!

Τα «φυτά που πετούν» βλαστάνουν μόνα τους και σε μεγάλο αριθμό στις όχθες του Κάνσας. 'Ός τώρα, δεν έχουν βοηθαιμιά χρησιμοποιήσει. 'Επομένως οι εντόπιες δεν μαζεύουν τα μπαλόνια. Τ' αφήνουν, για να προσφέρουν στους περιηγητές το ασυνήθιστο αυτό θέαμα. Τίς ημέρες που φυσάει άνεμος.

Η 'Ιαπωνία πάλι έχει τα «φυτά που καπνίζουν». Βρίσκονται σ' όλα σχεδόν τα μέρη της χώρας του 'Ανατέλλοντος 'Ηλίου, ιδίως όμως είνε άφθονότερα στην περιοχή του 'Όνο όπου αναπτύσσονται καλύτερα από παντού άλλου, δίχως να χρειάζονται καλλιέργεια.

Την ημέρα, τα φυτά αυτά δεν παρουσιάζουν τίποτε το αξιοσημείωτο. 'Αφ' ότου όμως βραδυώσει ως την ώρα που χαράζει η αυγή, βγαίνει συνεχώς απ' την κορυφή του κομπού τους μία λεπτή στήλη καπνού, που η πυκνότης του εξαστάται απ' τις ατμοσφαιρικές συνθήκες!

Εννοείται ότι έχουν δημιουργηθεί διάφοροι παράξενοι και γραφικοί ανατολίτικοι θρύλοι, γύρω απ' την αλλόκοτη ιδιότητα του φυτού αυτού. 'Αλλοι την αποδίδουν στους θεούς κι' άλλοι στα πονηρά πνεύματα.

Τέλος, στη Νότιο 'Αμερική, υπάρχει ένα φυτό που δίνει ανεξίτηλο μελάνι! Λέγεται στη βοτανική επιστήμη (γκλοριόδα μιλιφόλια). 'Εχει κομψό σχήμα και φύλλα μ' ένα ώρασιότατο πράσινο σκούρο χρώμα. Βλαστάνει δέ σ' όλες τις νοτιοαμερικανικές χώρες.

Ο καρπός του είνε στρογγυλός και περιέχει άφθονο νυμό. Μόλις πρωτοβγή με το στήψιμο, ο νυμός αυτός έχει χρώμα πορφυρώδες. 'Αφού όμως μείνει για λίγο στον αέρα, παίρνει μία απόχρωση καφετιά, και σε λίγες μέρες γίνεται κατ'αμυρος, κατάλληλος για γράψιμο.

Όπως βλέπετε λοιπόν, το «μελάνι» αυτό παρασκευάζεται μ' ένα τρόπο απλούστατο και πάμφθινο.

Φαίνεται δέ ότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί ακόμη και για τους στυλογράφους που δεν έχουν καυτό πινάκι. Γιατί, αντίθετα μ' ό,τι συμβαίνει με τα κοινά μελάνια της ανίλινης, αυτό δεν όξειδώνει κανένα μετάλλο.

Οι γονείς είνε απρόσεκτοι

Οι γονείς συνθίζουν να δίνουν ένα σωρό φρόνιμες συμβουλές στα παιδιά τους πριν διασχίσουν ένα δρόμο: «Πρόσεξε τ' αυτοκίνητα, κύτταξέ δεξιά κι' αριστερά, μην τρέξεις...». Το κακό όμως είνε ότι οι ίδιοι δεν τις τηρούν! Πράγματι, μία στατιστική μας πληροφορεί ότι, στα 50% των δυστυχημάτων των δρόμων, οι υπεύθυνοι είνε πεζοί άνω των 40 ετών. Σε παιδιά 10 - 14 ετών όφειλονται μόνον τα 10% των δυστυχημάτων.

ΑΙΝΤΑ ΛΟΥΠΙΝΟ ή "Γόνισσα"

Από την ομήλην του Λονδίνου σινόν ηλ.ο
του Χόλλυγουντ

Οι 'Αμερικανοί παρουσιάζουν τη διάσημη «Βεντέττα» 'Αιντα Λουπινό ως τον χαρακτηριστικό τύπο της διαβολογυναίκας της σατανικής «γόνισσας», της «μοιραίας» που σκορπίζει γύρω της την καταστροφή και τον θάνατο. 'Αλλωστε, τέτοιους ρόλους την βλέπουν οι θαυμαστές της να παίζει συνήθως στην οθόνη. 'Η 'Αιντα Λουπινό υποδύεται άριστοτεχνικά τις εξαιρετικά φιλάσκες κι' ελαφρομυαλές γυναίκες. 'Αν πάσα στην ιδιαιδική της ζωή είνε ένας έντελώς διαφορετικός χαρακτήρας, αυτό είνε άλλη ιστορία, όπως έλεγε ο Κίπλινγκ... Θά έρθη η στιγμή να μιλήσουμε πιο κάτω για την ιδιαιδική της ζωή. 'Ας αφήσουμε πρώτα την ίδια να μ'α μιλήσει για την καλλιτεχνική «καριέρα» της.

— Πολλοί θαυμαστές μου, μ'ας έλεγε ξανάτως στο Χόλλυγουντ υποθέτουν ότι είμαι από τη Νότιο 'Αμερική! Και όμως γεννήθηκα στο Λονδίνο κι' ανατράφηκα σαν «Βέρα» 'Αγγλίδα. 'Από μικρή επιθυμούσα να γίνω ηθοποιός και πρόθυμα θ' ακολουθούσα κανένα θίασο σατιμαπάγκων από εκείνους που νυοίζουν διαρκώς εδώ κι' εκεί με τα τρονόπια. Με άλλα λόγια, ήθελα να ζήσω σαν «άστισσα» και αδιαφορούσα αν άρχιζα ως άκορόβις, ως ηθοποιός ή χορεύτρια.

«'Η καλή μου τύχη θέλησε ν' άρχισω, σε ηλικία δώδεκα χρόνων, ως φιγκυράντ στον κινηματογράφο κι' έτσι άρπαξα αυτή την ευκαιρία κι' έγινα ηθοποιός. Όχι του θεάτρου αλλά της οθόνης!

«Μα τα παιδικά και νεανικά μου χρόνια δεν παρουσιάζουν και τόσο ενδιαφέρον. 'Εγω μιλήσει γι' αυτά πολλές φορές στους δημοσιογράφους. 'Ησαν χρόνια σκληρής δουλειάς, ως την ημέρα που άορισα να σημειώνω μεγάλες επιτυχίες σε όλους «μοιραίους» γυναικών του υποκόσμου.

«Οι προιπέτειές μου από τότε είνε αναρίθμητες. 'Ελάμβανα στο Λονδίνο όμορφα δώρα από υυστηριώδεις θαυμαστές μου κι' ακόμη και σήμερα λαμβάνω τέτοια περιέργεια δώρα, χωρίς να μαθαίνω ποτέ ποιος ου το στέλνει. Μου φαίνεται πως προέρχονται από «άσους» του υποκόσμου και γι' αυτό δεν τα κρατώ. Φροντίζω για την έκποίησή τους και τη προίον των εισπραξών το διαθέτω για φιλανθρωπικούς σκοπούς.

«Καιμιά φορά όμως τυχαίνει να βοεθώ και υποστά σε κάπως συγκλονιστικές εκπλήξεις. 'Ενα βράδυ, υπαινιχόμην στο δωμάτιό μου είδα να κάθεται αναπαυτικά σε μία πολυθρόνα ένας άνδρας με φράκο και μαύρη προσώπιδα! 'Ο άγνωστος αυτός σπκνθηκε αμέσως, με χαιρέτησε με μεγάλη ευγένεια και μού είπε:

— Μις Λουπινό, είσαι ένας φαντατικός θαυμαστής σας! 'Ηρθα για να σας δώ από κοντά και να πάω ένα αυτόνομά σας...

«Τρέμοντας από το φόβο μου και για να απαλλαγώ νρήνοσα από τον υυστηριώδη επισκέπτη πήρα την πρώτη φωτογραφία μου που βοήκα πάνω στο γραφείο μου, ένοσασ τ' όνομά μου βιαστικά και τού την έδωσα.

«'Ο άγνωστος μ' ευχαρίστησε πάλι μ' ευγένεια και... εξαφανίσθη από το παρόθυρο! Στο Λονδίνο τίς νύχτες με την πυκνή ομίλην, συσβάνουν τα πιο περίεργα πράγματα...

«'Η 'Αιντα Λουπινό έσπασε λίγο τα μαλλιά της στον καθρέφτη και κατόπιν εξακολούθησε:

— 'Από την 'Αγγλία έφωνα ύστερ' από λίγα χρόνια για να «γυοισα» εδώ στο Χόλλυγουντ μερικές ταινίες παίζοντας σε ρόλους του τύπου μου. Είπα άποκτήσει ειδικότητα σε φίλμ με κ'άγκιστρα. Κι' αυτό φαίνεται πως μού δέινουν μια ιδιαίτερη συμπάθεια, όπως και στους άλλους πρωταγωνιστές τέτοιων έργων.

«Μιά φορά, λίγο πριν από τον πόλεμο, έλαβα μία άπειλητική έπιστολή από έναν άγνωστο, που μού έτόνιζε ότι εκινδύνευε η ζωή μου, αν δεν του έστελνα ένα άκατα σεβαστό χρηματικό ποσό. 'Επειδή όμως ένω, εύτυχώς, άκατο θάρρος, όχι μόνο δεν του έστειλα τα χρήματα, αλλά και παραπονέθηκα σ' ένα δημοσιογράφο για την τόση έλλειψη... «τάκτι» από μέρος του έπιστολογράφου μου!

«'Η ειδική αυτή δημοσίευθηκε σε μία έφημερίδα και σχολιάσθηκε από τους φίλους μου. Την άλλη ημέρα έλαβα ένα γράμμα, από ένα υυστηριώδη πάλι θαυμαστή μου, που μού έγραφε

«'Η διάσημη «Βεντέττα» σε μία χαρακτηριστική φωτογραφία της

«Οι δεν θα πολυμούσε κανείς στο έξης να με πειράξει ή να με εκβιάσει και ότι ο «κάδεξιος και τοελλός» εκείνος άγνωστος που θέλησε να μού άποσπάσει χρήματα, τιμωρήθηκε όπως τού άξιζε.

«Τί είνε συμβή; Ποιος έσσει... Δεν έμαθα ποτέ τί συνέβη μ'ον υποκόσμο. Πάντως ή προιπέτειά μου αυτή δεν είνε καιμιά άλλη συνέγεια!»

«'Η μεγάλη γόνισσα με τις θοισαυετικές επιτυχίες της στις ταινίες «Τό φως που έσθωσε», «'Η Φόνισσα», «Στον Ισκόιο υιάς γυναικάς» και τόσες άλλες που «γυοισθηκαν» στα σκηνίτια της έταιρείας Γουόρνερ Μπρόνερ, είνε σήμερα μία από τις πιο έπιβλητικές προσωπικότητες του Χόλλυγουντ.

Στην ιδιαιδική της ζωή, ωστόσο, ή 'Αιντα Λουπινό είνε μία τρυφερή και αίσθηματική γυναίκα, που συνθέτει μουσική και γράφει όμορφα ποιήματα, που δημοσιεύονται στα μεγάλα περιοδικά. Είνε μ'α πρστυατική καλλιτέγνις! Μικροκατωμένη, όπως ή Σάσα Μπρονάρ έστι ύψος 1.57 και ζυγίζει 49 κιλά. 'Ο πρώτος νάμος της δεν στάθηκε τυχερός. Παντρεύθηκε από έρωτα το Φεβρουάριο του 1938 τον Λούις Χάινγουοθ, αλλά το 1941 πήρε διαζύγιο γιατί δεν ταίριαζαν οι χαρακτήρες τους.

— 'Ο έρωας, είπες καταλήγοντας ή διάσημη «Βεντέττα», δεν ποείει να σβύνει με το γάμο. 'Όταν συμβαίνει αυτό, σημαίνει ότι ο έρωας δεν είνε αληθινός. Πιστεύω πως τίποτε δεν μπορεί να καταστρέψει ένα μεγάλο έρωτα, ακόμη δέ λιγότερο ή μακροχρόνιος συμβίωση. Μόνο όταν οι σύζυγοι αναπούν ειλικρινά ο ένας τον άλλο, μπορούν να ζήσουν ευτυχισμένοι!

Π. ΓΚΡΗΝ

Ένας θαυμαστής της Γκρέτας Γκάρμπο

Στο Μίτσιγκαν πέθανε τελευταία σε ηλικία 70 ετών ένας πλούσιος κτηναίας, ονόματι 'Εντγκαφορο πάθος την Γκρέτα Γκάρμπο και της είνε ζητήση να γίνει γυναίκα του. 'Αλλ' ή περίφημη στάρ άνηθήκε, 'Οπότος, ο Ντόν δεν την έξενωσε. Και στη διαθήκη του, που άνοιχθηκε μετά το θάνατό του, όρίζει ότι αφήνει όλη την περιουσία του στην Γκρέτα Λουίζα Γκούσταφσον, δηλαδή την Γκρέτα Γκάρμπο.

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

*'Ο έρως δεν βλέπει τις έλλείψεις, ή φίλα τις παραλείπει.

*'Ο έρως πεθαίνει απ' το χωρισμό, αν ήταν άρρωστος κατά την αναχώρησιν.

ΟΥΕΝ

* Στόν έρωτα ο χρόνος είνε στιγμή και ή στιγμή είνε χρόνος.

ΑΟΥΕΡ

* Συχνότατα μία γυναίκα λέει φέμματα χωρίς κανένα λόγο, ένας άνδρας όμως ποτέ.

ΠΛΟΥΥΔΕΝ

*'Η γυναίκα είνε ένα θελκτικό πλδσμα το όποιο με την ίδια ευκολία δίνει την καρδιά του με όση άσπαιρεί και τα γάντια του.

ΜΠΑΛΖΑΚ

* Στόν έρωτα δεν είνε ή ώραιότερα εκείνη που έλκύει, αλλά ή πιο παιχνιδιάρη.

Π. ΝΤΕ ΚΟΚ

* Στις γυναίκες το κεφάλι έμπρεάζεται πάντα απ' την καρδιά, ενώ στους άνδρες συμβαίνει πάντοτε το αντίθετο.

ΛΑΙΔΗ ΜΠΛΕΣΠΚΤΟΝ

* Χρειάζεται πολλή φρόνησις και στην καλύτερη άκομή γυναίκα για να κατορθώσει να ζήσει σ' όλη της τη ζωή σε άρμονία, με έναν που υπήρξε γι' αυτήν ξένος.

Ε. ΒΩΚΕΡ

*'Η γυναίκα μπορεί να κάνει τη δουλειά μιας υπέρβειας, τα παιδιά της όμως ποτέ δεν πρέπει να την θεωρούν τέτοια.

ΜΑΡΙΑ ΧΑΠΙΛΕΚ

*'Η άρετή της γυναίκας πρέπει να είνε αλήθεια πολύ μεγάλη, αφού συχνότατα πρέπει να έπαρκέσει για δύο.

ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

Ο αρχηγός των αράβων επαναστατών της Παλαιστίνης Μένας Μουφτίνης της Ιερουσαλήμ Χατζή Αμίν Αλ Χουσεϊνί φιλοξενούμενος ήδη τού βασιλέως Φαρούκ εις τὸ Κάιρο.

ΣΤΟ ΚΡΗΣΦΥΓΕΤΟ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ τρομοκρατῶν τῆς Παλαιστίνης

Δημοσιογραφικὲς ἀνκμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μας κ. Κ. Πελίτη

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1939 βρέθηκα μὲ δημοσιογραφικὴ ἀποστολὴ — τοῦ «*Αστυράτου*» — στὴν Παλαιστίνη. Ἦταν καὶ τότε ἡ τρομοκρατία σὲ μεγάλῃ ἐντασι μὲ τὴ διαφορά ὅτι ἡ πρωτοβουλία ἀνῆκε στοὺς «*Αράβες*». Τὴν επαναστατικὴν κίνησιν καθύψυνε ἀπὸ τὴ Βρυττὸ, ὅπου εἶχε καταφύγει, ὁ μεγάλος ἐχθρὸς τῆς Ἀγγλίας Μουφτίνης τῶν Ἱεροσολύμων. Ἐμενε διὼς στὴν Παλαιστίνη ὁ ἐπίσημος ἐκπρόσωπός του, ἕνας νεαρὸς παλαιστίνιος, μυστικοῦ, ἀθέατος. Φαντομάς, ἀνίγνια γιὰ τὴν ἀγγλικὴ ἀστυνομία καὶ φόβητρο τῶν Ἑβραίων.

Αὐτόν, τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἀράβων τρομοκρατῶν ἤθελα νὰ συναντήσω. Κανεὶς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ μὲ διευκολύνῃ. Ἡ δὲν ἤθελε. Μόνον ἕνας Παλαιστίνιος φοιτητὴς τοῦ ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βρυττῶν, μὲ τὸν ὁποῖο συνταξιδεύσαμε ἀπὸ τὴ Συρία, προθυμοποιήθηκε νὰ μὲ διευκολύνῃ ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι θὰ μετέδιδά ἐντελῶς ἀμερόληπτα καὶ ἀντικειμενικὰ τὶς πληροφορίες καὶ ἀπόψεις ποὺ θὰ μοῦ ἐξέθετε ὁ μυστικοῦς «*ἀρχηγός*».

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ φοιτητὴς, ποὺ ὅπως διεπίστωσα κατόπιν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἐμπιστοὺς πράκτορας τοῦ Μεγάλου Μουφτῆ, ἀφοῦ συνεννοήθηκε προηγουμένως μὲ τοὺς «*ἀρμοδίους*», μὲ παρέλαβε ἕνα θερινό, φλογισμένο μεσημέρι καὶ μὲ τράβηξε στὴν καρδιά τῆς ἀραβικῆς συνοικίας τῆς Ἱερουσαλήμ, ποὺ βοιάζεται μέσα στὰ τεῖχη στὶς ὑπώρειες τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν. Διασχίσανε μερικὰ στενά, ἔρριμα καὶ βρώμικα καλντερίμια, πλασιωμένα ἀπὸ παλὰ σπῖτια, πέτρινα, τετράγωνα καὶ μονόκομματα, μὲ μικρὲς τρύπες ἀντὶ γιὰ παρόθυρα.

Ὁ σύντροφός μου σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα τέτοιο χαμόσπιτο. Ἀριστερά μας ὤψανε τὸν ἐπιθλιπτικὸ ὄγκο τοῦ τῆς ἱστορικῆς τέμενος τοῦ Ὁμά, τοῦ Χάραμ — ἐλ — Σε — ρήφ. Εἶνε τὰ ἅγια τῶν Ἀνγίων τῆς Ἀραβίας. Τὸ Βόρειο ἐξωτερικὸ τοῖχος του, μαυρισμένο καὶ χροστασιασμένο, καυωμένο ἀπὸ τεράστιους μονόλιθους, εἶνε τὸ μοναδικὸ ἀπομεινάρει τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. Ἐκεῖ ἀραδιάζονται κάθε Σάββατο οἱ «*δρόσδοι*» Ἑβραῖοι καὶ κλαῖνε τὸ δάμα τοῦ Ἰσραὴλ, ἀναζητῶντας τὸν Μεσσία ποὺ θὰ φέρῃ τὴ λύτρωσιν.

Ἐνὰ γροῦλός μου φέλλανος προχώρησε ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ αὐλὴ τοῦ τῆς αἰμαίου καὶ μὰς καιρέθηκε. Κάτι τοῦ εἶπε ὁ συνοδός μου φοιτητὴς στὴν ἀκατάληπτη γιὰ μένα γλῶσσά του τοῦ τόπου. Ὁ φέλλανος ἔβυε. Τὸν εἶδα νὰ γάνεται πίσω ἀπὸ μιὰ χαμηλὴ θύρα ποὺ τὴν ἐκάλυπτε ἕνα παμπάλαιο χαλί. Ὑστερὰ ὁ φίλος μου φοιτητὴς μοῦ εἶπε ἐμπιστευτικὰ σ' αὐτῇ:

— Σὲ λίγο θὰ σὰς ὀδηγήσουν στὴ Χεβρώνα. Ἐκεῖ θὰ δῇτε τὸν Ἀρχηγὸ καὶ μερικὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως. Ὁ «*ἀρχηγός*» θὰ σὰς ἐξηγήσῃ τὴν ἐννοία τοῦ ἀγῶνος καὶ τὶς διεκδικήσεις τῶν Ἀράβων ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ πρόγραμμα τοῦ Μεγάλου Μουφτῆ.

Θὰ μὲ συνώδευε λοιπὸν ὁ γέρο φέλλανος, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ μὲ παρουσίαζε στὸν ἐπικεκεντρωμένο ἀρχηγὸ τῆς ἀραβικῆς τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως. Σὲ λίγο, τὴ στιγμὴ ποὺ μ' ἀποχαιρέτουσε, ὁ φίλος μου φοιτητὴς μοῦ τόνισε:

— Καὶ γιὰ μένα, ἀλλὰ καὶ γιὰ σὰς, αὐτὲς τὶς μέρες ποὺ θὰ μέινετε στὴν Παλαιστίνη, δὲν πρέπει νὰ πῆτε σὲ κανέναν ἀπολύτως τίποτε γι' αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν.

Στὸ δημόσιον δρόμο, ἔξω ἀπὸ τὴ Χρυσὴ Πύλιν τοῦ κάστρου τῆς Ἱερουσαλήμ μὰς περιέμενε ἕνα αὐτοκίνητο. Τὴν ἔβγαλε πρὸς τὴ Βηθλέεμ. Σταματήσαμε στὴν πλατεία τοῦ Ναοῦ τῆς Γεννήσεως, πήραμε βενζίνη, δεῖξαμε τὰ «*φοτῖα*» μὰς στοὺς στρατιῶτες τοῦ ἀγγλικοῦ φυλακίου, κάναμε μιὰ μικρὴ παρέκκλιση μέσα στὴν ἱστορικὴ πόλιν μὲ τὸν αὐστηρὸς ἀτάκτικον χαρακτήρα καὶ βγήκαμε στὴν ἀσφαλτο. Δρόμος καλός, ὁλόσιος, γωρὶς τὴν παραμικρὴ κίνησιν.

Ἀνεβαίνουμε διαρκῶς πρὸς βορρᾶν τῆς Βηθλέεμ. Βορειότερα ἀπλώνεται τὸ σκουρό τοπίο τῆς Ὑπεριορδανίας καὶ στὰ πόδια τοῦ βουνοῦ ἡ Νεκρὴ Θάλασσα, μιὰ λίμνη κίτρινοκίτρινη πραγματικὰ νεκρή, σὲ βάθος 400 μέτρων κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Δεῖξά κι' ἀριστερὰ γυνοῦ λόφοι. Οὐκ ἔνα γαροῦμένο δέντροκι. Παντοῦ πέτρα καὶ σκόνιν. Ὅσας ἀληθινὴ ἢ ἐβραϊκὴ ἀγορτικὴ κοινότης Κάδερ Ἐλζὶν ποὺ συναντοῦμε στὸ δρόμο μὰς.

Ἡ ἀσφαλτος τελειώνει στὴ Χεβρώνα. Θὰ πεζοπορήσαμε λιγάκι, ἀφοῦ περιπλανηθούμε πρῶτα στὰ στενά καὶ πνιγρὰ σοκάκια τοῦ παμπάλαιου χωριοῦ, ἀποκλειστικὰ μουσουλμανικοῦ, μὲ μεγάλη ἐν τούτοις καὶ πανένδοξη ἱστορία. Προέπει νάχη κανεὶς πολλὰ ὥρες στὴ διάθεσιν τοῦ γιὰ νὰ γαστρίῃ μπροστὰ στὰ πρωτόγονα ἐργαστήρια, υἱαίθρια τὰ περισσότερα, ποὺ κατασκευάζουν νοητοκοιμένα γυάλινα κοσμήματα πολυλόγου Βάα, νάντες πελώριες ποὺ τὶς φοροῦν οἱ καυλὲς στὸ μέτωπο κι' οἱ φελαχισσες στὸ λαϊμό τους.

ΕΧΕΙ Ο ΚΑΙΡΟΣ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ...

Τὰ ταινία σήμερα στὴν Ἰταλία σπανίζουν καὶ εἶνε πανάκριβα. Γι' αὐτὸ οἱ ἴταλοι καταφεύγουν σὲ «*φιλοσκομμένα*» φύλλα καπνοῦ... χειρὶ σπῆς ποιότητος, ποὺ πουλιῶνται στοὺς δρόμους. Τὸ ἴδιο κάναμε κι' εμεῖς στὴν Κατοχή, ὅταν μὰς ἔπαιρναν τὰ καπνὰ μὰς...

Ἐνα παλὸ ἐρείπωμένο κτίριον, ποὺ ὤπρξε φαίνεται κάποτε καὶ τῶμα, σιγάζει τοὺς τάφους τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰακώβ, τῆς Λύας τῆς Σάρας, τῆς Ρεβέκκας. Λέγουν μάλιστα καὶ τοῦ Ἰωσήφ ἀλλὰ οἱ ἀραβολόγοι ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ τάφος τοῦ εἶνε στὴ Ναμπλῶν, στὴ μέση τοῦ δρόμου Ἱεροσολύμων — Χαΐφας. Ὅλοι οἱ θρόνοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅλες αὐτὲς οἱ ἱστορίες ποὺ ἐξέθρεψαν κάποτε τὴν παιδικὴ μὰς πίστι, ζωντανεύουν σὲ κάθε βήμα. Νὰ ἐδῶ ἔζησε ὁ Ἀβραάμ. Ἐδῶ δέχθηκε τοὺς ἀγγέλους, ὅταν πῆγε νὰ ἐντολῇ νὰ καταστρέψῃ τὰ Σόδομα. Ἐδῶ συνωμύλησε μὲ τὸν Ἰεχωῦά καὶ ρύθμισε τὸ ζήτημα τῆς σωτηρίας τῶν ὀλίγων καλῶν καὶ δικαίων ποὺ βρισκόνταν μέσα στὴν καταδικασμένη πόλιν τῆς ἀκολασίας καὶ τῶν ὀργίων. Ἐδῶ ἐμαθε τὴν καταπληκτικὴν εἰδισιν, ὅτι ἡ Σάρα, παρὰ τὰ γεράνια τῆς θ' ἀτοκτοῦσε παιδί. Ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ χωριουδάκι, τὸ πανένδοξο ἄλλοτε, ὁ Δαυὶδ ἐστέφθη βασιλεὺς καὶ ἀργότερα στὰ ἴδια αὐτὰ γώματα οἱ Μακκαβαῖοι πολέμησαν τὸν Ἀντίοχον.

Σῶζονται ἀκόμη στὴ Χεβρώνα καὶ τὰ ἐρείπια τοῦ ὕδραγωγείου ποὺ θέλησε νὰ κτίσῃ ὁ Πιλάτος μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ δαπανῶντας ἀπὸ τὶς προσφορὰς τοῦ ἐβραϊκοῦ Ναοῦ, πράγμα ποὺ ἐξήγειρε τὴ φύλιν τοῦ Ἰσραὴλ κι' ἀνάγκασε τὴ Ρώμιν νὰ τὸν μετακλέσῃ καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ ἐξόριστος σὲ κάποιαν ἀσημὴν ἐπαρχίαν, μακριὰ ἀπὸ τὸν Γολγοθὰ καὶ ὁ Σανχιεδὼν.

Ἀπογευματινὴ πεζοπορία μὲ θερμοκρασία σαράντα βαθμῶν εἶνε καταδική. Φωτιὲς βγάζει τὸ λιθόστρωτο. Κουνούτσια καὶ μυῖνες σὲ στρατιᾶς δολοκλήρες βουίζουν γύρω μας. Ὁ γέρο φέλλανος ἀεισφορῶντας γι' αὐτὴν τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐπιδρομὴν διασκεδάζει μὲ τὴ στεγνωρία μου.

Στὴν ἐξοδο τοῦ χωριοῦ ἕνας ἀπέραντος κάμπος μὲ μετρία βλάστησιν. Παρηγορία γιὰ τὸ μάτι. Διασχίζουμε ἕναν ἀγρό, γωρὶς τὸ πέραςμά μὰς νὰ ἐνοχλήσῃ τὸν ὕπνον τῶν φελλάνων ποὺ εἶνε ἐσπλωμένοι στὸν ἐλευθερο ἥλιον.

Ἐνα πέτρινο χαμόσπιτο ἐρείπει ταπεινὸ καὶ ἄθλιο στὴ βορεινὴ πλευρὰ τοῦ ἀγροῦ ποὺ διασχίζουμε. Εἶνε τὸ τέμα τῆς ἐκδρομῆς. Τὸ μαντεύω ἀπὸ τὴν κίνησιν ποὺ διακρίνω στὴ χαμηλὴ πορτοῦλα. Ἀνθρώποι ὑπάρχουν ἐκεῖ, εἰδοποιημένοι γιὰ τὴν ἐπίσκεψί μὰς. Μὰς καλοῦν μὲ νερονομίες φιλικές. Ὑστερὰ ἀπὸ τὴν φρικτὴ, ἀπροσυνεττικὴ πορεία, νοιώθω τὸ αἶσθημα τῆς ἀναζωογονήσεως μὲ τὴ σκέψιν, ὅτι θὰ βοεθῶ σὲ σκιά καὶ θὰ πῶ ἕνα ποτήρι νερό.

Ὁ πρῶτος ποὺ μὲ καιρέθηκε μ' ἀτελειωτὴ σειρὰ εὐγενικῶν τευνάδων κι' ἀσάπικες καιρετιστήριες ἐκφράσεις ποὺ εἶναι, στὴν ἀρμονία τῆς προφοράς, κάποιον τόνο ποιητικῆς γλυκύτητος, ἦταν ἕνας εὐρωπαϊκὰ ντυμένος νεαρός. Ἐνα παιδί εἰκοσιπέντε περίπου χρονῶν, ποὺ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν πᾶν γιὰ φοιτητὴ ἂν δὲν ἦταν ὠπλισμένος ὡς τὰ δόντια.

Μιὰ στενὴ αὐλή, κι' ὕστερὰ ἕνα ἀρκετὰ εὐρύχωρο τετράγωνον δωμάτιον. Ἐνα στρουγγυλὸ σοφὰ στὴ μέση καὶ γύρω γύρω μεντέρια ἀνύρινα. Παρατεταγμένοι σὲ ἡμικύκλιο μέσα στὸ δωμάτιον αὐτὸ ἦσαν ὀκτὼ ἄνθρωποι. Ὅλοι σχεδὸν νεαροί, ἔξω ἀπὸ ἕνα μὲ λευκὴ γενειάδα, ἄσπρον αὐτόν, μὲ κάποια περίεργη ἐπισημότητα στὴν ἐκφράσιν καὶ γενικὰ στὴν εὐφάνισιν τοῦ. Αὐτὸς μοῦ μίλησε γαλλικὰ. Μοῦ εἶπε ὅτι εἶνε Ἀράπης καθολικός, ὅτι σπούδασε στὴ γαλλικὴ σχολὴ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ κατόπιν στὴ Βρυττὸ. Ὅτι ἐκλήθη ἐκτάκτως ἀπὸ τὴ Βηθλέεμ γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴ συνουσίαν μου μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς ὀργανώσεως.

Ἀνεζήτησα μὲ τὰ βλέμματά μου τὸν ἀρχηγόν. Ἦταν τὸ παιδί ποὺ μὲ ὑπεδέχθη στὴν πόρτα μὲ τὰ διάφορα «*ἀλῆκουσελάμ*», ὁ νεαρότερος ὄλων, ἕνας μικρὸς ποὺ θ' μπορούσε νὰ εἶνε φοιτητῆς κι' ἐν τούτοις ἐνεφανίζετο μέσα σ' αὐτὴ τὴ συγκέντρωσιν μὲ ὕψος Ναπολέοντος. Εἶχε ἥδη καθίσει στὸ μεντέρει ἀκριβῶς στὴ μέση καὶ παρακάλεσε νὰ τὸν μιμηθῶμεν. Ἐγὼ ἀκόμα τὴν ἐντύπωσιν πὺς παρέταξε ὅλο ἐκεῖνο τὸ ὀπλοστάσιον στὴ μέση του, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δώσῃ τόνο σοβαρότητος στὴν εὐφάνισιν τοῦ ὡς ἀρχηγού.

Ἡ ὑπόθεσις ἔχει περίεργον καὶ ἐνδιαφέρουσα συνέχεια. Ἀλλὰ ὁ γῶρος δὲν μὲ παίρνει. Θὰ συνεχίσω στὸ ἐπόμενο.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

«Δραματική Σχολή»

Σχολή «Καλών Τεχνών»

«Ακροβατική Σχολή»

Σχολή «Ζωγραφικής»

Σχολή «Ξένων Γλωσσών»

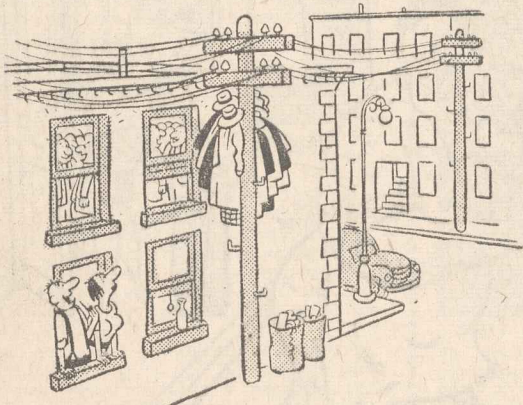
Σχολή «Κοπτικής καὶ ραπτικής»

Φουρτούνα...

Στο μικρό παραθαλάσσιο οπτάκι, μέσα στη κατσα... Η Μαρία ούτ' έτρωγε, ούτ' άνοιγε τα μάτια της...

-Βλέπετε; Έχουν, φαίνεται, πολύ κέκο στο πάρτυ!...

...Κι' άποψε, μέσ' στο μικρό κατσαρόλασμα... Η Μαρία ούτ' έτρωγε, ούτ' άνοιγε τα μάτια της...

Οι Γερμανοί επιστήμονες στην Αμερική

Η Αμερικανική κυβέρνηση χρησιμοποίησε σήμερα 270 Γερμανούς επιστήμονες, που άσκησαν επίσημα...

Όταν άπεργή ο ΔΗΜΙΟΣ... Μια κωμική αλλά και μακάβρια ιστορία... Ο δέμιος δεν παύει να είναι και άνθρωπος...

Ο ΑΝΑΓΛΥΦΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Η σπουδαία εφεύρεση του Εύγενιου Λοπέζ... Σε μια μεγάλη κινηματογραφική αίθουσα των Παρισίων...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ 16τορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Όταν γυρεύω κάτι...

Νομίζω πως οδς τόχω πη και άλλοτε, αλλά θα οας τό ξαναπώ και πάλι γιατί τα σπουδαία πράγματα δεν κάνουν τίποτα αν επαναλαμβάνονται...

-Μην τρομάζεστε! Δεν είναι τίποτα!... Ξεκόλλησε μονάχα το τιμόνι!...

ΤΑ ΟΛΕΘΡΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΡΟΧΑΛΗΤΟΥ

Μέτρα και συσκευές για την
πρόληψη του κακούς

Όταν, το 1604 ο ούγγρικός στρατός πολέμισε με τους Τάταρους έπιδρομείς, είχε κατασκηνώσει σε μια πεδιάδα κοντά στο Ρότεντορν. Μια νύχτα 40.000 Τάταροι πλέρισαν με τα άλογά τους στο στρατόπεδο. Για λόγους διωας ποσουλάρως έμειναν σε απόσταση, διατάσσοντας να έπιτεθούν — γιατί οι Τάταροι έκαναν μόνο κλεφτοπόλεμο κι' απέφευγαν την κανονική μάχη. Είχαν βαρεθεί πιά και σκόπευαν να ξαναφύγουν άπρακτοι, όταν ένας απ' αυτούς άκουσε ένα παράξενο θόρυβο, σαν... να ρουφούσε κάποιος σούπα! Μια περίπολος γλύττωσε μέσα στο σκοτάδι προς το μέρος έκείνων και βρήκε το σκοπό του στρατοπέδου να κοιμάται μακαρίως και να ροχαλίζει! Βέβαια πιά ότι θα εύρισκαν τους Ούγγρους βυθισμένους στον ύπνο οι Τάταροι έπετήθησαν αβιφιδιαστικά και τους έσφαξαν όλους.

Όστόσο, η σφαγή του Ρότεντορνμ είναι ένα απ' τα μικρότερα γεγονότα της ιστορίας του ροχαλπού. Η... κοινωνική αυτή πληγή έχει φέρε ένα πλήθος από συμφορές, έχει δημιουργήσει άμετρητους νευρασθενικούς, έχει προκαλέσει διαζύγια άυπίης κλπ. Πράγματι, μια έρευνα που έγινε σε διάφορες αμερικανικές πολιτείες, απέδειξε ότι το ροχαλτό ήταν η αιτία διαζυγίων στα 17,6% των περιπτώσεων. Βρίσκεται δηλαδή μεταξύ των κυριωτέρων και συχνωτέρων λόγων διαζυγίου.

Καμιά φορά, τα πράγματα παίρνουν ακόμη χειρότερη τροπή: Μια γυναίκα, στη Βουδαπέστη, έκνευρίσθηκε τόσο απ' τη νυκτερινή μουσική του συζύγου της, ώστε πήρε έπιτέλους απ' το συτάρι του κοιμωδίου ένα πιστόλι και τον πυροδότησε.

Έξ άλλου όμως, το ροχαλτό έχει τροχίσει το μυαλό διαφόρων έφευρετών, που έχουν πάρει μάλιστα προνομία εύρεσιτεχνίας για... αμυροχαλίστικες συσκευές! Οι πε-

ρισσότερες απ' αυτές στηρίζονται στην αντίληψη, ότι ροχαλίζει κανείς μόνον όταν είναι εξαπλωμένος ανάσκελα. Όταν λοιπόν ο κοιμισμένος πάρη αυτή τη θέση τον ξυπνάει άμέσως μια μπάλα, μια βελόνα ή κάτι ανάλογο, στερωμένο πίσω απ' την πλάτη του. Δυστυχώς όμως, η πείρα απέδειξε ότι, στα 70% των περιπτώσεων, το ροχαλτό εξακολουθεί κι' όταν άκούη ο κοιμισμένος γυρίσει με το πλευρό.

Γι' αυτό, ένας Σικελός έφευρέτης, ο Γκοφρέντο Γκαλουτί, έπινόησε μια συσκευή που βασίζεται σε διαφορετική αρχή: Ο κοιμισμένος φορεί ένα είδος ελαστικής μάσκας, που εφαρμόζεται σφίχτα στη μύτη και στο στόμα του. Ο αέρας της έκπνοής του περνάει από ένα άνοιγμα και γυρίζει μια μικρή έλικα. Όταν η ταχύτης αυτής της έλικας γίνει μεγάλη, απ' την έντονη έκπνοή του ροχαλπού, χτυπάει αυτόματως ένα κουδούνι και ξυπνάει... ο ένοχος! Κάτι ανάλογο είχε έπινόησει προό έτών ένας Αμερικανός κτηματίας: Ένα κρεβάτι, που ανασκηνοδύταν στα δύο πόδια και πετούσε γάμω τον κοιμισμένο που ροχαλίζει δυνατά!

Κατά τους ειδικούς, η έντασις του ροχαλπού μπορεί να φτάσει τα 40 «ντεσιμπέλ», δηλαδή όσος περίπου είναι ο θόρυβος ενός κεντρικού δρόμου!

Στους 10 ανθρώπους κατά μέσον όρον ο ένας ροχαλίζει. Η μεγαλύτερη αναλογία παρατηρείται μεταξύ ατόμων άνω των 35 έτών, που κάνουν έργασια καθιστική.

Όσο για την αιτία του ροχαλπού, φαίνεται ότι οφείλεται συνήθως σε μια υπερτροφία των μυών του λαιμού, που μισοβουλώνουν τότε το λάρυγγα και πάλλονται απ' τον άέρα της εισπνοής και της έκπνοής. Σπανιότερες είναι οι περιπτώσεις ροχαλπού από υπερτροφία της «σταφυλής». Η «σταφυλή» είναι, ως γνωστόν, το μικρό έκείνο κοσμάκι που υπάρχει στην είσοδο του λαιμού. Συνήθως έχει μήκος μικρότερο από 1 πόντο. Κάποτε όμως φτάνει τους 2 ή 3 πόντους, και τότε πάλλεται με την άναπνοή και προκαλεί το ροχαλτό.

Έπισης συντελούν πολύ οι βλενώδεις εκκρίσεις της υψης και οι υπερτροφικές άμυδαλές, ιδίως δε στα παιδιά.

Οι γιατροί που έχουν ασχοληθεί με το ροχαλτό, έχουν προτείνει διάφορους τρόπους καταπολεμήςεώς του. Τα αποτελέσματα όμως δεν υπήρξαν ποτέ ίκανοποιητικά. Μια τέτοια μέθοδος π. χ., που έπιτυγχάνει μόνον στα 20% των περιπτώσεων (και καλλιεργεί την κατάσταση, στις υπόλοιπες) είναι ώρισμένες ενέσεις που σφαιγγουν τους χαλαρωμένους ιστούς της «σταφυλής» και του ούρανίσκου.

Αποτελεσματικώτερος είναι ένας σωλήνας που γίνεται μέσα στο λαιμό και τον κρατεί τελείως άνοιχτό. Ποσοί όμως άνθρωποι θα δεχόντουσαν να κοιμούνται μ' ένα τέτοιο σωλήνα στο λαιμό τους;...

Τα θύματα του ροχαλπού θα παραγορηθούν κάπως, αν μάθουν ότι 32 απ' τους Προέδρους των Ηνωμ. Πολιτειών, όπως ο Ουάσινγκτων, ο Άνταυς, ο Φίλιμορ, ο Λίνκολν, ο Γκράντ, ο Θεόδ. Ρούζβελτ, ο Τάφτ, ο Χάρντινγκ, ο Χούβερ, ο Φρ. Ρούζβελτ κλπ. ροχαλίζουν άπελπιστικά! Κι' όμως δεν αναφέρεται κανένα διαζύγιο στα χρονικά του Λευκού Οίκου;...

Το ροχαλτό του Τσώρτσιλ φτάνει τα 35 «ντεσιμπέλ», όπως βεβαιώνουν όσοι τον έχουν άκούσει. Έπισης ροχαλίζει πολύ ο Μουσοσολίνι. Για το Χίτλερ, δεν υπάρχουν συγκεκριμένα στοιχεία, ούτε και για τον Τρούμαν και το Στάλιν.

Το θανάσιμο ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πώς μας βλέπουν οι γυναίκες

Ποιό είναι το θανάσιμο αμάρτημα των άνδρων; Μια γαλλική επιθεώρηση έκαμε αυτή την έρώτηση σε 9 εκπροσώπους του ώραιου φύλου. Νά, λοιπόν, ποιές ήταν οι απαντήσεις τους:

Για τη γνωστή ήθοποιό Λουντμίλλα Πισέφ, το θανάσιμο αμάρτημα των άνδρων είναι η ματαιοδοξία.

«Μια διανοητική κατωτερότης και πολύ συχνά ο πλούτος φέρνουν αυτό το ελάττωμα στον άνδρα απάντως. Στα ζωα η ματαιοδοξία δεν υπάρχει και είναι σφάλμα να νομίζωμε ότι ο κόκκορας την συμβολίζει. Η ματαιοδοξία ήταν πάντα ελάττωμα του ανθρώπινου γένους και πιο πολύ του ανδρικού φύλου».

Για την συγγραφέα Κλάρα Μαλρώ, το θανάσιμο ελάττωμα του άνδρος είναι η αστόθεια.

«Πιστεύωμε συνήθως, παρατηρεί ότι ο άνδρας είναι σοβαρός και άξιος εμπιστοσύνης. Κατά τη γνώμη μου το αντίθετο είναι σωστό. Δεν μπορεί κανείς να του έχη εμπιστοσύνη ούτε στις υποθέσεις ούτε στον έρωτα. Είναι πολύ επικίνδυνο για μια γυναίκα να βσιρίζεται ολοκληρωτικά στην υποστήριξη του. Η στάσις του εξαρτάται πάντα από τις εξωτερικές συνθήκες. Η έπαφή μ' ένα πρόσωπο ή αντίθετα η απόμακρυνσις απ' αυτό επιδρούν έπισης στον άνδρα».

Η κυρία Νοέλ, διαπρεπής αισθητική χειρουργός βρίσκει ότι το θανάσιμο αμάρτημα του άνδρος είναι η ασταρέσκεια.

«Δεν μιλά για τον έγωισμό απάντησε, που αποτελεί κάτι το αναπόσπαστο από τον άνδρα γεννιέται ζή και πεθαίνει μαζί του. Το θανάσιμο αμάρτημα του, εκτός από μερικές ώριμες εξαίρεσεις, είναι η αυταρέσκεια. Ο άνδρας είναι πάντοτε εύχαριστός και ικανοποιημένος από τον εαυτό του».

Για τη γνωστή δημοσιογράφο Ζενεβιέβ Ταμπούι το θανάσιμο αμάρτημα του άνδρος είναι η άλαζονεία.

«Η άλαζονεία, παρατήρησε, είναι το ελάττωμα που κάνει τους άνδρες να μη εκτιμούν ο ένας τον άλλον και κάποτε να περιφρονούν την έργασία που οι γυναίκες προσφέρουν ο' όλους τους κλάδους της ανθρωπίνης δραστηριότητας».

Η ήθοποιός του κινηματογράφου Ζοζέτ Νται βρίσκει ότι το θανάσιμο αμάρτημα του άνδρος είναι η λογική και ο φόβος των ασθενειών.

«Βρίσκω, είπε, πως οι άνδρες είναι πολύ λογικοί για μας τις γυναίκες. Αυτό περιπλέκει τη ζωή μας γιατί είμαστε πολύ λίγο λογικές. Οι άνδρες λογιεύονται παντού και πάντοτε. Έμειν βαδίζωμε ο' δηγούμενες από το ένοστικό. Το αποτέλεσμα είναι ίσως το ίδιο άλλ' εμείς φτάνωμε ταχύτερα. Από τ' άλλο μέρος οι άνδρες είναι πολύ (μην μου άπτοτε)».

Αν παθήσουν πάνω ο' ένα άγκάθι, τρέχουν άμέσως στο γιατρό. Αυτό είναι πολύ εκνευριστικό».

Η πρωταθλήτρια της κολυμβήσεως Σιμόν Γκαρντέ βρίσκει έπισης στους άνδρες δύο θανάσιμα ελάττωματα: τον έγωισμό και τη λαιμαργία.

«Οι άνδρες, λέει σκέπτονται πρώτα - πρώτα τον εαυτό τους και την προσωπική τους ευχαρίστηση. Δεν φοντίζουν καθόλου να δώσουν κάποια ευχαρίστηση και στις γυναίκες ενώ αυτές το μόνο που σκέπτονται είναι πως θα ευχαριστήσουν τους άνδρες. Φαίνεται πως το καλύτερο που έχουν να κάνουν οι δυστυχισμένες οι γυναίκες είναι να συνήθισουν στην άδιαφορία των άνδρων γι' αυτές. Έξ άλλου οι άνδρες είναι λαιμαργοί. Άλλ' είναι και αυτό, νομίζω μια εκδήλωση του έγωισμού των».

Η άοιδος Ρενέ Λεμπά νομίζει πως το θανάσιμο αμάρτημα του άνδρος είναι ο άσυνειδητός έγωισμός του.

«Ο ανδρικός έγωισμός απάντησε, είναι ένα ελάττωμα σχεδόν φυσικό. Άλλα πολύ συχνά τον παρσούρει σε πράξεις άσυνειδησίας για τις όποιες εκπλήσσεται πρώτος αυτός κατόπιν. Αυτός ο συνδυασμός έγωισμού και άσυνειδησίας είναι το χειρότερο που υπάρχει στον άνδρα».

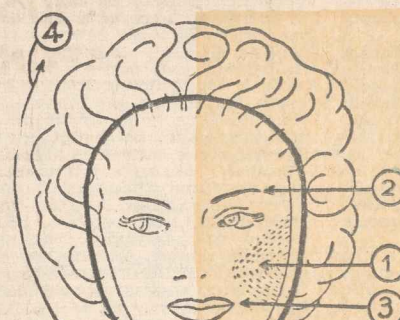
Τέλος η κυρία Καρβέν του γνωστού Παρισινού Οίκου ραπτικής απάντησε ότι θεωρεί θανάσιμο αμάρτημα για τον άνδρα το πνεύμα το ύπολογο που διακρίνει και αυτές άκόμη τις πιο μικρές εκδηλώσεις του.

«Οι άνδρες, είπε, δεν άφήνουν τίποτε στην τύχη στο άπρόοπτο. Ένώ οι γυναίκες βασίζονται πάντοτε στην τύχη, για να τακτοποιήσουν τα πράγματα της ζωής των».

Ο γκάνγκστερ πούγινε νταντά!

Ένας γκάνγκστερ του Σικάγου έγινε... νταντά! Λέγεται Τσάρλ Χάνσον κι' έμεινε 39 χρόνια στη φυλακή για το φόνο ενός αστυνομικού. Όταν άποφυλακίσθηκε προ 3 μηνών, έπικοινωνησε με τους συγγενείς και φίλους των άλλων βαρυνομένων που είχε γνωρίσει στη φυλακή. Κι' έτσι γνωρίστηκε μ' ένα αντρόγυνο και ανέλαβε να προσέχη το μωρό τους, ηλικίας 5 μηνών, τις ώρες που αυτοί πγαίνουν στη δουλειά τους. Βεβαιώνει δε ότι θαρκεί, έπιτέλους, στα 74 χρόνια του στην πραγματική του κλίση! Τι κρίμα που δεν την είχε βρή προ 40 έτών! Θάταν καλύτερο τόσο για τον ίδιον όσο και για το άτυχό θύμα του...

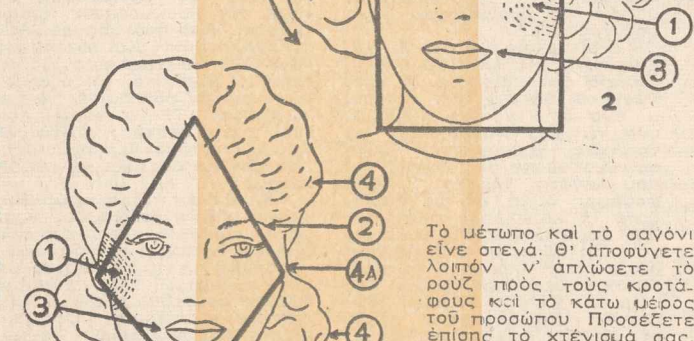
Το μακιγιάρισμα του προσώπου είναι ΤΕΧΝΗ

Ο ίδανικός τύπος του προσώπου για τη γυναίκα. Το σχήμα του είναι κανονικό, άλας, νε συμμετρικά και μ' άπόλυτη άρμονία είναι ο τύπος των άρχαίων αναλάτων.

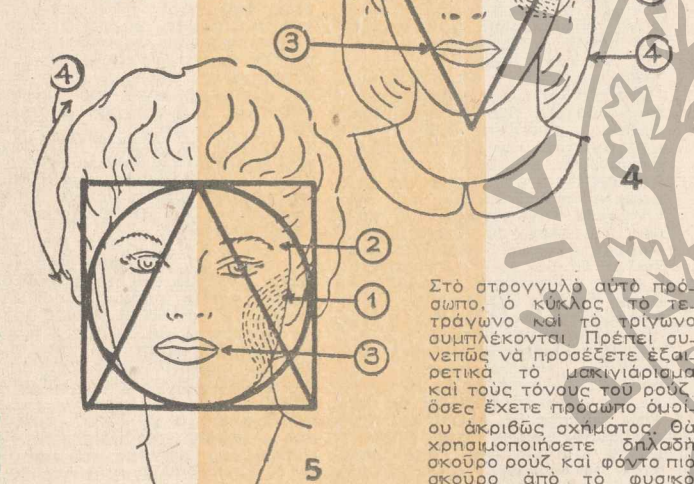
Έπειδή το πρόσωπό σας είναι μακρουλό και τα μάγουλα «άδεια», θα είναι καλό να χρησιμοποιήσετε ένα πολύ άνοιχτό ρουζ

Το μέτωπο και το σαγόνη είναι στενά. Έ' άποφύγετε λοιπόν ν' άπλώσετε το ρουζ προς τους κροτάφους και το κάτω μέρος του προσώπου. Προσέξτε έπισης το χτένισμά σας.

Στόν τύπο αυτό το μακιγιάρισμα του στόματος άπαιτεί μεγάλη προσοχή. Προσπαθήστε να μην καταστρέψετε τη λεπτή γραμμή του.

Στο στενόνυλο αυτό πρόσωπο, ο κύκλος το τετράγωνο και το τρίγωνο συμπλέκονται. Πρόπει συνεπώς να προσέξετε εξαιρετικά το μακιγιάρισμα και τους τόνους του ρουζ, όσες έχετε προσωπο όμοιο ου άκριβώς σχήματος. Θα χρησιμοποιήσετε άπλασθ σκούρο ρουζ και φόντο πιο σκούρο από το φυσικό χρώμα της επιδερμίδος σας.

ΕΦΘΑΣΑΤΕ στην ηλικία που νομίζετε πως είναι καιρός ν' άρχισετε να μακιγιάρεσθε; Θα ήταν προτιμώτερο ίσως να διατηρήσετε την επιδερμίδα σας άδουσερή όπως είναι... Άλλά ποιά νέα όταν φθάση στα 17 ή τα 20 χρόνια δεν νομίζει πως είναι άπαραίτητο να περάση μερικές κρ'γιονιές στα χείλη, τα φρύδια ή τα μάγουλά της;

Όστόσο, είναι καλό να ξέρετε πως το μακιγιάρισμα είναι μια άληθινή τέχνη και μάλιστα από τις πιο δύσκολες.

Πρώτα, πρώτα λοιπόν πρέπει να εξακριβώσετε σε ποιόν τύπο ανήκετε. Και το μακιγιάρισμα σας θα είναι ανάλογο

1. ΤΥΠΟΣ "ΟΒΑΛ"

Θα βάλετε το ρουζ στη μέση άκροβώς των μύλων των παρειών σας (1) και θα το άπλώσετε κυκλικά προς όλα τα μέρη, προηγώντας λίγο προς τους κροτάφους και τα μάτια.

Τα φρύδια σας πρέπει να παραιμώσουν φυσικά (2). Έ' άρχίζουν άμέσως πάνω από την έσωτερική γωνία των ματιών.

Στο μακιγιάρισμα του στόματος (3) θα προσέξετε έπισης να μην καταστρέψετε τη φυσική γραμμή του.

Για τα μαλλιά σας θα προτιμήσετε ένα χτένισμα άπλο με ένα γούρισμα στη μέση. Το καλύτερο θα είναι να πέφτουν πλούσια γύρω από το κεφάλι σας (4) και να το πλαισιώνουν από παντού. Το «όβάλ» του προσώπου σας θα είναι έτσι πιο όμορφο.

2. ΤΥΠΟΣ ΜΑΚΡΟΥΛΟΣ

Θα βάλετε το ρουζ στη μέση των μύλων και θα το άπλώσετε με τον ίδιο τρόπο όπως και στον «όβάλ» τύπο (1).

Μη καταστρέψετε τη φυσική γραμμή που έχουν τα φρύδια σας (2) και μην τα μακραινείτε προς τους κροτάφους, γιατί, στην περίπτωση αυτή, το αποτέλεσμα θα ήταν ότι το μέτωπό σας θα φαινόταν πελώριο και αντίθετα το σαγόνη σας πολύ στενό.

Θα μακρινάρετε τις γωνίες του κάτω γείλους σας (3).

Το χτένισμά σας θα είναι τέτοιο, που τα μαλλιά σας θα πέφτουν φουντωτά προς τα πλάγια, προς τα πίσω και κάτω από τ' αυτιά (4). Αντίθετα, στο επάνω μέρος του κεφαλιού, τα μαλλιά σας θα είναι στρωτά (4Α). Έτσι θα ισοκρύνετε το μήκος του προσώπου σας.

3. ΡΟΜΒΟΕΙΔΗΣ ΤΥΠΟΣ

Θα βάλετε το ρουζ στο επάνω μέρος των μύλων και θα το άπλώσετε κυκλικά (1). Άποφύγετε το άπλωμα προς τα κάτω κροτάφους και το κατώτερο μέρος των παρειών.

Δώστε ένα έλαφρό σχήμα τόξου στα φρύδια σας (2). Έτσι το μέτωπό σας θ' άποηγήταν μεγαλύτερη ευρύτητα.

Στο μακιγιάρισμα του στόματος, θα περιορισθήτε στο φυσικό σχήμα του (3).

Θα ελάττωσετε την ευρύτητα του προσώπου σας, κάνοντας τα μαλλιά σας να φουσκώνουν λίγο επάνω και κάτω από τ' αυτιά (4). Αντίθετα, πρέπει να είναι σφιγμένα στο ύψος των αυτιών (4Α), όπου η ευρύτης του προσώπου σας είναι μεγαλύτερη.

4. ΤΡΙΓΩΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Θα βάλετε το ρουζ στο άνωτερο μέρος των μύλων (1) και θα το άπλώσετε προς τους κροτάφους. Το ρουζ θα σβιν αναλαφα προς τα κάτω.

Θα διατηρήσετε τη φυσική γραμμή των φρυδιών σας προσέχοντας μόνον να μην είναι πολύ λεπτά (2).

Θα δώσετε ένα έλαφρό σχήμα τόξου στα χείλη σας, αλλά θ' άποφύγετε να βάψετε πολύ τις άκρες τους (3).

Τα μαλλιά θα είναι σφιγμένα στο ύψος των φρυδιών και φουντωτά προς τα επάνω και περισσότερο προς τα κάτω (4).

Μια γούρισμα στη μέση (4Β) θα δώση μεγαλύτερη χάρι στο πρόσωπό σας.

5. ΣΥΝΘΕΤΟΣ ΤΥΠΟΣ

Άπλώστε το ρουζ σ' όλη την έξωτερική έπιφάνεια των παρειών άδουώντας το προς το μέρος των κροτάφους και το κατώτερο μέρος του προσώπου (1). Έτσι θα κούψετε λίγο την προσοχή των σαγόνων.

Στα φρύδια σας θα δώσετε ένα έλαφρό σχήμα τόξου (2). Θα βάψετε τις άκρες των χείλιών σας (3), για ν' αντισταθίσετε τα κάπως βαρεία σαγόνη σας.

Οι άσπτηρες γραμμές δεν ταιριάζουν σ' αυτόν τον τύπο. Τα μαλλιά σας θα είναι ανασκημένα και όντολαιοιμένα πάνω από τ' αυτιά (4). Μ' αυτό τον τρόπο το πρόσωπό σας θα φανή κάπως πιο μακρουλό.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Όπως το σκουλήκι τρώει το ζύλο, έτσι κι' η κακή γυναίκα καταστρέφει τον άντρα.

Δανική

★ Αν όλοι γίνουν άφεντάδες, ποιός θα γυρίση το κερμόνυλο μας;

Άρμενική

★ Του μεθυμένου και τα φρόνιμα ακόμα λόγια, τα παίρνει ο άέρας.

Άρμενική

★ Το πουλί το πιάνουν με τους σπόρους και τον άνθρωπο με τα χρήματα.

Άρμενική

★ Όταν άναποδογύριση πιά τ' άμάς όλοι δίνουν συμδουλές.

Δανική

★ Οι Τούρκοι λένε: «Ός κι' ύστερα μιλάς» Οι Άρμένιοι λένε: «Τρώει και μίλα μαζί».

★ Ο άνθρωπος χωρίς άγάπη, μοιάζει με το στάκι που δεν έχει σπόρους.

Ιταλική

★ Καλύτερα να χάση κανείς τη μισή του περιουσία, παρά έναν καλό κι' ειλικρινή φίλο.

Γαλλική

★ Ο ζητιάνος δεν σου άπλώνει το χέρι του για να του το σφίξεις.

Γερμανική

Η επικίνδυνη ηλικία

Το γράμμα που πήρα σε δυο κόλλες τετραδίου από το «Μα-
ραμένο Τριαντάφυλλο», νομί-
ζει κανείς ότι... εδρασητεύει
από τις σελίδες της Ντελλού.
Το παραθέτω:

«Είμαι 18 ετών, πολύ νόστι-
μη μετρίου αναστήματος. Α-
γαπώ τον καθηγητή μου των
γυμνασίων!... Τον συμπάσχω
από τον πρώτο χρόνο που ήρθα
στο Γυμνάσιό μας. Και τον έ-
λατρευα από τότε που μου ά-
κουσε ιδιότροπα μαθήματα. Στο μα-
θημα αυτό κάπου-κάπου με
κυττούσε και μουπίνε το χέ-
ρι. Έπι τέλους έπιγα ραντε-
βου μαζί του, κι εκεί μου μι-
λήσε έτσι που με στενοχώρησε
πολύ. Μου είπε πως του άρε-
σα κι' ότι μ' αγαπά. Τον στα-
ματήσαν όμως δυο ζητήματα:
'Η διαφορά της ηλικίας μας -
έκεινος 33 ετών, ενώ 18 - και,
κυρίως, η διαφορά της οικονο-
μικής μας καταστάσεως. Με φι-
λανε κι' έχωρismo. Τον έα-
ναιδα άλλη μία φορά κι' από
τότε τον έχασα!... Στο σπίτι
έπιωε νάρκακι και στο σχολείο
είνε αούπρος κι' απότο-
μος μαζί μου. Σε να μη με ξε-
ρη οα να μην είχαμε ποτέ τι-
ποτε οι δυο μας... Και σάς έ-
ρωτά: Αισθάνθηκε τίποτε για
μένα κι' έσκόλουβει να αι-
σθάνεται; 'Η ήταν ένα καπρί-
τσιο κι' του πέρασε;...»

Ντελλού 100%!... Ο ώριος κα-
θηγητής κι' η έρωτευμένη μα-
θήτρια, ή ο άεροπόρος που
προσγειώνεται ανώμαλα μέσα
σ' ένα κτήμα που ή ώραία του
ιδιοκτήτρια γίνεται η τρυφερό-
του νοσοκόμα. ή ο ώριος κα-
βαλλάρης που περνάει έξω απ' το
ους ψήλους τοίκους του λυ-
κειου και γίνεται το βασιλο-
πουλά του παραμυθιού για την
εσωτερική ανθηριότητα!... 'Ο
μεγαλειώτος κίνδυνος ενός
κοριτσιού που δεν έχει ακόμα
προσφάση να «πάρη» να νινη
νυνούκα, είναι να έρωτευθώ
τον πρώτο άντρα που θα συ-
ναντήση μπροστά του. Γι' αυ-
τό οι γυναίκες πρέπει να νάνε πολύ
προσεχτικές στις πρώτες γνωρι-
μιές ενός κοριτσιού, γιατί μπο-
ρεί να έβελιχθώμεν σ' έρωτες...
Δυστυχώς σπάνιοι είν' οι νο-
νείς - και οι υπέρτες και οι πα-
τέρες - που φροντίζουν να γί-
νουν φίλοι με τα παιδιά τους
και ιδίως με τα κορίτσια τους.
που διατρέχουν τους πρώτους
αμέσους κινδύνους. 'Αν γινόντουσαν φίλοι θα
φροντίζανε να χαλάρωνουν τα
κορίτσια τους, να κάνουν
«χαλαρήδες» κι' όχι «γυναικά-
κια»... Και κυρίως να τους ά-
πογορεύουν τη Ντελλού γιατί
προσπαράσκει τις τρυφερές
ψυχές για τη «ρωματική πε-
ρίπτωση» που μπορεί να έβε-
λιχθώ επίσημα...

Όσο για σάς, καλό μου «Μα-
ραμένο Τριαντάφυλλο» μάθε-
τε ότι ο καθηγητής σας φέρεται
- όχι στην αρχή που σας
δεχτηκε, στο τέλος που σας
έδωσε... - σαν τέλειος άξιο-
πρεπής άντρας. Σας χωρίζουν
πολλά. Κι' αν ακόμα σας άνα-
πόν δεν πρέπει να σας άφισα
να έλπιζετε σε κάτι μαζί του.
Οι γυναίκες σας άς έχουν έπι-
στευθώ στη διάσκαλία του, κι'
όχι στην άγκαλιά του... Σε-
χάστε τον. 'Η, τουλάχιστον, ά-

λέε της σελίδας αυτής δίνον-
ται έντελώς δωρεάν. 'Επομέ-
νως... δε μου χρωστάτε τι-
ποτε - ούτε καν ευγνωμοσύ-
νη...

«Ανυπόμονη». Είσαρτε
φαίνεται, πραγματικά ανυπόμο-
νη και στη ζωή το ίδιο όπως
και στο ψευδώνυμο που διαλέ-
ξατε. Λοιπόν ή συμβουλή μου
είνε απλή και μονολεκτική: 'Υ-
πομονή! 'Αφού είναι τίμιος, κι'
αφού δε ζητάει τίποτα κι' ά-
φου σας αγαπάει, θα έκδηλωθώ
ζεκάθιστα. Άρκει έρείς να κρα-
τήσεις πάντα στο ύψος σας-με
καταλαβαίνετε...

«Μαγνολούλουδο». Το
δύλημο άνάμεσο στη μακρινή
Αυστραλία με τους άγνωστους
άνθρώπους και στο μανευτικό
σας χωρίο, στον τόπο σας δι-
πλα στον άνθρωπο που αγαπά-
τε, ομολογώ ότι δεν καταλα-
βαίνω πως ομοιείτε και το
βλέπετε αο δίλημμα!... Μα,
φυσικά, να κάτσετε εδώ στη
φτωχιά μας 'Ελλάδα που την
έχουμε όλοι τόσο συνήθειοι, μ'
όλα της τα έλαττώματα και
να παντρευτήτε μία μέρα τον
άντρα που αγαπάτε. 'Αν όμως
είν' άξιος γιατί αυτά τα περί
«χάρου» που μου γράφετε, ό-
μολογώ πως δεν μου άρέσουν
καθόλου... Ψυχολογώστε
το χαρακτήρα του αγαπημένου
σας κι' αποφασίστε αν είναι
σκόπιμο να «χαρμίζετε» σε
κάποιον που δεν το άξίζει την
ομορφιά σας - την «πρώτη ό-
μορφιά που χωρίο σας» όπως
μου γράφετε...

«Θα σου άστρία Σ. Α.». Εί-
νε πολύ συμπαθητική ή είλι-
κρινεία σας: Είσαρτε 16 χρό-
νων και θέλετε, έπι τέλους,
μ' ένα φίλο ή ένα άγκάλια-
σμα μ' ένα γλυκόλογο, να
νοιώσετε «έμπρακτως» αυτό
που διαβάσατε στα καρτιά και
που λέγεται «έρωτας». Πολύ
φωδάρω όμως ότι δε διαλέ-
ξατε το κατάλληλο πρόσωπο:
'Εφ' όσον είχατε την ευκαιρία
να εκδηλωθήτε κι' ο διαλεκτός
σας με κάτι «πρέπει» και κάτι
«υποχρεώσεις» σας έέφυγε, νο-
μίζω πως δε σας αγαπάει. Και,
μια κι' είστε έννοιστρια έχα-
στε τον-αν μάλιστα υποπτεύο-
σατε ότι ή οικονομική σας ά-
νισότης τον κάνει να στέκη
συλλογισμένος κι' αναποφάσι-
στος, μπροστά στην άνοιχτή
πόρτα της καρδιάς σας...

«Άτυχη μικρούλα»: Δεν
υπάρχει λόγος ν' άπογο-
τευστε επειδή ο αγαπημένος
σας έφυγε χωρίς να σας τηλε-
φωνήση και δεν απάντησε στο
γράμμα σας. Μπορεί κάτι να
του έτυχε. Πάντως έφ' όσον
σας έχει κάνει να τον εκτιμή-
σατε ή σάσι του άπέναντί σας,
περιμένετε: 'Αια νύχτη, ει-
μια βέβαιος ότι θα σας δώρη
τη δικαιοσύνη που θα βρήτε
και σε σιωπή, και που θα σας
την υπονομισησάν άσάν άκόμα
πιο σωστή ή λατρευτή παρο-
οία του κοντά σας...

«Νόρμα». Θεσσαλονίκη.
'Ετοι είν' ή ζωή αγαπητή μου
αγαπητορία της Βορείου 'Ελ-
λαδος: 'Αναπαύομαι άποιν δε
μας αγαπάει και δεν άγαναί-
σκει άποιν μας άγαναίσει... Μα θέ-
λει συζητήσει ότι πρέπει να ξε-
χάσετε τον «πρώτο», και να
ζητήσατε την ευτυχία του να-
μου στο πλάι του «δεύτερου».
Προσέξτε όμως: Συνήθως αυ-
τοί οι λεγόμενοι «κατακτητάι»
- άπως ο «πρώτος» - νύχιζον
όταν άρουν το κορίτσι που
άπεκρούσαν παντρεμένο μ' έ-
ναν άλλον και ζητάνε πια ά-
πό μία παντρεμένη νυνούκα ά-
νεύθυμα, την περιπέτεια της
στιγμής... Αυτό θα υποσχεθώ
τε στον έαυτό σας ότι θα το
άποκρούσετε με άηδία, με πε-
ριφρόνησι! γιατί θάνε άπλού-
στα μία άτιμία άπέναντί
στον ίδιο κι' έννενικό άνθρωπο
που θα σας έχη άώσει τ' όνομά
του...

«Το σούφροτον» (!!) Εί-
στε 28 χρονών, ουδέποτε γνω-
ρίσατε έλληνικό σχολείο, και
«αυτά το όλνιο τα εύθετε μό-
νος σας τη βοήθεια μιας γυναι-
κατικής, άρκετών έφημερίδων,

και συνάμα δε πολλών σταυρο-
λέξων!... Είστε κατ' έπάν-
ωλο έμπορος-νυρολόγος και
μ' έρωτάτε αν μπορείτε να παν-
τρευτήτε. Τη νύχτη δεν την σύ-
ρηκετε άκόμα - άλήθεια, υπ-
πως θέλετε να σας τη βρώ έ-
νώ;... - άμφιβάλλετε όμως αν
είστε ικανός να τη ζηάσετε...
Μου θυμίζετε πολύ την ιστορία
της κοπέλλας, που πριν παν-
τρευτή κι' - φυσικά - πριν
γεννήση έκαιγε θάποντας
ένα σκεπάρνι κρεμασμένο πα-
νω από το μέρος που θα το
ποθετούσε μελλοντικώς την
κούνια του... παιδίον της ά-
πό φόβο μήπως... πέση και
σκοτωθή!... 'Αγαπήστε πρώτα
ή δεχθήτε κενά συνοικέσιο,
μετρήστε με τον πήχη σας τα
ύπερ και τα κατώ κι' άποφα-
σίστε! Τότε μου ξαναγράψετε
πιο συγκεκριμένα, και σας ά-
παντώ κι' ενώ το ίδιο.

«Χάρην Χ.». Σας δίνω τη
«συνταγή» που μου ζητάτε -
ίσως να έννοητε «συμβουλή»:
'Εφ' όσον δε θέλει να συνεχίση
τις σκέψεις της μαζί σας ξε-
χάστε την. 'Ο έρωας δεν έπιβά-
λεται, θυμηθήτε πως είσαρτε
άνδρας, και πως κάποια θα
βρεθή να σας παρηγορήση...
'Ι, Δ.». Πάνε δυο χρόνια από
τη μέρα που πρωτοσυναντήθη-
κατε, γράφετε. Πολλές φορές
άβέλτητα αντικρύζατε μαζί
το φως του φεγγαριού άλλοτε πα-
λι θαυμάζατε τη μιά ή την άλ-
λη στάρ του Χόλλυγουντ. Μα
ποτέ δεν προχωρήσατε πε-
ρισσότερο. Άπο πού άραγε; Άπο
το Χόλλυγουντ; Και τότες για
λίγο να προχωρήσατε ως έ-
κει;... Χωρίζετε, κι' ό έννο-
μός σας δε σας άφινει να ξα-
ναρμίζετε. Τι να κάνω λοι-
πόν ενώ ό άτυχής;... Πως να
καμψώ τις δυο δαλίες σας,
που δεν καταφέρνει να κάμψω
ό έρωας...

«Β. Β. α.». Συνοικισμό Βύ-
ρωνα. 'Ενα άπόγευμα, γρά-
φετε, είδατε να περνά από
μπροστά σας μία καλοκαρμη-
νή δεσποινίς της μάλιστα με
χαριτωμένα... «λογαράκια»,
δώρας ραντεβού, άλλα... «μυ-
δέν εις το πηλίκον!... 'Όσο την
είδατε οείε την είδα κι' ενώ»
μου προσθέτετε. Και μ' έρωτά-
τε τι να κάνετε. Άλλην άνα-
πατή μου! 'Η Άθήνα είναι γε-
μάτη κορίτσια. Δυό-τρία «λο-
γαράκια» σαν τα πρώτα σας,
και το αποτέλεσμα ευχουμ να
νέ κάποιος άόητος στο πηλί-
κον πιο μεγάλος από το μηδέν.

«Νίκον Νάσον». Και ή
δική σας περίπτωση - άπως
και μία άλλη σε κάποιο προη-
γουμένο φύλλο - υπορούσε ν'
αποτελέσει το θέμα ενός
ωραίου μυθιστορήματος. 'Αγαπή-
σατε δυο κορίτσια και μια μέ-
ρα διαπιστώσατε πως και τα
δυο αγαπούσαν τον έναν από
τους δυο σας! 'Εδώ χρειάζε-
ται ηρωϊσμός: 'Η φίλια είναι,
πρέπει να, είναι δυνατότερη ά-
πό τον έρωτα. Ξεχάστε τις δυο
αγαπημένες σας!... Αυτό θα
νέ κυρίως σκληρό για κείνον
από τους δυο σας που άγαπιέ-
ται κι' από τις δυο... 'Αλλά
κι' αυτός θα σκεφθώ ότι δεν
του χρειάζονται δυο γυναίκες
θα τις έγκαταλείψη χωρίς τύ-
ψεις και θα μείνη με τη φίλια
του άθικτη και το φίλο του ί-
κανοποιημένον...

«Μ. α. α. μ. ε. ν. ο. Μ. π. ο. υ. ο. μ. ο. κ. ι.». Εφ' όσον είσαρτε
μόλις 17 ετών και πάτε άκόμα
στο γυμνάσιο, περιμένετε. Μπο-
ρεί με τα χρόνια οι γυναίκες
να καμωθούν. Άλλωστε, ο και-
ρός θα δειμάση και την πι-
στί του έκλεκτού σας που ση-
μερα σας υποσχεταί «αίώνιον
έρωτα»...

«Α. ο. χ. ι. α. ν. Ν.». 'Εοείς
μου γράφετε τέσσερις στενο-
γραμμένες σελίδες με μολύ-
βι! Ξαναγράψτε μου λιγότε-
ρα και με μελάνι για να υπο-
ρέσω να τα διαβάσω. 'Επίσης ό-
ριστε μου ένα ψευδώνυμο διότι
μου άπαγορεύετε ν' άναφέρω
το όνομά σας, χωρίς και να
μου όρίζετε όμως πως να σας
άπαντήσω...

«Α. ο. χ. ι. α. ν. Ν.». 'Εοείς
μου γράφετε τέσσερις στενο-
γραμμένες σελίδες με μολύ-
βι! Ξαναγράψτε μου λιγότε-
ρα και με μελάνι για να υπο-
ρέσω να τα διαβάσω. 'Επίσης ό-
ριστε μου ένα ψευδώνυμο διότι
μου άπαγορεύετε ν' άναφέρω
το όνομά σας, χωρίς και να
μου όρίζετε όμως πως να σας
άπαντήσω...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ζωή ενός ενω- χιόμενου παιδιού

σταλνικής μουσικής και
ένα πλήθος από διάφορα
ζώα σπαιγμένα από πολυ-
τελή νουνακία.

Άλλα ή Τσέρυλ - Κρι-
στιν δεν μένει διαρκώς
στη βίλλα της Λάνα Τάρ-
νερ. Κάθε τόσο κάνει την
εμφάνισή της στο στούντιο
και γίνεται συχνά ηρώας χαριτωμένων έ-
πεισοδίων.

Μία ημέρα μπήκε ζαφνικά στο καμαρίνι
της 'Αλνς Φαίυ και τη ρώτησε με άφέλεια:
- Κάνετε άκόμη διαίτα για ν' άδυνατί-
σετε;

Η μεγάλη «βεντέττα» την κύτταζε με
περίεργια.

- Ποιος σου το είπε, παιδί μου; άπόρρησε.
- 'Ο γιατρός του στούντιο... της άπάν-
τησε ή Τσέρυλ Κριστίν. 'Ελεγε μάλιστα
ότι πρέπει να σταματήσετε τη διαίτα!...

Η 'Αλνς Φαίυ, όλόχαρη από την είδηση
αυτή την πήρε στην άγκαλιά της και τη
φίλησε. Και το βράδυ έφανε όσο ήθελε ή
όρεξίς της σ' ένα κοσμικό εστιατόριο του
Χόλλυγουντ.

Την άλλη ημέρα όμως ό γιατρός της,
που είχε μάθει το «παρασράτημα» της,
της έκανε άυστηρές παρατηρήσεις. 'Ε-
πρεπε να έσκόλουθώ τη διαίτα της!...

Τι είχε λοιπόν συμβή; 'Απλούστατα ή
ίδια ή Τσέρυλ - Κριστίν έδωσε την εξήγησι
στη υπτέρα της.

- Άναγνώ πολύ τη «μίσση» Φαίυ, είπε
και δεν θέλω ν' άδυνατίζη γιατί μπορεί
ν' άρρωστήση!... Το ίδιο πρέπει να κά-
νεις κι' εσύ μαμά... Να τρώς και να μην
άκουσ το γιατρό του στούντιο!...

Μία άλλη μέρα στο στούντιο, ζήτησε
να γνωρίση τον 'Αλ Τζόλσον κι' όταν την
έπιγαν στο καμαρίνι του, ή Τσέρυλ-Κρι-

Η διάσημη «σάρα» μαθαίνει την κόρη της να
σχηματίζει λέξεις με το αλφάβητο.

στιν τον κύτταζε με κατάπληξι και του
είπε:

- Πως... άσπρίσκατε έτσι, μίστερ Τζόλ-
σον; Πρέπει να δώσετε το σασπνί σας
και στους άλλους μαύρους για ν' άσπρί-
σουν κι' αυτοί οι καυμένοι!...

Η κόρη της Λάνα Τάρνερ νόμιζε ότι ό
'Αλ Τζόλσον είναι μαύρος, επειδή παρου-
σιάζεται πάντα στην όδονη βαμμένος ως
άραπης!

Η Τσέρυλ - Κριστίν, όταν ή υπτέρα της
βρίσκεται στο στούντιο, παίρνει εκείνη τα
λουλούδια που στέλνουν στην Λάνα Τάρ-
νερ όι θαυμαστά της παραλαμβάνει τα
δέματα που στέλνουν τα διάφορα κατ-
στήματα και άπαντάει σ' όλα τα τηλεφω-
νήματα. Οι συνομιλίες της αυτές με τους
φίλους και τις φίλες της υπτέρας της είναι
δισεκοδοστικές και γεμάτες έξυπνάδα. 'Ε-
πίσης ζέρει να δεχθώ με μεγάλη ευθέ-
νεια έναν έπισκέπτη ή μια έπισκεπτριά,
να προσφέρη ένα ποτήρι ούισκυ ή ένα
φλυτζάνι τσάι και να βάλη στο γραμμοφω-
νο το δίσκο με το τραγούδι της μόδας.

- Η κόρη μου, τονίζει με υπερφάνεια
ή Λάνα Τάρνερ, είναι ό καλύτερος σύντρο-
φος μου στη ζωή. Άπο την ημέρα που
χωρίσα από τον άνδρό μου δεν έννοιωσα
δίσταση τη μοναξιά μου.

»Εύχομαι σ' όλες τις νυναικές ν' άποκτη-
σουν ένα τόσο άξιολάτρευτο κο-
ριτάκι σαν την Τσέρυλ Κρι-
στιν. Γι' αυτό, είμαι έτοιμη να
θυσιάσω τα πάντα για την ευτυ-
χία της!...

Ε. ΒΑΛΕΝΤΙΝ

Οι ώραιότερες κνήμες για το 1947

Στο Χόλλυγουντ έγινε τελευ-
τάτα ή έκλογη των «ωραιότερων
κνήμεν» για το τρέχον έτος.

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα
του διαγωνισμού, οι δώδεκα γυ-
ναίκες που έχουν τις ωραιό-
τες κνήμες είναι οι έής:

- 1η Μαρία Ουίλσον, ηθοποιός
της Γουώρνερ.
- 2η Μάρθα Βίκερς (στο διαγ-
νισμό του περασμένου έτους κα-
τείχε την πρώτη θέση)
- 3η Τζην Ρούσελ.
- 4η Μαρία Μακ Ντόναλντ.
- 5η Κωνσταντίνη Μούρ.
- 6η Τζην Ουίμαν.
- 7η Σούζαν Χάινγουορντ.
- 8η 'Υβόν ντε Κάρλ.
- 9η Βιολέττινα Μάγιο.
- 10η Μαρία Μοντέζ.
- 11η Ζανίς Κάρερ.
- 12η Λιν Μπράνκο.

Οι κνήμες της Μέπτιν Γκρα-
μπλ έκείνησαν πολύ λεπτές και
της Μάρλεν Ντρίτς, κατάλλη-
λες μόνο για διαφημιστικούς
σκοπούς.

Η Μάρθα Βίκερς είναι μία νέα
«σάρα» που έχει έστρελλάνει το
Χόλλυγουντ με την εξαιρετική
όμορφιά της. Οι θαυμαστές της
δεν της ζητούν μόνο αυτόγρα-
φα, αλλά και φωτογραφίες των
ποδιών της!

Η εξήγηση και χαριτωμένη Τσέρυλ-Κριστίν στην άγκαλιά της υπτέρας της

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Οι όρμονες κατά του καρκίνου

Η θαυματουργή «στιλδοεστρόλη»

Όταν, λίγους μήνες από το πολέμου, ο Άγγλος γιατρός Ντόντις και τρεις συνάδελφοί του παροσέφεραν για πρώτη φορά συνθετική «στιλδοεστρόλη» (τη θηλυκή δηλαδή ορμόνη), δεν φανταζόντουσαν ότι η ουσία αυτή θ' αποτελούσε το πρώτο νημικό όπλον έναντι του καρκίνου των στοματιών του θανάτου: το ποσοστό καρκίνων.

*Όταν, τότε, πού της μόδας οι όρμονες. Όλοι τις συνιστούσαν στους φίλους των — ακόμη κι' άνθρωποι που τότε ως τότε δεν είχαν ακούσει να λέγεται ότι είχαν μέσα στο σώμα τους αδένες που έβγαζαν τις εκκρίσεις τους μέσα στο αίμα... Υπήρχε η γενική αντίληψη ότι οι όρμονες ξαναδίνουν στους γέροντες τη νεότητα... Ο δόκτωρ Ντόντις λοιπόν έφτιασε με χημικές μεθόδους μία θηλυκή ορμόνη με το σκεπτό να γιατρεύει, ώριμες αδενικές διαταραχές.

Τον Ιούνιο του 1940, ο δόκτωρ Τσάρλ Χούγκινς, του Πανεπιστημίου του Σικάγου, δοκιμάζοντας σ' ένα γέροικο σκύλο τη νέα αυτή ουσία, παρατήρησε σημαντική βελτίωση σ' ένα καρκίνο του προστάτου, απ' τον οποίο έβγαζε πάσχη το ζώο. Απ' την αρχή της θεραπείας, έβγαζε ο σκύλος, Μερικώς, μήνες αργότερα, τα καρκινώδη κύτταρα, που είχαν διαδοθεί με το αίμα σε διάφορα μέρη του σώματος είχαν χάσει το μισό όγκο τους.

Η επιτυχία αυτή έκανε εντύπωση στο δόκτωρ Χούγκινς. Συνέχισε λοιπόν τις έρευνές του, συνδυάζοντας κάποτε τη στιλδοεστρόλη με ορμόνες των γεννητικών αδένων. Απ' τα ζώα πέρασε στους ανθρώπους. Το Μάρτιο του 1944, ανήγγειλε ότι οι δύο πρώτοι άρρωστοι από καρκίνο του προστάτου, που είχαν θεραπευθεί με στιλδοεστρόλη, έσκαζαν τον καρκίνο τους. Τον Μάρτιο του 1944, ανήγγειλε ότι οι δύο πρώτοι άρρωστοι από καρκίνο του προστάτου, που είχαν θεραπευθεί με στιλδοεστρόλη, έσκαζαν τον καρκίνο τους. Τον Μάρτιο του 1944, ανήγγειλε ότι οι δύο πρώτοι άρρωστοι από καρκίνο του προστάτου, που είχαν θεραπευθεί με στιλδοεστρόλη, έσκαζαν τον καρκίνο τους.

Σημειώτέον ότι η στιλδοεστρόλη παίρνεται εύκολα απ' τους άρρωστους, ως χάπια ή ως ένα λάδι.

Ανάλογα πειράματα έγιναν κατόπιν και στη Γαλλία. Ένας άρρωστος από καρκίνο του προστάτου υπέφερε αφάνταστα —γιατί το είδος αυτό του καρκίνου είναι φοβερά άδυσπνο. Σπάρσε στο κρεβάτι του, μουσκεμένους από ιδρώτα άνωϊας, ούρλιαζε και ικέτευε να τον σκοτώσουν. Όταν τον έγκατέλειπαν πιά οι δυνάμεις του, βυθιζόταν σε κατάπνιξη. Βγάζοντας πονεμένα βογγητά.

Ήταν μέας άκονη. 55 ετών

μόνον. Δυστυχώς, η άρρώστεια του είχε τόσο προχωρήσει, ώστε δεν θα τον ωφέλευσε πια η ένεσθις και η άφαισος του προστάτου.

Τότε ένας γιατρός τον ρώτησε αν ήθελε να δοκιμάσουν πάνω του το νέο φάρμακο, τη στιλδοεστρόλη. Κι' εκείνος δέχθηκε, απηφώντας κάθε κίνδυνο, έμπρος στους πόνους που υπέφερε.

Το αποτέλεσμα ήταν σχεδόν μαγικό: Σε μία βδομάδα είχαν λειώσει τελείως οι πόνοι κι' ο άρρωστος σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και γύρισε στο σπίτι του και στη δουλειά του. Έξακολούθησε όμως να παίρνει καθημερινά στιλδοεστρόλη επί 18 μήνες. Έπειτα έκαμε το λάθος να την διακόψει. Αμέσως οι πόνοι ξαναρχισαν, κι' αυτή τη φορά ο δυστυχισμένος δεν μπόρεσε να σωθεί. Όπως δήλωσε, είχε διατηρηθεί στη ζωή 1 1/2 χρόνο και μάλιστα δίχως να υποφέρει. Έπομένως, η στιλδοεστρόλη ήταν το πρώτο φάρμακο που είχε πραγματική ενέργεια στον καρκίνο.

Έγιναν κατόπιν κι' άλλες δοκιμές. Δεν έπτευαν όλες. Μερικοί άρρωστοι έχασαν την όρεξί τους, έπαθαν ναυτίες και κωλικούς, σ' άλλους παρουσιάστηκαν έγκεφαλικές διαταραχές. Παρατηρήθηκε μάλιστα και μία περίπτωση που οι συνθετικές όρμονες προκάλεσαν καρκίνο σ' ένα ζώο υνίε.

Γι' αυτό η άμερικανική Ιατρική Έταιρεία συνιστά να χορηγοποιήται η στιλδοεστρόλη με μεγάλες προφυλάξεις, ιδίως σε γυναίκες με γονείς καρκινοπαθείς.

Είπε λοιπόν ακόμη στα σπάρσανα η νέα αυτή θεραπεία, ότι, Όστόσο, οι Άμερικανοί κι' οι Γάλλοι γιατροί αναφέρουν ήδη επιτυχίες καταπληκτικές. Ένας γέρος 71 ετών, με καρκίνο του προστάτου, έζησε 5 ολόκληρα χρόνια χωρίς πόνους χωρίς στη στιλδοεστρόλη. Έπειτα έπαθε ύποτροπή. Τα 5 όμως έκείνα χρόνια ήσαν υπολογισμα για έναν άνθρωπο που είχε ήδη το ένα πόδι του στον τάφο.

Το πιθανώτερον είναι ότι η στιλδοεστρόλη δεν γιατρεύει τον καρκίνο αλλά σταματά ένα χρονικό διάστημα την πρόοδο του. Το χρονικό αυτό διάστημα είναι τόσο μεγαλύτερο όσο πιο ηλικιωμένος είναι ο άρρωστος.

Γιατί όμως τα καρκινώδη κύτταρα επηρεάζονται από την «θηλυκοποίηση» του ορμονισμού; Κανείς επιστήμων δεν μπόρεσε ακόμη να βοηθήσει την έλψη.

Θα πούμε λίγα λόγια ακόμη για τα πειράματα ενός άλλου ειδικού του βιολόγου Μπίτνερ ο οποίος έβαλε νεοπλασματικά να θηλάσουν ποντίκιες καρκινοπαθείς και παρατήρησε κατόπιν ν' αναπτύσσονται πάνω τους όγκοι καρκινώ-

δεις. Πρέπει λοιπόν να συμπεράνουμε ότι κάποιος παράγων του καρκίνου μεταδίδεται στα παιδιά με το μητρικό γάλα. Πρόκειται άραγε για ένα είδος «ϊού»; Δεν το ξέρουμε προσωρινώς. Κατά τη γνώμη όμως ενός διακεκριμένου Άγγλου καρκινολόγου, θα έχουμε μάθει μετά 10 χρόνια για το πρόβλημα του καρκίνου στα ξέρουμε σήμερα για τις μικροδιακές ασθένειες.

Αν έπαλθησθι αυτή η προφητεία, δεν θα υπάρχουν πιά σε 10 χρόνια άνθρωποι που να ούλοιάζουν στους ανίσχυρους γιατρούς: «Σκοτώστε με! Δεν αντέχω πιά!».

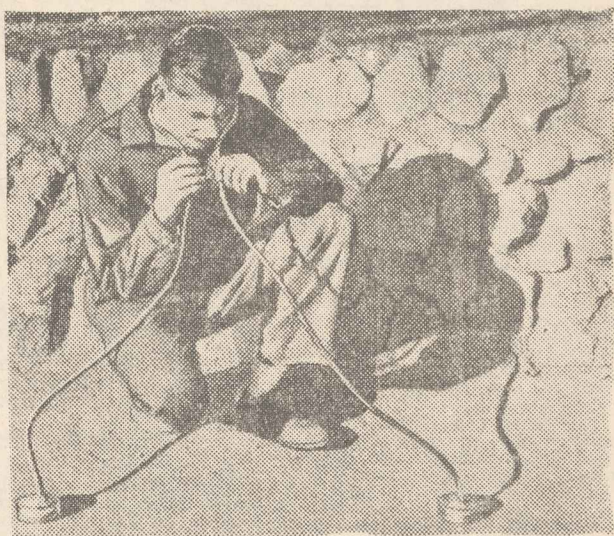
ΖΑΝ ΦΡΕΝΟ

Το τεχνητό κκουτσούκ φέρνει έλξημα

Μία καινούργια δερματική άρρώστεια άπασχολεί τους γιατρούς των Παρισίων: ένα είδος ζηρού εκζέματος που αναπτύσσεται σε πολλά μέρη του σώματος κι' είναι πολύ έρεθιστικό. Καμμία απ' τις συνθετικές θεραπείες δεν ωφέλει έναντιον του. Τελευταίως, λοιπόν, ένας γιατρός έσκαρτίωσε ότι η άρρώστεια αυτή προκαλείται αρχικά στους μύρους απ' τις καλτοσδέτες που είναι φτιαγμένες από συνθετικό καουτσούκ και που εισήχθησαν τελευταίως στη Γαλλία! Το εξάνθημα παρατηρήθηκε επίσης στα πόδια εκείνων που φορούσαν παπούτσια με ελαστικές σόλες. Αναζητείται τώρα το συστατικό του καουτσούκ που έρεθίζει έτσι το δέρμα.

Οι χωρικοί και η νευρασθένεια

Μία έρευνα που έγινε στις Ηνωμένες Πολιτείες απέδειξε ότι οι χωρικοί δεν είναι διάλου ήρεμώτεροι και με υνιέστερα νεύρα απ' τους κατοίκους των πόλεων, όπως νομίζουμε συνήθως. Απεναντίας, οι διάφορες νευρώσεις είναι πολύ κοινότερες μεταξύ των φτωχών και κακοσυντηρημένων. Ένας ποσοστόν χωρικών 10-20% θάρπρεσε να συμβουλευθούν ένα ψυχίατρο. Και σε κάθε 23 άτομα, το ένα θάρπρεπε να περάσει όλη του τη ζωή με φρενοκομείο. Περισσότερο από 10% των ανδρών θάρπρεσαν ακατάλληλοι για τη στρα-

ΤΟ «ΣΤΗΘΟΣΚΟΠΙΟ» ΤΩΝ ΥΔΡΑΥΛΙΚΩΝ

Με το περιεργό αυτό «στηθοσκοπιο» οι υδραυλικοί στις Ηνωμένες Πολιτείες εξετάζουν το υπέρσφυρο και ανακαλύπτουν τα σημεία που έχουν τρυπήσει οι υδροσώληνες. Οι δύο στρουγγυλοί άερόθάλαμοι που βρίσκονται στις άκρες του «στηθοσκοπίου» μεγαλώνουν τον ήχο.

τιωτική ύπηρεσία, για λόγους νευροψυχικούς. Το ποσοστόν των διαζυγίων στους χωρικούς είναι περίπου 75% μεγαλύτερο απ' το μέσον όρο που αντίστοιχεί σ' ολόκληρο τον πληθυσμό.

Το μινουρενέλαδο μικροβιοκτόνον

Το μινουρενέλαδο σκοτώνει τα διάφορα μικρόβια σε λιγότερη ή περισσότερη ώρα, ανάλογως του είδους των τών αριθμού των, κλπ. Επίσης καταστρέφει και τους σπόρους των μικροβίων, αλλά σε μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Δεν ενεργεί όμως στα μικρόβια που αιώρουνται στο νερό γιατί δεν είναι διαλυτό στο νερό το μικροβιοκτόνο συστατικό του.

Τα φάρια δεν είναι βουδάρ

Ο Άμερικανός Ζωολόγος Τσάρλ Κότς καπώρθηκε να συλλάβει τους ήλους που παράγουν τα φάρια ενός ενδρείου και να τους εξετάσει μ' ένα μικρόνυμο. Τους κατάταξε λοιπόν σε 3 κατηγορίες:

1) Τα άνησκα ή εξερεθισμένα φάρια παράγουν ήχητικούς παλμούς δυνατούς και μεγάλης συχνότητας. 2) Όταν τρώνε, τα φάρια παράγουν ήλους μεγάλης συχνότητας αλλά μαλακούς. 3) Τα φάρια που ήσυχάζουν, παράγουν ήλους που θυμίζουν αρκετά το γουρνοπούτο ενός μικρού γατιού.

Ο δόκτωρ Κότς προσπάθει ν' αναπαράγει τεχνητά αυτούς τους ήλους και να τους ενισχύσει και να τους αποτυπώσει σε δίσκους γραμμοφώνου.

Φορητοί πυροσβεστήρες

Επινοήθηκε ένας νέος τύπος φορητού πυροσβεστήρος που κοστίζει μόνον 5 δολάρια κι' είναι ιδέως για οπίστια, ούτοκινητα και μικρά σκάφη. Περιέχει «βρωμιούχον μεθύλιον», που εκτοξεύεται προς την εστία της φωτιάς υπό πίεση και σιμά μία βαλβίδα. Η ουσία αυτή είναι ένα πτητικό υγρό, που εξατμίζεται άμέσως, ελαττώνει τη φωτιά και συγχρόνως της στερεί το οξυγόνο. Έτσι οι φλόγες σβύνουν ταχύτατα. Το υγρό αυτό δεν προκαλεί καμμία φθορά ούτε άφινι λεκέδες. Μία άλλη ιδιότης του είναι ν' απορροφά την υγρασία π.χ. σ' ένα ηλεκτρικό μωτέρ που έχει βροχή και παρασιάζει δραχυκυκλώματα.

Προλαμβάνεται η αποπληξία

Ένα νέο φάρμακο

Ένώ άλλοτε οι γιατροί θεωρούσαν τις αλλοιώσεις των αρτηριών — με όλους τους κινδύνους που συνεπάγονται — ως αναπόφευκτο αποτέλεσμα των γερατειών, τώρα έχουν αρχίσει ν' αντιμετώπιζουν την κατάσταση λιγώτερο μοιρολατρικά και ν' αναζητούν τα κατάλληλα φάρμακα.

Τα αμφοφάρα άγγεια διοχετεύουν καθημερινώς άκετους τόνους αίματος σ' όλο το σώμα. Αν κάποιος απ' αυτούς τους σωλήνες σπάσει, το αποτέλεσμα είναι πάντοτε άσχημο. Αν αυτό συμβεί στο μάτι φέρνει τύφλωση. Στο πεπτικό σύστημα, προκαλεί συχνά μεγάλη άναιμία πονό ο άρρωστος αντιληπθί τη συμπαίνει. Η χειρότερη όμως περίπτωση είναι η οήσις των αμφοφών άγγείων του μυαλού που αποτελεί την «αποπληξία». Όταν σπάσουν μεγάλα αμφοφάρα άγγεια, έπέρχεται παράλυσις, κώμα και θάνατος, όπως συνέβη και με τον Πρόεδρο Ρούζβελτ. Απ' αυτή την αιτία πεθαίνουν εκατοντάδες χιλιάδες άτομα κάθε χρόνο. Υπολογίζεται μάλιστα ότι η αποπληξία ένοηται δεύτερη μετά τον καρκίνο στον αριθμό των θανάτων που προκαλεί.

Μικρότερος οήσεις άγγείων φέρνουν μόνο παράλυσις. Ακόμη πιο μικρές, κάνουν τον άνθρωπο να γεράσει και να καταβληθεί μέσα σε μία βδομάδα. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, το αλλοιωμένο τμήμα του έγκεφάλου δεν είναι μεγαλύτερο από ένα κεφάλι καρφίτσας.

Ένα νέο λοιπόν φάρμακο φαίνεται ότι προλαμβάνει την αποπληξία, τόσο την ελαφρότερη όσο και την πιο βαρεία. Λέγεται «ρουτίν» κι' ανακαλύφθηκε από ένα Γερμανό ηλικιωμένο το 1842. Μόνον όμως τελευταίως άρχισε να χρησιμοποιείται στην Ιατρική. Η ένεργεία του συνίσταται στην ενίσχυση των εφθαρμένων τοιχωμάτων των τοιχοειδών άγγείων, ώστε ν' αποφεύγεται ο κίνδυνος της ρήξεώς των.

Τα τοιχοειδή άγγεια είναι οι τελευταίες και λεπτότατες διακλάδωσεις των αρτηριών, που εαπλώνονται σ' ολόκληρο το σώμα. Μέσα απ' τα τοιχώματά τους, το αίμα δίνει στους ιστούς οξυγόνο και θρεπτικές ουσίες και παίρνει τα άχρηστα προϊόντα των ζωικών λειτουργιών. Αν απλώναμε σε μία επιφάνεια όλα τα τοιχοειδή άγγεία του σώματος μας, θα σκέπαζαν μία έκταση ενός στρέμματος!

Για άγνώστους άκόμη λόγους, τα τοιχώματα των τοιχοειδών άγγείων χάνουν κάποτε την άντοχή τους και γίνονται εύθραυστα. Μπορούν τότε να σπάσουν και να προκαλέσουν τις συνέπειες που είδαμε πιο πάνω. Η ρουτίνη λοιπόν τους ξαναδίνει την άντοχή τους.

Είπε περιεργός ο τρόπος της ανακαλύψεως αυτού του φαρμάκου. Επειδή υπήρχαν στίς Ηνωμ. Πολιτείες μεγάλες ποσότητες καπνού κατωτέρας ποιότητας, που δεν εύρισκαν άγοραστή ο χημικός Τζέιμς Κούτς σκέφθηκε ότι θα μπορούσαν ίσως να χρησιμοποιηθούν ως πρώτη ύλη για την έλαγωγή διαφόρων ούσιων. Ποίε

ουσίες όμως περιείχε ο καπνός —εκτός της γνωστής νικοτίνης, που χρησιμοποιεί ως έντομοκτόνο—: Ένα απ' τα συστατικά που έβγαζε απ' αυτόν ο Κούτς, ήταν η ρουτίνη.

Η ουσία αυτή δεν είχε βοηθούσε καμμία έφαρμογή. Αλλά ο Κούτς πρόσεξε κάτι περίεργο: ότι το μύριο της βιταμίνης Ρ με το μύριο της βιταμίνης Ρ.

Η βιταμίνη Ρ είχε ανακαλυφθεί τελευταίως από έναν Ούγγρο επιστήμονα. Υπάρχει στην πιπεριά, στα πορτοκάλια και στα λεμόνια κι' έχει την ιδιότητα να σταματά τις αιμορραγίες.

Ο Κούτς λοιπόν σκέφθηκε ότι ίσως νάχε την ίδια ένεργεια κι' η ρουτίνη. Βεβαιώθηκε πρώτα, με πειράματα πάνω σε ζώα, ότι δεν ήταν καθόλου δηλητηριώδης. Έπειτα άρχισε να δοκιμάζει την επίδρασή της σε άτομα με εύθραυστα τοιχοειδή άγγεια.

Για να διαλέξη τα κατάλληλα αυτά άτομα, χρησιμοποίησε μία δοκιμή που έχει υποδείξει ο Σουηδός γιατρός δόκτωρ Γκότλιβ. Προκαλούσε δηλαδή τεχνητή συσσώρευση αίματος σε όρισμένο σημείο του μπράτσου. Με τον τρόπο αυτόν, όταν τα αμφοφάρα άγγεία δεν είναι άκετα γερά, σπάζουν και δημιουργούν πολυάριθμα κόκκινα σημάδια κάτω απ' το δέρμα.

Με τη χρησιμοποίησι λοιπόν της ρουτίνης, τα τοιχοειδή άγγεία άποκτούσαν καινούργια άντοχή. Τα πρώτα πειράματα σε 13 πρόσωπα έδωσαν άριστα αποτελέσματα. Μόνον ένας απ' αυτούς νομίζοντας ότι είχε γίνει πια τελείως καλά, έπαυε να παίρνει τα καθημερινά 3 χάπια ρουτίνης. Τα τοιχοειδή άγγεία του ξαναγίναν τότε εύθραυστα κι' έπαθε θανατηφόρο αποπληξία.

Την ίδια επιτυχία είχε η ρουτίνη σε περιπτώσεις αιμορραγιών του ματιού. Ένας άνθρωπος π. χ., που είχε χάσει το ένα μάτι του απ' αυτή την αιτία, είσωσε το άλλο με το νέο φάρμακο.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η ρουτίνη δεν θεραπεύει την αποπληξία, αλλά την προλαμβάνει. Δεν γιατρεύει τα παράλυτα μέλη ή τα τυφλά μάτια ή τους βλαμμένους ιστούς του έγκεφάλου. Ένεργει έγκαιρως ώστε να μην έμφανισθούν αυτές οι συνέπειες.

Συνεχίζοντας τις έρευνές του, ο Κούτς εξακρίβωσε ότι η ρουτίνη δεν υπάρχει μόνο στον καπνό, αλλά και σ' άλλα φυτά, όπως στους πανσέδες, στους σπόρους της ντομάτας, στην όστενσία ιδίως σε στην άγουρη σίκαλη. Απ' τη σίκαλη που βλαστάνει σ' ένα στρέμμα γης, μπορεί να παραχθούν 25 κιλά ρουτίνης, ποσότης δηλαδή σκεπη για 1.000.000 χάπια!

Ανδρικοί που περπατούν σαν πίδηχοι

Η «καμπτοκομμία» είναι μία σπάνια και παράξενη ψυχική άρρώστεια, που κάνει τους ανθρώπους να στέκονται και να περπατούν σαν γορίλλες, δηλαδή σκύδοντας προς τα έμπρος και με τα χέρια τους κρεμασμένα, μολονότι δεν υπάρχει καμμία παραμορφώσις του σκελετού των. Οι άρρωστοι αυτοί πάσχουν ίσως από ένα «σύνπλεγμα κατωτέρας ποιότητας». Η θεραπεία τους είναι καθαρά ψυχική.

Τελιωτοθεραπεία

ΜΗ ΧΟΛΟΣΚΑΣ, ΒΡΕ ΑΖΩΡΙ! ΘΑ ΒΡΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΑΛΛΟ ΦΑΝΑΡΙ!

ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ, ΕΓΩ ΝΑ ΣΟΥ ΑΝΩ ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΞΗ...

ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΠΟΥ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕ: «ΖΗΤΩ ΔΕΣΠΟΝΙΔΑ ΑΜΕΜΠΤΟΥ ΔΙΑΓΩΓΗΣ»...

Θαλασσινό διήγημα

ΤΟ φαλινοθηρικό έσχιζε άργα τὰ κύματα. Οί άνδρες πού αποτελούσαν τὸ πλήρωμά του μόλις μπορούσαν νὰ συγκρατήσουν τὴν ἀνυπομονή τους. Σὲ δυὸ βδομάδες σὲ τοὺς τὸ πολὺ θὰ εἶχαν ξαναγυρίσει στὸ Σλέι. Καὶ τὸ κυνήγι εἶχε πάει περίφημο. Τὸ μερίδιο πού θάπαιναν θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ ζήσουν ξένοιαστα καὶ χωρὶς σκοτούρες γιὰ ἀκετοὺς μῆνες...

Μόνο ὁ Τζόε, ὁ μικρὸς μούτσος, δὲν ἔδειχνε κανένα ἐνδιαφέρον οὔτε γιὰ τὰ χρήματα πού θάπαινε, οὔτε γιὰ τὴν ἐπιτοροὴ στὴν ἑρᾶ.

Ὁ πλοίαρχος Γκάρετ, ἕνας γέρος θαλασσόλυκος, μὲ σκυθρωπὴ ἔκφρασι καὶ ἀπότομους τρόπους, τὸν εἶχε βοηθί μιά μερὰ νὰ γυρίζη ἄσχοπα στὸ λιμάνι τοῦ Σλέι καὶ τὸν εἶχε πάρει στὸ καράβι του. Ἐνοίωθε μιά περίεργη συμπαθεία γι' αὐτὸ τὸ παιδί πού τοῦ θυμίζε τὴν ἐποχὴ πού καὶ ὁ ἴδιος, ὁρφανὸς ἀπὸ γονεῖς καὶ δυστυχισμένος, σερόνταν στοὺς δρόμους τοῦ Μπόντελ. Ζητώντας ἐργασίαν.

Πόσος καιρὸς εἶνε περάσει ἀπὸ τότε! Εἶχε τώρα ἕνα ἰδιόκτητο φαλινοθηρικό, τὴν «Ἄννι» καὶ ἀξίολογες καταθέσεις στὶς τράπεζες.

Ὡστόσο, ὁ Γκάρετ δὲν ἦταν εὐτυχισμένος. Κι' ὅλοι ἤξεσαν πὼς ἕνας κρυφὸς πόνος τοῦ μάραινε τὴν καρδιά.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιά πολυθρόνα μέσα στὴν καμπίνα του. Ὁ Τζόε μῆκε σιγὰ μέσα, φέροντας μιά ὑπουκλά μὲ οὐίσκι κι' ἕνα ποτήρι.

Τ' ἀπόθεσε σ' ἕνα τραπέζι κι' ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ὅταν ὁ Γκάρετ τὸν ρώτησε:

— Δὲν ἔχεις κανένα στὴν ἑρᾶ πού νὰ σὲ περιμένῃ Τζόε;

Τοῦ εἶχε κάμει ἀναρίθμητες φορὲς αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Ὁ Τζόε ἔδωσε καὶ τώρα τὴν ἴδια στερεότυπη ἀπάντησι:

- Κανένα.
- Οὔτε μιά γυναίκα; Ξαναεἶπε ὁ πλοίαρχος.
- Οὔτε.
- Αὐτὸ εἶνε κακό, εἶπε ὁ Γκάρετ.

Ἀναστέναζε καὶ πρόσθεσε σὲ λίγο:

— Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα.

Ὁ Τζόε τὸν κύτταξε σιωπηλός. Βαθεῖες ρυτίδες αὐλάκωναν τώρα τὸ πρόσωπο τοῦ Γκάρετ καὶ τὸ βλέμμα του εἶχε πάρει μιά θλιθεὴ ἔκφρασι.

— Στὴν ἡλικία σου δὲν εἶνε δυοφορὸ νὰ εἶνε κανεὶς μόνος, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ. Εἶσαι εἴκοσι χρονῶν, καὶ δὲν γνώριζες ἀκόμη καμμιὰ γυναίκα, Τζόε;

— Καμμιὰ, ἀπάντησε κοκκινίζοντας ὁ νέος.

— Ἐγὼ στὴν ἡλικία σου εἶχα γνώρισι μιά. Τζόε. Μπορεῖ νὰ πέρασαν κι' ἄλλες γυναῖκες στὴ ζωὴ μου... Μὰ οὔτε τὰ δνόματά τους δὲν θυμοῦμαι... Ὡστε ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἄννι δὲν ἔσβυσε ποτὲ ἀπὸ τὴν καρδιά μου... Τὴν εἶχα γνώρισι στὸ Μπόντελ...

Τὰ λόγια τοῦ ἀπειθυνόνταν στὸν Τζόε ἡ μιλούσε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του: Ἡ φωνὴ τοῦ Γκάρετ ἦταν σιγανὴ καί, στιγμὲς-στιγμὲς, γινόταν σὰν ἕνας ψίθυρος, ἔτσι πού ὁ νεαρὸς μούτσος ἀναγκαζόταν νὰ σκύβῃ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Ἡ ἱστορία του ἦταν πολὺ ἀπλὴ καὶ συνηθισμένη...

Ἐνα δυοφορὸ ἀπόγνευμα στὴν ἀκρογιαλιά τοῦ Μπόντελ εἶνε συναντήσε τὴν Ἄννι. Ἦταν μιά θελκτικὴ νέα, ὁμοιά κι' αὐτὴ πού ἐργαζόταν ὡς μοδίστρα γιὰ νὰ ζήσει. Καθιστὰν στὴν ἀμμουδιά γιὰ νὰ μιλήσουν, σὰν νὰ γνωρίζονταν ἀπὸ πολλὸν καιρὸ. Ἡ Ἄννι ἦταν τόσο νόστιμη, τόσο καλοτιμένη! Ἀναπήδηκε ἀπὸ ἐκείνη τὴν πρώτη στιγμὴ κι' ὁ Γκάρετ ἐγκαταστάθηκε στὸ μικρὸ σπιτάκι, ὅπου ἔμενε ἡ νέα... Λογάριαζε νὰ τὴν κάμῃ γυναίκα του, μόλις θ' ἀπογοῦσε μερικὰ χρήματα... Πέρασαν ἔτσι μερικὸι μῆνες... Ἦταν καὶ οἱ δυὸ τόσο εὐτυχισμένοι! Τέλος, ὁ Γκάρετ κατώβωσε νὰ προσληθῇ σ' ἕνα καράδι, πού θὰ φευνε γιὰ τὸ κυνήγι τῶν φαλινῶν. Τὴν προηγουμένη τῆς ἀναχωρήσεως, ὑπόγραψε ἕνα συμβόλαιο καὶ πῆρε μιά μικρὴ προκαταβολή. Θάφηνε ὅλα τὰ λεφτὰ στὴν Ἄννι... Μὰ οἱ σύντροφοί του τὸν παρέσυραν σ' ἕνα καπηλειό... Γί' ἐννε ἀπὸ κείνη τὴν στιγμὴ δὲν μπορούσε νὰ θυμηθῇ... Φαίνεται πὼς τὸν εἶχαν μεταφέρει ἀναίσθητο ἀπὸ τὸ μεθῶσι στὸ καράδι. Γιατὶ τὴν ἄλλη μερὰ πού ἐγύπνησε, τὸ φαλινοθηρικὸ βοσκόταν κίλας πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἑρᾶ. Ἐξαγύρισαν ἔπειτα ἀπὸ ἑστὰ μῆνες... Ἀλλὰ τοῦ καὶ κου ἔψαθε τότε νὰ βοηθῇ τὴν Ἄννι. Κανεὶς δὲν ὑπόρεσε νὰ τοῦ πῇ τίποτε γι' αὐτὴν. Ζούσε ἀκόμη ἡ εἶχε πεθάνει; Ὁ πλοίαρχος Γκάρετ δὲν τὸ ἔσβαθε ποτέ.

— Ἄν ἤξερες πόσο δυοφορὸ καὶ πόσο καλὴ ἦταν, εἶπι τὸ τέλος. Ἐλα κοντὰ νὰ σοῦ δείξω τὴ φωτογραφία τῆς Τζόε.

Κι' ἔδωκε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιά παλιὰ φωτογραφία.

— Δὲν εἶνε δυοφορὸ; ρώτησε μὲ συγκίνησι.

Ἄλλ' ὁ Τζόε δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ. Πνιγόταν. Ἐσθνικά, ἀσπαζε τὴ φωτογραφία, τὴν ἔφερε στὰ χεῖλη του κι' ἀσπασε νὰ τὴν φιλήσῃ μὲ παραφορὰ. Δάκρυα κυλούσαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Δὲν καταλαβαίνω, Τζόε, εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Δὲν μπορεῖ νὰ γνώριζες τὴν Ἄννι...

— Ἦταν ἡ μητέρα μου! ἀπάντησε ὁ νέος.

— Ἦταν ἡ μητέρα σου; ρώτησε σαστισμένος ὁ Γκάρετ.

— Ναι, πέθανε πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια... Μοῦ ἔλεγε πὼς ὁ πατέρας μου ταξίδευε στὴ θάλασσα καὶ πὼς θὰ γυρίζε μιά μερὰ... Μὰ, λίγο καιρὸ προτοῦ νὰ πεθάνῃ μοῦ ἐκυστήρεῖθηκε πὼς δὲν ἦταν παντρεμένη... Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος πού τὴν εἶχε κάμει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Μπόντελ... Τὴν κακολογοῦσαν καὶ κατέφυγε σ' ἕνα χωριό, ὅπου μ' ἔφερε στὸν κόσμῳ...

Ὁ Γκάρετ ἔσφιγγε τώρα τὸν Τζόε στὴν ἀγκαλιά του.

— Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες πὼς ἦσουν παιδί μου; ρώτησε.

— Γιατὶ δὲν ἦμουν βέβαιος, ἀπάντησε ὁ Τζόε. Κι' ἔπειτα σὰς μισοῦσα...

Νόμιζα πὼς εἶγατε ἐγκαταλείπει τὴν μητέρα μου... Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς πέθανε, προσφέροντας ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ τ' ὄνομά σας... Δὲν θὰ σὰς ἔλεγα ποτὲ πὼς ἦμουν παιδί σας, ἂν δὲν καταλάβαινα ἀπὸ τὰ λόγια σας πὼς ἀγαποῦσατε τὴν ἀμιοιὴ μητέρα μου...

ENTZO ΓΚΟΥΙ-ΝΤΑ

Θά ζήσετε ΠΟΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ;

Πὼς δὰ τὸ ἐξακριβώσετε

Οἱ στατιστικοὶ μᾶς λένε ὅτι ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς εἶνε σήμερον 64 χρόνια. Ἐπίσης ὅτι ὅσο πρὶο προχωρημένος εἶνε κανεὶς στὴν ἡλικία, τόσο αὐξάνεται ἡ πιθανὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του: Ἐνῶ π. χ. στὰ 40 ἔχει πιθανότητες νὰ ζήσῃ ὡς τὰ 73, στὰ 80 ἔχει πιθανότητες νὰ φτάσῃ στὰ 85.

Θέλετε νὰ ἐξακριβώσετε ἂν εἶνε πιθανὸν νὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια; Ἀπαντήστε σὲ καθεμιά ἀπ' τὶς παρακάτω 12 ἐρωτήσεις μ' ἕνα «ναί» ἢ ἕνα «οὐκί». Οἱ πρὶο μακρόβιοι θά'νε ἐκεῖνοι πού θὰ συγκυτρώσουν τὰ περισσότερα «ναί». Ἄν τώρα ἡ πραγματικότης διαβεῖσῃ κάποτε αὐτὴ τὴν προφητεία, θὰ φταίῃ... ἡ θεωρία τῶν πιθανοτήτων!

1) Εἶσθε πρωτότοκο παιδί; 2) Ἔχετε ἀρκετοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφές; 3) Γεννηθήκατε Φεβρουάριο ἢ Μάρτιο; 4) Εἶσθε γυναίκα; 5) Προέρχεσθε ἀπὸ οἰκογένεια μακροβίων; 6) Ἀποφεύγετε τὴν πολλὴ ἐργασία καὶ κούρασι; 7) Εἶσθε παντρεμένος; 8) Ζυγίζετε περισσότερον ἀπ' τὸ κανονικό; 9) Ζητε στὴν ἐξοχή; 10) Ἀποφεύγετε τὸ κάπνισμα; 11) Ἀποφεύγετε τὸ πολὺ πιετό; 12) Πηγαίνετε τακτικὰ στὸ γιαντρὸ γιὰ μιά γενικὴ ἐξέταση;

Νὰ τώρα μερικὲς ἐξηγήσεις, σχετικὲς μὲ τὴν κάθε ἐρώτησι:

1) Τὰ πρωτότοκα παιδιά ζοῦν συνήθως περισσότερον ἀπ' τὰ ἐπόμενα. Στὶς πολυμελεῖς οἰκογένειες τὰ τρία ἢ τέσσερα μεγαλύτερα παιδιά εἶνε τὰ πρὶο μακρόβια. Αὐτὸ ὀφείλεται κυρίως στὸ ὅτι οἱ γονεῖς τους ἦσαν νεώτεροι, ὅταν τὰ ἔφεραν στὸν κόσμῳ.

2) Τὰ παιδιά τῶν πολυμελῶν οἰκογενειῶν ἔχουν πᾶσι νὰ ζήσουν περισσότερον ἀπ' τὰ παιδιά τῶν ὀλιγομελῶν. Γιατὶ τὰ πολλὰ παιδιά ἀποδεικνύουν συνήθως τὸ σφρίγος τῶν γονέων.

3) Οἱ ἄνθρωποι πού γεννήθηκαν Φεβρουάριο ἢ Μάρτιο ζοῦν κατὰ μέσον ὁρον 3 χρόνια παραπάνω ἀπ' τοὺς γεννηθέντας Ἰούλιο ἢ Αὐγουστο. Ἀπ' τὸ Μάρτιο ὡς τὸν Ἰούλιο ἐλαττώνονται βαθμῶν οἱ πιθανότητες μακροβιότητος, ἐνῶ ἀπ' τὸν Αὐγουστὸ ὡς τὸ Φεβρουάριο αὐξάνουν. Οἱ διαφορὲς ὀφείλονται στὸ ὅτι τὰ παιδιά πού γεννιοῦνται στοὺς πρώτους ἀνοιξιάτικους μῆνες ἀναπτύσσονται μέσα σ' εὐνοϊκότερες καιρικὲς συνθήκες.

4) Οἱ γυναῖκες ζοῦν γενικῶς περισσότερον ἀπ' τοὺς ἄνδρες. Μολοντὶ γεννιοῦνται πρὶο πολλὰ ἀνδρία ἀπὸ κορίτσια, στὴ νεανικὴ ἡλικία ἔχει ἐξισωθῇ ὁ ἀριθμὸς τους. Οἱ γυναῖκες πού φτάνουν στὰ βαθεῖα γέροντα, εἶνε διπλάσιες ἀπ' τοὺς ἄνδρες. Παράγοντες τῆς ἀνδρικής θνησιμότητος εἶνε οἱ διάφοροι ἐπαγγελματικοὶ κίνδυνοι, τὰ ἀτυχήματα, ἀλλὰ καὶ μιά μικρότερη φυσιολογικὴ ἀντοχή.

5) Ὅπως λέει ὁ εἰδικὸς στατιστικὸς Ρέυμοντ Πήολ, γιὰ νὰ βοηθε πόσο θὰ ζήσετε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ προσθέσετε τὴν ἡλικία στὴν ὅποια πέθαναν οἱ γονεῖς σας, οἱ παπποῦδες σας κι' οἱ γιαγιάδες σας καὶ νὰ διαίρεσετε τὸ ἀθροῖσμα διὰ τοῦ 6. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ μακροβιότης εἶνε συνήθως κληρονομικὴ.

6) Ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται στὸν κόσμῳ μὲ μιά ὀρισμένη παρακαταθήκη ἐνεργειῶν, πού τὴν καθορίζει ἡ κληρονομικότης. Ὅσο γονογονότερα τὴν καταναλώσῃ, τόσο λιγώτερον θὰ ζήσῃ. Ἐνῶ, ἂν τὴν ἐξοικονομῇ, ἔχει πιθανότητες μακροτέρας ζωῆς.

7) Ὁ γάμος προσθέτει μερικὰ χρόνια στὴ διάρκεια τῆς ζωῆς σας. Οἱ ἀνύπαντροι γενικῶς ζοῦν λιγώτερον ἀπ' τοὺς παντρεμένους, καθὼς ἐπίσης οἱ χήροι πού ξαναπαντρεύονται ζοῦν πρὶο πολὺ ἀπ' αὐτοὺς πού μενουν σὲ χήρεια.

8) Ὁ ἄνθρωπος σκάβει κυριολεκτικῶς μὲ τὰ δόντια του τὸν τάφο του... Ἡ πολυφαγία καὶ τὸ πάχος μετὰ τὰ 25 χρόνια συμπεριέχουν τὴ ζωὴ. Οἱ σπληνῶδοι ἀνέχουν συνήθως ὅλοι σ' ἕνα γενικὸ τύπο: μετρίου ἀναστήματος, μὲ σώμα μυώδες, καὶ πρὶο πάντων ἀδύνατοι.

9) Ἐνῶ κάτω ἀπ' τὰ 40 ἡ θνησιμότης εἶνε λίγο μεγαλύτερη στοὺς ἀγρότες, κατόπιν ἡ ἀναλογία γίνεται πολὺ δυσμενὴς γιὰ τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων. Φαίνεται ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, σὰν πρὶο ὑγιεινὴ, παραμένει τὸ βίον.

10) Ἐχει ἀποδειχθῇ ὅτι οἱ καπνιστὰς ζοῦν λιγώτερον ἀπ' τοὺς μὴ καπνιστὰς. Ὡστόσο, δὲν ἔπεται ὅτι τὸ κάπνισμα εἶνε ἡ αἰτία πού ἐλαττώνει τὴ ζωὴ. Φαίνεται μάλλον ὅτι εἶνε μιά συνήθεια χαρακτηριστικὴ τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῶν ἀτόμων πού πρόκειται νὰ ζήσουν λιγώτερον. Ἀποτελεῖ δηλαδὴ μιά ἐνδειξί, κι' ὄχι μιά αἰτία.

11) Οἱ ἄνθρωποι πού πίνουν οἶνονεμιασμένους μὲ μέτρο, ζοῦν περισσότερα χρόνια. Ὅσο γιὰ τὸν καφέ καὶ τὸ τσάι, δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὴν διάρκεια τῆς ζωῆς.

12) Οἱ τακτικὲς ἱατρικὲς ἐξετάσεις προσθέτουν χρόνια ζωῆς. Αὐτὸ ἔχει ἀποδειχθῇ ἀπ' τὶς στατιστικὲς τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιρειῶν.

Μ. ΠΕΙ-Ν

Οἱ Γερμανοὶ δὲν κληρώνουν...

Ἐνα δημοψήφισμα πούγινε τελευταίως στὴ Γερμανία, εἶχε ὡς σκοπὸ νὰ ἐξακριβωθῇ ἂν οἱ Γερμανοὶ θεωροῦν φαστὸ ἢ ὄχι νὰ πληρώσουν τὶς ζημιές πού ἔκανε ὁ στρατὸς τους, στὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Τὰ 50 % λοιπὸν ἀπάντησαν ἀννητικὰ. Τὰ 48 % δήλωσαν ὅτι πρέπει νὰ πληρώσουν καὶ τὰ ὑπόλοιπα 2 % δὲν ἔδωσαν θετικὴ ἀπάντησι.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Μιά τραγική ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

«Επειτα απ' τη μάχη του Βατερλώ, ο Φαβέρ, ο Μπροντέν κι' ο Σενεκιέ παλαιοί φίλοι κι' άφωσιωμένοι άξιωματικοί του Ναπολέοντος, είχαν παραιτηθή απ' το στρατό και περνούσαν τις ημέρες τους άνοητοί, τισ περασμένες δόξες. Τα μεσημέρια έτρωγαν συνήθως στην ταβέρνα του «Πιστού Περιστεριού». Εκεί λοιπόν βρισκόντουσαν και στις 22 'Απριλίου 1817, όταν είδαν να μπαίνουν τρεις νέοι ύπολοχαφοί των δαυγώνων του βασιλέως και να κάθονται σ' ένα γειτονικό τραπέζι. Οι νεοφερμένοι λοξοκύναντες τ' ούς τρεις νέρους άξιωματικούς. «Επειτα ο ένας απ' αυτούς άρχισε να κοροϊδεύει φωναχτά το Ναπολέοντα ενώ οι δύο σύντροφοί του έσκαζαν στα γέλια. Ήταν μια φανερά πρόκληση! Ο Φαβέρλ ανέλαβε να ζητήσει το λόγο.

Σηκώθηκε και τόν πλησίασε. Ή φυσιογνωμία του νέου του φάνηκε σαν νύμφη, απ' τ' άλλα δεν έδωσε σημασία σ' αυτό.

—Κύριε, του είπε ξερά μιλήσατε για τόν Αυτοκράτορα Ναπολέοντα κυδία.

Ο ύπολοχαγός τόν κύταξε περιδρονητικά και είπε:

—Δεν μιλούσα σέ σάς κύριε!

—Εγώ όμως μιλώ σέ σάς! Κι' αν δεν άναγκάσετε τ' λόγια σας θά τ'α πληρώσει άκριβιά!

Ο νέος πετάχτηκε όρθιος κλυδών από μανία.

—Αύριο τ'ο πρωί, στις 6, θά συναντηθώ στην λεωφόρο 'Αστεροσκοπείου! έμουνκρισε.

—Γιατί όχι τώρα άμέσως; Έχουμε κι' οι δύο τους μάχ, τυρές μας, Σπαθία υπάρχουν.

—Όπως θέλετε καλέ μου άνθρωπε...

Σε λίγα λεπτά οι δύο αντίπαλοι ήσαν έτοιμοι.

—Οι κανόνες της μονομαχίας επιβάλλουν να συστηθούν. Είπε ο Φαβέρλ Ταγματάρχης Μ.ρσις Φαβέρ.

—Κόμης Έκτωρ ντέ Μωζενέ άπάντησε ο νέος.

—Μωζενέ... πρόφερε ο Φαβέρλ, άνασκιρτώντας. Είχα νυνωρίσει άλλους... κάποιον που λεγόταν έτσι!

Ή μονομαχία άρχισε. Οι φίλοι του Φαβέρλ δεν άμφέβαλλαν πως θά τρυπούσε με τ'ο σπαθί του τόν νεαρό σύβαθ. Δεν άρντησαν όμως ν' άπορήσουν με τ'ο σπαθί του, φαίνονταν σαν κωμικούς και τέλος δέχθηκε μιά δυνατό ατυχία και σωριάστηκε κάτω πλέοντας στο αίμα του.

Σηκωμένος στο κρεβάτι του, ο Φαβέρλ ψιφνέταν απ' τόν πυρετό. Τ'ο τραύμα του ήταν σοβαρό. Οι δύο φίλοι του έμεναν κοντό του.

Με τ'ο μάτι κλειστά, ο Φαβέρλ έαναζούσε νοσταλγικά ένα επεισόδιο της νεότητάς του.

ρό γυρίζοντας από μιά άποστολή στη μονάδα του, κατακουρασμένος, είχε συναντήσει ένα μοναχικό σπιτάκι. Χτύπησε τήν πόρτα και τού άνοιξε μιά νέα γυναίκα άμορφη μελαχροινή, τυλιγμένη με μιά χρωστήρα, κη κόμπα. Όταν είδε τή στολή του έκανε να τραβήχτη μέσα και να ξανακλείσει τή πόρτα. Μα ο Φαβέρλ τήν έμπόδισε.

—Έχασα τ'ο δρόμο μου, της είπε. Μπορώ να είμαι θω έδώ τή νύχτα;... Είσαι μόνη;

—Ναι... τραύλισε ή νέα γυναίκα, τρομαγμένη.

Και συνχρόνως έθναλε κάτω απ' τήν κόμπα της ένα πιστόλι και τόν πυροβόλησε. Ή σφαίρα πέρασε ευστά δίπλα στο μάγουλό του.

—Παλινυόναίκο! μούνκρισε, έξαστριωμένος.

Κι' ώρμησε μέσα στο σπιτί κυνηγώντας τή νέα γυναίκα που έτρεχε βγάζοντας φωνές άπελπίσας.

Τέλος έπεσε νοναγιστά κοντά στο άναμμένο τζάκι.

—Όχι, μη με σκοτώσει! τραύλισε. Λυπηθήτε με!... Κιττάχτε! Είμαι ώραία...

Κάνετε με ό,τι θέλετε... χαρίστε μου όμως τή ζωή!

—Καλά!... πρόφερε βραχνά, ο δέκατος και πήνε να κλειδώσει τήν πόρτα.

... Λίγο άρόντερα, στέκονταν όρθιος και κίτταζε τή γυναίκα που έκλεινε. Ντρεπόταν τώρα για τόν έαυτό του.

—Συχωρούσε με, είπε με τανοιχένος, φέρεθκα σαν άνοιάνθρωπος.

—Ήταν τ'ο λύτερα για τή ζωή μου, μουρμούρισε ή γυναίκα. Στην εποχή άλλωστε που ζούμε, τίποτε δεν έχει πιά σημασία...

Ή φωνή της φανέρωνε άπεραντη θλίψη. Έξήνησε στο Φαβέρλ ότι κρυβόταν στο σπιτάκι έκείνο άφ' ότου οι δημοκρατικοί είχαν κάψει τόν πυρνό της. Λένω, τών κόμπος Λουσίλ ντέ Μωζενέ. Ήταν νεοπαντρη, κι' ο άντρας της είχε σκοτωθί πολέμωτας που όλοι των ημερών.

Έφγαν μαζί. Ή κόμπος κίτταζε τώρα τ'ο δέκα, νέα δίχως φόβο. Σινά, σινά, άνοητύχθηκε ένα είδος συμπαθείας μεταξύ τους.

Ενοιώθαν μιά μυστηριώδη έλξη παρ' όλη τή διαφορά της κοινωνικής τους τάξεως.

Τήν άλλη μέρα ο Φαβέρλ τή συνώδευσε ως τή Νάντη και της βόηκε ένα σφαλέξ άουλό.

Από τότε, δεν είχε μάθει πιά τίποτε ν' ατύχη. Και τώρα έπειτα από 22 χρόνια είχε μουνωχόσει με τ'ο νυίο της...

Με τ'ο νυίο της... με τ'ο νυίο του! Μόλις είχε άκούσει τ'ο όνομά του, είχε καταλάβει άμέσως με ποιόν έμοιαζε: με τήν υπτέρα του τή Λουίζα Φαβέρλ. Ή κόμπος είχε τροποποιήσει δικούς άμφιβολία ώρισμένο γεγονότα και ημερομηνίες, για να παρουσιάσει τ'ο παιδί αυτό στην οικογένειά της ως νόμιμο νυίο τ'ο συζύγου της!

Να γιατί ο Φαβέρλ δεν είχε θέλησει να χτυπήσει τόν αντίπαλό του, στη μονομαχία...

★

Ο ύπολοχαγός Έκτωρ

ντέ Μωζενέ έγραψε στην κάμαρά του όταν έζητησαν να τόν ιδούν ο Μπροντέν κι' ο Σενεκιέ. Τού άνήγγειλαν ότι ο φίλος τους Φαβέρλ είχε πεθάνει.

—Ήταν ένας γενναίος, είπε ο κόμης με λύπη.

Οι δύο έπισκέπτες έφγαν από νέο διάφορο πράγμα, πού τού κληροδοτούσε ο φίλος τους: τή στολή του τ'ο παρόσημ'ό του και δύο πιστόλια πού τού είχε χαρίσει άλλότε ο αυτοκράτωρ.

—Μου τ' άφισε κληρονομιά: Γιατί; ρώτησε ο κόμης με άπορία.

—Δεν ξέρουμε. Δεν μάς έδωσε καμμία εξήγηση.

Άφου έφγαν οι έπισκέπτες, ο νέος προσπαθούσε άκόμη να λύσει τ'ο μυστήριο έκείνο όταν έμπηκε στην κάμαρά του ή υπτέρα του.

—Ο κόμης της έξήνησε τήν ήθελεν οι δύο κύριοι πού τόν είχαν έπισκεφθή.

—Ώστε πέθανε αυτός ο καυμένος, ο νέρος άξιωματικός; είπε ή κ. ντέ Μωζενέ. Φέρεθκα ώστόσο σαν τέλειος ίπποτης...

—Πώς τόν έλεγαν;

—Ήταν ο ταγματάρχης Ναορίς Φαβέρλ.

Ή κόμπος άνασκιρτήσε κι' έγινε κατάκλημ.

—Μα τί σημαίνει αυτό;... άπόρρω ο νέος. «Εται τ'ο άρχέθηκε κι' έκείνος προχέος, όταν άκουσε τ'ο επίθετό μου... Είχε καμμία σχέση με τόν πατέρα μου... ή με σάς;

Ή κόμπος τ'ο είχε μαντέψει όλα. Και της φαινόταν πως άκουγε μιά νυνωρίτη φωνή να της ψιθυρίζει:

«Δεν πρέπει να μάθω τίποτε!... Θέλω να μείνω ευτυχισμένος ο νυίός μας, Λουσίλ!»

Ήτακούοντας στην ύπρεση αυτή προσαντή άπάντησε:

—Ο παππούς σου είχε άλλωστε ένα δασοφύλακα άφωσιωμένο, πού τόν έλεγαν έτσι. Ο ταγματάρχης θά ήταν νυίός του.

—Α, έτσι έξηγούνται όλα! φώναζε ο νέος. Θά φυλάξω ώστόσο τ'ο πράγματα αυτά πού μου έστειλε Είνε σαν να πούμε οικογενειακά ένθύμια!

—Ναι, οικογενειακά ένθύμια! μουρμούρισε ή κόμπος.

★

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΝΕΤΥ

Πολύ άργά!

Ένας Σουηδός, ο Χένρικ Καρχουνεν, είχε άνειρευθή πριν από 45 χρόνια ότι θά ανακάλυπτε μιά μέρα χρυσάφι και θά νινότεαν πολλά πλούσια.

Ο Καρχουνεν έγκαταστάθηκε από τότε στην κοιλιά του ποταμού Τόρν κοντά στον πολικό κύκλο και άφιέρωσε όλη τή ζωή του στην... προανωπορησία τού όνειρου του. Και τ'ο όνειρό του, προανωπορησθήκατε τελευταία με τήν άνακάλυψι μιάς πλουσιωτής φλέβας χρυσού.

Ή μόνη διαφορά είναι ότι ο Καρχουνεν είχε σημερα 80 χρόνια. Ή τυχή τόν θυμήθηκε βέβαια αλλά πολύ άργά...

★

Μεγάλο έγκλημα!

Ή Σύγκλητος τού πανεπιστημίου τού Μπάλσορ, στο Γέζας, έπειτα από μικρό συζητήσι άποφάσισε να μην άπονεύσει τόν τίτλο τ'ο έπίτιμου δόκτορος σ' τ'ο ν πρόεδρο Τρούμαν. Ο λόγος είναι ότι ο σημερινός έννοικος τού Λευκού Οίκου δεν περιφρονεί όταν τυχόν ένα πατράκι ούϊκού ή τζιν. Και αυτό κατά τους καθήκοντες τού Μπάλσορ είναι μενάλο έγκλημα!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Τ'ο έγκλημα μιάς μητέρας

Ένα συνταρακτικό νομικό πρόβλημα άπασχολεί τή λαϊκή δικαιοσύνη. Μιά μητέρα, στο Γουαρό, στραγγάλισε τ'ο παιδί της, πού κοιμόταν στο ίδιο κρεβάτι μαζί της. Κι' έπειτα βεβαίωσε τόν άνακριτή, πού έλαβε τόν έγκλημα, ότι είχε κάμει τ'ο συγγερό έγκλημα σ' τ'ο νεορό της!

Οι διασημότεροι ψυχίατροι, πού έδωσαν τή γνώμη τους γι' αυτή τήν περίπτωση, διαφωνούν μεταξύ τους.

«Άλλοι όμως — διαμαρτύρονται οι συντηρητικοί κύκλοι — αν ο κάθε αίματοςταγής δολφόνος άρχισή να δικαιολογείται ότι είναι άνεύθυνος, γιατί έγκλημάτσε στον ύπνο του! Άλλοι όμως αν ή νυκτερινή ζωή μας γεμίστη από πραγματικά έγκλήματα!»

Οι αντίπαλοι τους όμως φέρνουν ως έπιχείρημα τ'α πειράματα πού άποδεικνύουν ότι κι' ο φαινομενικά ήσυχώτερος άκόμη ύπνος είναι γεμάτος από όνειρα κι' έφιάλτες, πού διεγείρουν τόν έγκεφαλό. Πρόγματι, έχουν έπινοηθή ειδικές συσκευές πού συλλαμβάνουν τ'α έγκεφαλικά κύματα, τ'α όποια εκπέμπει κάθε άνθρωπος σαν πωπτός άσυνμάτου, και τ'α προβάλλουν πάνω σέ μιά «όθόνη» τηλεόρασης με τή μορφή παλμών. Μ' αυτές λοιπόν τες συσκευές, οι Γάλλοι έπιστήμονες πειραματίστηκαν στους φυλακισμένους της Σαλπετρίερης και παρητήρησαν με έκπληξη ότι στους κοιμισμένους τ'α έγκεφαλικά κύματα νίνονται 4 φορές περισσότερα, πράγμα πού δείχνει έντατικότερη λειτουργία τού έγκεφαλού!

Ή ταραχή λοιπόν αυτή τού κοιμισμένου μυαλού μας μπορεί σως να έξωτεικευθί από κατάλληλες συνθήκες. Περίεργο παραδίδιγμα τέτοιας έξωτεικευσεως είναι ή ύπνοβασία. Στην κατάστασι αυτή, τ'ο συνθησιμένο ένών τού ύπνοβάτου κοιμάται ήσυχα, ενώ μιά «δέυτερη προσωπικότης» άναλαμβάνει τή διεύθυνση τού έγκαταλειμμένου σώματος του και τ'ο οδηγεί να κάνει τ'α πιο άπίθανα πράγματα.

Αν λοιπόν ύποτεθί ότι ή δέυτερη αυτή προσωπικότης κατορθώσει να σταθεροποιηθί να διαρκή περισσότερο απ' τήν κανονική, ν' άποκτήσει τή σκέψη τις αντίδοσεις ενός άνθρωπίνου πλάσματος, θάγη δημιουργηθί πιά ένας άνθρωπος με διτλή ζωή: μιά τή ήμερα και δέυτερη τή νύχτα στον ύπνο του!

Σε μιά τέτοια έξωτική κατάστασι βεβαιώνει ότι βρισκόταν ή παιδοκτόνος τού Λουαρέ όταν έγκλημάτσε.

Τόσο ή έπιστήμη όσο κι' ή λογοτεχνία έχουν άσχοληθί από καιρό με τ'α συνταρακτικά αυτά αίνιγματα τού ύπνου και τών όνειρων. Ο συγγραφέας έπιστημονικών μυθιστορημάτων Παλδάρσκυ παρουσιάζει σ' ένα απ' τ'α έργα του τούς άνθρώπους ίκανούς να «υλοποιούν» τ'α όνειρά τους, να τ'α κάνουν πραγματικότητες.

Πάντως, άσέγως πρὸς τες άκροβασίες αυτές της φαντασίας τών συγγραφέων, είναι γεγονός ότι τ'α όνειρα επηρεάζουν πολύ ολόκληρο τόν όργανισμό τού κοιμισμένου. Ας υποθέσουμε πως ένας φιλήσυκος άνθρωπος κοιμάται κι' άνειρεύεται ότι είναι ο βασιλεύς Λουδοβίκος 16ος κι' έτσι καταδιώκεται εις θάνατον. Τή στιγμή πού άνεύθει στην λαιμητόμο... ή καυσιόεσσα τόν έντυναι, πηγαίνοντας τόν πνέον κοφά! Αν καθυστερούσε λίγα λεπτά, ο κοιμισμένος θ' άποκεφαλίζονταν σ' τ'ο όνειρό του. Και — έδώ είναι ο πραγματικός κίνδυνος! — αν υπέφερε από μιά καρδιακή πάθηση θά πέθανε άληθινά απ' τή δυνατή συγκίνηση! Ποσοί άνθρωποι, πού βεβήκαν νεκροί στο κρεβάτι τους και πού ζήλέωσαν τόν ήσυχον θάνατό τους, πέθαναν υαυτοκίμα, τήν ώρα πού όνειρεμόντουσαν ότι τούς βασάνιζαν σ' τ'α όνειρά της! Ιεράς Έξτάσεως ή ό,τι τούς κυνηγούσαν τερατώδεις δεινόσαυροι τής προϊστορικής εποχής!...

Έλεάνορ Χάρμαν Η «ΞΑΝΘΗ ΤΙΓΡΙΣ»

Ο Τζώρτζ Νταϊνλ είχε άποκληθή «έκιδνα τού Σικάγου». Και ήταν πραγματικά ο άνηρωπος πού φανερωόταν έσφονικά έκεί πού δεν τόν περίμενε κανείς και πού χτυπούσε στα κρυφά, μ' έναν τρόπο άποφασιστικό και αίγουρο, καθέναν πού θά τολμούσε να βρεθί στο δρόμο του.

Ο τρομερός αυτός γκάνγκστερ δεν ήταν άρχηγός συμμορίας, άλλ' όλοι έπιζήτουσαν τή συνεργασία του. Ώστόσο, προτιμούσε να εργάζεται μόνος του. Και γι' αυτό τ'α κέρδη του ήσαν πολύ μεγάλα. Είχε δύο μέγαρα στο Σικάγο, μιά ώραία έπαυλι στις όχθες της λίμνης Μίτσιγκαν, άυτόκιντο, γιωτή, έπιχειρήσεις... Και ζούσε μιά ζωή έξαιρετικά πολυδάπανη και πολυτελή, σκεπάζοντας άουλλόγιστα τ'ο κορμό δεξιά κι' άριστερά.

Ένας άλλος με τ'α πλούτη του θά είχαν άποσπρηθί από τ'ο «έπάγγελμο». Άλλ' ο Τζώρτζ Νταϊνλ ήταν γεννημένος για να είναι γκάνγκστερ. Κι' έμεινε τέτοιος ως τήν τελευταία του πνοή.

Ήταν ένας καλοφτιαγμένος άνδρας, με σωμαπτικὸ πρόσωπο και ήρεμα χαρακτηριστικά. Άλλά πίσω απ' αυτή τή φαινομενική ήρεμία κρυβόταν μιά άγριότητα θέλσι και μιά ψυχή θηρίου.

Όταν νυνώρισε τήν Έλεάνορ Χάρμαν, θά πλησίαζε τ'α τριάντα πέντε. Ή Έλεάνορ εργαζόταν τότε ως ταμία σ' ένα νυκτερινό κέντρο. Είχε πλούσια ολόξανθα μαλλία, πού τάσφινγε στους κροτάφους και τάφνη να πέφτουν πολύ μακριά πίσω σ' τή ράχη της γαλανά μάτια και δύο σειρές μαργαριταρένιων δοντιών, πού της έδιναν ένα νοπευτικό χαμόγελο.

Ο Νταϊνλ είχε πάει ένα βράδυ σ' αυτό τ'ο μπαρ για να «κανονισά» ένα λογαριασμό. Κι' ή Έλεάνορ τόν είδε να τ'α βάζει με πέντε άλλους γκάνγκστερς και να σκατώνει τούς δύο απ' αυτούς. Οι άλλοι τρεις τόν καταδίωξαν με τ'α περισσότερα σ' τ'α χέρια. Άλλ' ή νέα είχε τήν έτοιμότητα να οδύση έκείνη τή στιγμή τόν κεντρικό διακόπτη τού ηλεκτρισμού σέ τρόπο πού τ'ο κέντρο βυθίστηκε άμέσως στο σκατόδι.

Κανείς άλλος δεν είχαν αντίληψη αυτή τή χειρονομία της έκτός από τ'ο Τζώρτζ Νταϊνλ πού έπωφελήθηκε από τή σύμπτωση κι' έφγνε άνευόχλητος.

Μερικές ημέρες άρόντερα, ένας μικρός πλούσιος στο τσιερίε τού μπαρ κι' έδωκε στην Έλεάνορ ένα δέμα. Ήταν ένα κουτί πού περιείχε ένα ύπεροχο μαργαριταρένιο κολλίε. Κάτω απ' αυτό ύπρηξε ένα χαρτί μ' έναν αριθμό: ΑΚ — 345.

Θάπρεπε νάνε ένας αριθμός τηλεφώνου.

Άλλά ένας από τούς δασοφύλακες κατάλαβε τήν άπάτη και ή Έλεάνορ συνελήθη.

Ένα μήνα άρόντερα ο Τζώρτζ Νταϊνλ πέθανε πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα.

Τήν ίδια τυχή θά είχε και ή Έλεάνορ Χάρμαν. Άλλά τ'ο δικαστήριο, από έπιείκειαν τήν κατεδίκασε σέ ισόβια δέσμη.

Σήμερα ή Έλεάνορ Χάρμαν έκτελεί τήν ποινή της σπ' φυλακή τού Χέιμφορντ. Οι τοίχοι τού κελλιού της είναι γεμάτοι από φωτογραφίες τού Τζώρτζ Νταϊνλ, πού δεν έπαψε ποτέ να τόν θορνή, να ζή πάντα με τήν άνάμνησί του.

—Λετε ψευδάρια, δεν γυρίσα κανένα διακόπτη! φώναζε ή νέα και κατέβασε τ'ο άκουστικό.

Άλλ' ο Τζώρτζ Νταϊνλ δεν έπαψε να τήν ένοχλή κάθε μέρα από τ'ο τηλεφώνο. Και, σ' τ'ο τέλος τήν έπεισε να κάμουν έναν περίπατο μαζί.

Από τότε ή Έλεάνορ δεν ξαναφάνηκε τ'ο μπαρ. Είχε νινεί ή ιστή και άφωσιωμένη σύντροφος τού Τζώρτζ Νταϊνλ.

Ποιος θά μπορούσε να τ'ο πιστέψει; Ή νέα αυτή πού ζούσε ως τότε μιά ζωή όλοτελα ήρεμη και πού δεν ήξερε τίποτε για τόν κόσμο τού έγκληματος, έξέπληξε έσφονικά όλους με τήν άγριότητα και τή θηριωδία της.

Στο πλευρό τού Τζώρτζ Νταϊνλ, πού τόν λάτρευε σαν θεό, είχε νινεί μια άληθινή τίγρις, πού έθαψε άναριθμητες φορές τ'α χέρια της μέσα στο αίμα για να ίκανοποιήση τ'α κακούργα έντοκτικά της.

Και με τή γόνιμη νυναικεία φαντασία της είχαν έπινοηθή ένα σωρό βασανιστήρια για τούς έχθρους και τούς άντιπάλους τού άνέρωπου πού άναπαύσε.

Ο Τζώρτζ Νταϊνλ ξεπάστρευε με μιά στυλεττά ή μιά σφαίρα τ'α θύματα του. Ή Έλεάνορ ήθελε να τ'α βασανίζει.

Ο γκάνγκστερ ώργάνωσε τότε μιά πολυπληθή συμμορία μετέβαλε σέ άληθινό φρούριο τ'ο ένα από τ'α μέγαρα του, ορίζοντας για πυροβολεία τήν Έλεάνορ και για έξη χρόνια τρομοκράτσε τ'ο Σικάγο.

Έξω από ο Νταϊνλ άρχισε να δείχνει ένδοξάφρον για μιά νέα πού εργαζόταν σ' ένα νυκτερινό κέντρο. Τήν έλεγαν Μπέσσυ Τόλντ και ήταν πολύ όμορφη.

Ή Έλεάνορ τήν άπήγαγε ένα βράδυ. Κι' όταν ο Νταϊνλ μπήκε στο σπιτί του βρήκε τή Μπέσσυ πάνω στο κρεβάτι του. Άλλά σέ ποιά κατάσταση!

Ή Έλεάνορ τής είχε βγάλει τ'α μάτια και της είχε γεμίσει τ'ο σώμα με πληγές.

Ώστόσο, ή νέα ζούσε άκόμη. Ο Τζώρτζ Νταϊνλ έδωλε τότε τ'ο περιστροφό του και, για μιά στιγμή, φάνηκε να διατάζει, θά πυροβολούσε μήπως τήν Έλεάνορ.

Όχι. Ή κάννη τού όπλου του διευθύνθηκε πρὸς τ'ο μέρος της Μπέσσυ. Ένας πυροβολισμός άντηλθε. Μιά σφαίρα κώηκε στο στήθος της νέας.

—Θά μπορούσε να τήν σκοτώσει, είπε ο Νταϊνλ, ξαναβάζοντας τ'ο περιστροφό στην τόση του. Άλλά δεν έπρεπε να τήν υποδάλλει σ' αυτό τ'ο μαρτύριο.

—Έχεις δικνο συμφώνησε ή Έλεάνορ. Άλλά σκέφθηκε πως θά σ' ευχαριστούσε να τήν άποκεφαλίσω με τ'ο ίδια σου τ'α χέρια.

—Τ'ο έκαμα για να βάλω τέρμα στο μαρτύριο της, είπε ο Νταϊνλ. Άλλά σ'ν γιατί τήν βροσάσεις έτσι; —Για να βάλω τέρμα στο δικό μου μαρτύριο άπάντησε ή Έλεάνορ.

Ο Νταϊνλ είχε καταλάβει. Κι' από τότε έμεινε πιστός στην Έλεάνορ και δεν σκέφθηκε ποτέ να τήν άπατήσει.

Λίγο καιρό άρόντερα, ο τρομερός γκάνγκστερ έπρεσε σ' τ'α χέρια της άστυνομίας έπειτα από μιά πολύνεκρη σωμαπική όπου έπρεσαν οι περισσότεροί από τούς οπαδούς του.

Ή Έλεάνορ έκαμε τότε τ'α πάντα για να τόν άπελευθερώσει. Και μιά μέρα πέρσευσε σέ πανίδα τ'ο σωφρέ πού ώδινούσε ένα από τ'α άυτόκιντα της φυλακής, φέρεσε τή στολή του καθώς σ' τ'ο βόλεο και έφτασε έτσι ως τόν έσωτερικό περίβολο, όπου έδάπαν τ'α κελλία των φυλακισμένων.

Άλλά ένας από τούς δασοφύλακες κατάλαβε τήν άπάτη και ή Έλεάνορ συνελήθη.

Ένα μήνα άρόντερα ο Τζώρτζ Νταϊνλ πέθανε πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα.

Τήν ίδια τυχή θά είχε και ή Έλεάνορ Χάρμαν. Άλλά τ'ο δικαστήριο, από έπιείκειαν τήν κατεδίκασε σέ ισόβια δέσμη.

Σήμερα ή Έλεάνορ Χάρμαν έκτελεί τήν ποινή της σπ' φυλακή τού Χέιμφορντ. Οι τοίχοι τού κελλιού της είναι γεμάτοι από φωτογραφίες τού Τζώρτζ Νταϊνλ, πού δεν έπαψε ποτέ να τόν θορνή, να ζή πάντα με τήν άνάμνησί του.

Πώς άπέτυχε μιά άπόπειρα ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ

Είχαν ώργανωθί τ'ο 1944 από τόν Γκαίργκ

Τ'ο βρεταννικό ύπουργείο της 'Αεροπορίας έδωκε τελευταία στή δημοσιότητα τις λεπτομέρειες μιάς άποτυχούσας άποπειρας δολοφονίας τού Στάλιν, πού είχαν ώργανωθί τ'ο 1944 από τόν Γκαίργκ, με τήν έγκρισι και τού Χίτλερ.

Οι λεπτομέρειες αυτής της άποπειρας είναι δραματικές και κωμικές μαζί.

Παρ' όλη τήν άυστηρή επαγρύπνησι τών σοβιετικών αρχών, φαίνεται πιθανόν ότι, κατά τή διάρκα τού πολέμου, μερικοί Γερμανοί κατασκοποι είχαν διεισδύσει στή Ρωσία. Ένας απ' αυτούς μάλιστα είχε κατορθώσει να φτάση ως τ'ο άμεσο περιβάλλον τού Στάλιν.

Ή έντολή πού είχε από τόν Γκαίργκ ήταν σαφής. Έπρεπε να πληροφρηθί από πριν πότε ο Στάλιν θά έδιναι έξω από τήν περιοχή της Μόσχας τ'ο μεταφορικό μέσο πού θά χρησιμοποιούσε και τήν ακριβή διεύθυνσι πού θ' άκολουθούσε. Τ'α έόμμενα δεν τόν ένδιέφεραν.

Τ'ο πρωί της 6 Φεβρουαρίου 1944 μιά πολύτιμη πληροφορία έφτασε στο γερμανικό άρχηγείο. Ο Στάλιν θά πήγαινε με άυτόκιντο τ'ο ίδιο άπόγευμα να έπισκεφθί τ'ο εργοστάσιο «Ντυναμό» πού βρισκόταν σέ άρκετή άπόστασι έξω από τή Μόσχα. Ή έπισκεψή θά γινόταν ανάμεσα στις 3 και στις 4.

Ή ευκαιρία ήταν μοναδική.

Στο γερμανικό άρχηγείο τ'α πάντα είχαν προπαρασκευασθί από καιρό. Είχαν έπισκευάσει ένα ρωσικό βομβαρδιστικό πού είχε πείσει στις γερμανικές γραμμές και είχαν διαλέξει μεταξύ τών «Ες» δύο από τούς καλύτερους πιλότους και όκτω άλεξιπτητιστάς, πού θά έπέδιναν σ' αυτό.

Οι άνθρωποι αυτοί ντυθήκαν ρωσικές στολές πού και αυτές ήσαν έτοιμες από πριν και έπιδιβάσθηκαν στο βομβαρδιστικό, πού έσκινψε σέ λίγο πρὸς τήν κατεύθυνσι της Μόσχας.

Ή πτήσις έγινε χωρίς κανένα δυσάρεστο και, λίγο μετά τ'ο μεσημέρι, τ'ο άεροπλάνο προσγειώθηκε σέ άπόστασι 40 χιλιόμετρα έξω από τή Μόσχα.

Έκεί ένα κομάντο τους περιέμενε. Οι όκτω άλεξιπτητιστάι μπήκαν μέσα σ' αυτό και έσκινψαν με λίγηνώδη ταχύτητα πρὸς τ'ο μέρος από όπου θά περνούσε ο Στάλιν για να έπισκεφθί τ'ο εργοστάσιο «Ντυναμό».

Τ'ο σκεδίο τους ήταν πολύ άπλό.

Τ'α μέτρα για τήν ασφάλεια τού Στάλιν δεν ήταν τήν εποχή έκείνη πολύ άυστηρά. Οι όκτω άλεξιπτητιστάι, πού ήσαν ώπλισμένοι με βαρεία όπλα, θά κατ'ορθωναν πολύ εύκολα να θέσουν έκτός μάχης τήν ακολουθία τού Στάλιν και να τόν σκοτώσουν.

Άλλά είχαν κάμει τούς ύπολογισμούς των χωρίς τήν τύχη.

Τήν ώρα πού προχωρούσαν σ' έναν από τ

16ον

— Κύριε ντέ Μορλάκ, χάνοντας το γραμμά σας, ελάτε καιδικασμένος στη φτώχεια και στην εφάνεια. Όλα τ' άναθα που χάσατε δεν μπορείτε να τ' ανακτήσετε πια. Λοιπόν ό τι έχασατε ό,τι έπιθυμούσατε ένας μόνον άνθρωπος υπορεί να σας τα άποδώσει και ό άνθρωπος αυτός είμαι εγώ...

— Έσείς;
— Έγώ! είπτε ό Βρινδινός.
— Ο Φλορεστάν κυττούσε εφανασιμένος τόν Βρινδινό. Δεν τόν άνεγνωρίζε. Δεν ήταν πια ό κωμικός, ό φλύαρος, εκείνος άστος. Φανεωνόταν τώρα τί λογής κάβαμα ήταν.

— Ξέλετε να μάθετε και την άνταμιοήδ μου; Ξανάπε ό Βρινδινός.
— Μιλάτε σοβαρά; ρώτησε ό Φλορεστάν. Έσείς θα με κάνετε πλούσιο και δυνατό;

— Και πολύ πλούσιο, μάλιστα, πρόσθεσε ό Βρινδινός.
— Άν γίνην ένα τέτοιο, σας υπόσχομαι να σας δώσω τα μισά από εκείνα που θα κερδίσω.

— Τότε υπογράψτε αυτή τη συμφωνία, είπτε ό Βρινδινός. Βγαίνοντας συγχρόνως από την τσέπη του ένα έγγραφο.

— Μιά στιγμή! είπτε ό Φλορεστάν. Μου έπιβεβαιώνετε και πάλι ό τι η περιουσία αυτή μου άνήκει νομίμως; Ήταν δική μου και μου την έστέρησαν;

— Μάλιστα, κύριε, όταν ήσαστε νήπιος.
— Ποιός;
— Θά το μάθετε κι' αυτό.

— Και για να τήν πάρετε πίσω δεν θα μεταγειοισθήτε μέσα έγκληματικά;

— Δεν υάς χρειάζονται τέτοια μέσα.
— Είμαστε σύμφωνοι. Τώρα, πρόσθεσε ό Φλορεστάν πέστε μου φωτίστε με τί συμβαίνει!

— Σιωπή! διέκοψε ό Βρινδινός ακούγοντας τήν πόρτα ν' άνοίγην.

Ήταν ή ώρα που θαόχονταν ή Μαγδαλνή.

— Ο Βρινδινός έσκυψε από το παράθυρο και είδε στην πόρτα έναν άκόλουθο του με γάσο της Θούνης και πασαπέσα στο δόο νο τη Μαγδαλνή.

— Σας φέρονουν τοροές, είπτε ό Βρινδινός. Σηκωθείτε, κύριε υποκόμην και κατόπ συνεχίζουμε τη συήτηση.

Κατόπιν ό Βρινδινός κατέβηκε τις σκαλές πηδώντας σαν μικρό παιδί. Δεν πεφτασε να κατέβη δυο - τρία σκαλοπάτια κ σκόνταψε. Ήτσιμένος θα τσακίζονταν, δεν άπλωνε τα χέρια του μπροστά σ' έ λυχνιστάτη που ήταν κορφομένος στόν τ' χο. Άρπάχθηκε λοιπόν από κεί κι' έτο κατώθωσε να ιην πέση.

Τη στιγμή που ό Βρινδινός εύλογοι: το Θεό, γιατί γλύτωσε τόσο θηνά έννοιω.

σε ό τι σινά - σινά ό τοίχος υποχωρούσε και ναυήλωνε Εύθως κατόπιν άκουσε έναν ξερό τοιγού σαν να έκινείτο κάποιος έλκπληρο και πριν ακόμα συνέλθη από την έκπληξή του, ένα κούφωμα του τοίχου φάνηκε άνοιχτό μπροστά του.

— Μα τήν Άγία Κοινωνία! φώναξε ό Βρινδινός ό θησαυρός είνε!... Ποιός διάβολος θα φανταζόταν ό τι είνε εκεί μέσα;

Σκύβοντας άμέσως πάνω από το κούφωμα έβγαλε από μέσα ένα κιβώτιο με γάλκινα έλίσματα. Κατόπιν έσπρωξε με τό γέρι του το μέρος του τοίχου που είχε άνοίξει και το όποιο ξαναπήνε στην πρώτη του θέσι.

— Διάβολε! Σάν πολύ βαρύ είνε, ψιθύρισε.

— Εύχαριστώ κ. Βρινδινέ, άκούστηκε τη στιγμή αυτή μια φωνή κοντά του.

Ήταν ή Μαγδαλνή.

Παίροντας το κιβώτιο το άκούμπησε πάνω σ' ένα τοπατέζι, ενώ ό Βρινδινός δαγκωνόταν από λύσσα. Κατόπιν είπτε στο νοσοκόμο:

— Ο άρρωστός σας πάει πολύ καλά. Τόν είδα γνές το βράδυ.

— Και πού τόν είδατε; Ξεφώνησε ό Βρινδινός έχοντας κορφομένα τα μάτια του στο κιβώτιο.

— Σ εκείνο το παράθυρο, που σας πασακάλεσα να μείνι κλειστό.

— Δεν τό άνοιξα εγώ, άπάντησε ψυχρά ό Βρινδινός. Ο άρρωστός μου, άμα έννοιωσε τόν εαυτό του καλά, θέλησε να ξεκαρλώσει τα παρθερούλλα. Έγώ δεν φανταζόμουν ό τι άνοίγοντάς το έκανε κάτι κακό.

— Και πολύ μεγάλο κακό θα συνέβαινε, γιατί ή κύηση της Θούνης ξέρει, ό τι το σπτίι αυτό είνε δικό μου. Φαντάζεστε λοιπόν τί καταστροφή θα ήταν να έβλεπε έδω έναν φιλοενούμενο μου!

— Θα σκεπτόταν ίσως ό τι ή έξαιρετική όμοιότης του νέου αυτού με τόν έννυνή σύζυγό της, τόν κόμπα Γοδεφρίδο σας έκαμε να ένδιαφερόητε γι' αυτόν, άπάντησε πονηρά ό Βρινδινός.

— Μπα! Το προσέξατε αυτό; Πάντως ό κύριος ντέ Μορλάκ είνε τώρα άπόλυτως ύγινης και δεν υπορεί να παραιτηθ' έπ' άπειρον ή έδώ διαμνίον. Και για δικαιολογία θα ήπτε, ό τι μια έσφυη άνάγκη σας κάνει να λείψετε για λίγες μέρες σέ ταξείδι. Έλπίζω τότε ό τι ό υποκόμης δεν θα μείνι πια έδω μόνος του.

— Όποτε, δεσποινίς δεν με χρειάζεσθε πια;

— Όχι, άπάντησε ή Μαγδαλνή.

Και βγάζοντας από την τσέπη της του έδωσε ένα νομιματόδεμα λέγοντάς του:

— Το ξέρετε φίλε μου, ό τι είμαι φτωχή. Τα νοήματα που σας δίνω είνε λίγα μπροστά στις μεγάλες ύποσχέσεις που μου προσέφερατε...

— Δεν μπορώ δεσποινίς, να σας θεωρήσω φτωχή, γιατί αυτό το κιβώτιο...

— Ξέρω τι θέλεις να πής του είπτε ή Μαγδαλνή. Τα νοήματα όμως αυτά είνε ιερά και δεν δικαιούμαι ούτε να τ' άγγίξω.

— Και όμως δεν ξέρεατε που ήσαν κομμένα.

.....

— Αλλά, πρόσθεσε ή Μαγδαλνή, κατόπιν έσπρωξε με τό γέρι του το μέρος του τοίχου που είχε άνοίξει και το όποιο ξαναπήνε στην πρώτη του θέσι.

— Διάβολε! Σάν πολύ βαρύ είνε, ψιθύρισε.

— Εύχαριστώ κ. Βρινδινέ, άκούστηκε τη στιγμή αυτή μια φωνή κοντά του.

Ήταν ή Μαγδαλνή.

Παίροντας το κιβώτιο το άκούμπησε πάνω σ' ένα τοπατέζι, ενώ ό Βρινδινός δαγκωνόταν από λύσσα. Κατόπιν είπτε στο νοσοκόμο:

— Ο άρρωστός σας πάει πολύ καλά. Τόν είδα γνές το βράδυ.

— Και πού τόν είδατε; Ξεφώνησε ό Βρινδινός έχοντας κορφομένα τα μάτια του στο κιβώτιο.

— Σ εκείνο το παράθυρο, που σας πασακάλεσα να μείνι κλειστό.

— Δεν τό άνοιξα εγώ, άπάντησε ψυχρά ό Βρινδινός. Ο άρρωστός μου, άμα έννοιωσε τόν εαυτό του καλά, θέλησε να ξεκαρλώσει τα παρθερούλλα. Έγώ δεν φανταζόμουν ό τι άνοίγοντάς το έκανε κάτι κακό.

— Και πολύ μεγάλο κακό θα συνέβαινε, γιατί ή κύηση της Θούνης ξέρει, ό τι το σπτίι αυτό είνε δικό μου. Φαντάζεστε λοιπόν τί καταστροφή θα ήταν να έβλεπε έδω έναν φιλοενούμενο μου!

— Θα σκεπτόταν ίσως ό τι ή έξαιρετική όμοιότης του νέου αυτού με τόν έννυνή σύζυγό της, τόν κόμπα Γοδεφρίδο σας έκαμε να ένδιαφερόητε γι' αυτόν, άπάντησε πονηρά ό Βρινδινός.

— Δεν ήξερα τήν κρυψώνα τους, μα ήξερα ό τι ύπνοχαν.

— Η Μαγδαλνή έβγαλε τότε ένα κλειδί και τό ταισίαξε στην κλειδωνία του κιβώτιου λέγοντας στόν Βρινδινό:

— Βλέπετε; Μ' αυτό το κλειδί μπορώ ν' άνοίξω και να μετρήσω τα νοήματα που ύπνοχουν μέσα στο κιβώτιο.

— Το ξέρω κι' εγώ αυτό, άπάντησε ό Βρινδινός. Είνε τρείς χιλιάδες σκούδα.

— Το ξέρετε;...
— Πάνω - κάτω.

— Η Μαγδαλνή άρχισε ν' άνησυχή. Ο Βρινδινός το παθητικό και σιωπηλό όργανό της, διά μιας είχε αλλάξει ριζικά. Η φωνή του είχε άνοιχθεί και με τρόπο άπτομο τη ρώτησε:

— Τι θα πάρω εγώ άπ' αυτά; Αυτός που βρίσκει ένα θησαυρό, μου φαίνεται πως είνε δικαίωμα να πάρη ένα μέρος άπ' αυτόν, γιά να μην πώ ό τι τού άνηκουν όλα.

— Μα σας είπα ό τι αυτά είνε νοήματα δεν μου άνηκουν. Είνε ξένα και όφείλω να τα έπιστρέψω άκέραια.

— Σε ποιόν άνήκουν; Μήπως στόν εύπατρίδη που φιλοενοίμ; ρώτησε είρωνικά ό Βρινδινός. Μα φαντάζεσθε ό τι μόλις πάρη το θησαυρό θα νυρίση στη Γαλλία και δέ θ' άκούση κανείς πιά να γίνεται λόγος γι' αυτόν; Θα είσθε τρέλλη άν σκέπτεσθε έτσι.

— Είνε άδύνατον ό άνθρωπος αυτός να ξέρη εκείνο που ξέρω μόνον εγώ είπτε ή Μαγδαλνή.

— Τι άφελής που είσαι, πρόσθεσε ό Βρινδινός. Ξέρουμε καλά τα πράγματα κι' οι δύο μας. Έγώ μάλιστα τα ξέρω, πριν ακόμα έσύ γεννηθής. Συγκεκριμένως τα ξέρω από ή νύχτα της πρώτης Μαΐου 1835.

— Η Μαγδαλνή ξεφώνισε τότε με τοεμάμενη φωνή:

— Άλλά πώς τα μάθατε;

— Μη στενοχωρήσαι καθόλου, μικρή μου. Έξ' άλλου τί σ' ένδιαφέρει ό πώς έμαθα εγώ το μυστικό σου;

— Η Μαγδαλνή έγυρει το κεφάλι της συντετριμμένη. Ξαφνικά ρώτησε προκλητικά το Βρινδινό:

— Και τί σας ένδιαφέρει το μυστικό μου αυτό;

— Θα κάνω άπλούστατα τήν τύχη μου πουλώντας το στόν υποκόμπα άπάντησε εκείνος.

— Δεν θα τό κάνης αυτό! φώναξε ή Μαγδαλνή.

— Θα τό κάνω, μα τήν άλήθεια. Μάλιστα εγώ άνοίσιε τη δουλειά μου, είπτε ό Βρινδινός.

— Και τίς άποδείξεις που θα τίς βοηθί; — Θα τίς βρώ!

— Δεν σέ φοβάμαι, είπτε περήφανα ή Μαγδαλνή, γιατί μονάχα μια άπόδειξη ύπνοχει, ή όποια...

— Η όποια έκλάπη από τόν Φλορεστάν.

— Όπως θέλεις πάρο. Πάντως πέπει να έξοψε, ό τι κλέβοντας, όπως λές, τα έγγραφα αυτά, έννοιωσα για το συμφέρον τών κυρίων μου καθώς και για το συμφέρον τού ίδιου τού Φλορεστάν. Έτσι μ' αυτόν τόν τρόπο προλαβαίνω μεγάλη δυστυχία.

— Ο Βρινδινός γελώντας τώρα σαρκαστικά οίχτηκε επάνω της κι' άρχισε να της σφίγγη το λαιμό.

— Άλλά, άμέσως δυο δυνατά χέρια τόν έπιασαν από τη μέση και τόν πέταξαν τρία βήματα μακριά μισοπεθαμένον στις πλάκες.

— Ο σωτήρας της Μαγδαλνής, που είχαν έπείθει τόσο ένκαίως ήταν ό ίπποκόμος της Δολόρας, ό Φοιτζ.

Είχε διαταγή από τήν κυρία του να παρakoλouth τη Μαγδαλνή παντού. Ήταν ένας τεράστιος Άλσατός και μόλις είδε τόν κίνδυνο που διέτρεχε ή Μαγδαλνή, στήριξε το γονάτο του στο στήθος τού Βρινδινού, ρωτώντας συγχρόνως τη νέα:

— Τι ήθελε αυτός εδώ;

— Δεν ξέρω, άπάντησε ή Μαγδαλνή.

— Ίσως είνε κανένας κλέφτης, γιατί μπαίνουντας τόν βόλκα ν' άνοίγην αυτό έδω το κιβώτιο.

— Ο Φοιτζ έβγαλε τότε το μαχαίρι του με το σκοπό να σκοτώση το Βρινδινό.

— Καλέ μου Φοιτζ, είπτε ή Μαγδαλνή έπευθαίνοντας, μην τόν σκοτώσης έδω μέσα.

— Δεσποινίς, το καλλίτερο που έχετε να κάμετε είνε να γίνετε σύμμαχος μου. Η άφοσίωσίς σας στόν κόμπα της Θούνης θα σας καταστρέψη και τη δική σας ζωή και δεν θα έμποδισή και τήν κατα-

στροφή. Άφήστε σέ μένα να κανονίσω τα σχέδια. Ένα μόνον ζήτώ από σας.

— Τι;

— Μα μου δώσετε τήν έπιστολή που ήρατε από τόν Φλορεστάν κι' ακόμα τις τρείς χιλιάδες σκούδα, τα όποια θα τα μοιραστούμε οι τρείς μας.

— Και σεις σ' άντάλλαγμα όλων αυτών, τί θα κάνετε;

— Θα σας πλουτίσω. Πρώτα δηλαδή τόν εαυτό μου, κατόπιν τόν υποκόμπα κι' έπειτα εσάς.

— Ξηγάσατε όμως κάτι, κύριε Βρινδινέ.

— Τι;

— Ότι έπειδή έμπιστευθήκατε αυτή τήν ιστορία, αυτό το τρουερό μυστικό στόν υποκόμπα θα μάς προλάβη και θα πλουτίση μονάχα εκείνος.

— Ο υποκόμης δεν θα μάθι τίποτε, παρ' άφού ύποχρεώθι έγγραφως να μου παραχωρήση τη μισή του περιουσία, είπτε ό Βρινδινός.

— Όποτε δεν τού είπατε τίποτε άκόμη;

— Όχι. Δεν τού είπα τίποτε παρ' άφού ύποσχέθηκα να τόν κάνω πλούσιον και δυνατόν. Αυτό περιέμενε τώρα.

— Αυτό ζήτοσα να μάθω! φώναξε ένθουσιασμένη ή Μαγδαλνή.

Και δείχνοντας τήν πόρτα στόν Βρινδινό, πρόσθεσε:

— Τώρα βγίητε έξω!

— Ο Βρινδινός έμεινε μάρμαρο.

— Άχρεία! Όποτε με κοροϊδεύεις λοιπόν; τη ρώτησε.

Κι' άμέσως ώρησε έναντίον της. Η Μαγδαλνή όμως πρόσθεσε κι' έβαλε μπροστά της ένα τραπέζι και συγχρόνως άρχισε να σφυρίζει με μια άσημένια σφυρίχτρα, τήν όποια είνε κρεμάσει στο στήθος της.

— Ο Βρινδινός ακούγοντας το σφυρίγμα της είπτε γελώντας:

— Τού κάκου σφυράς. Ποίς σ' άκούση κανείς θα ήγχε πεθάνει!

Και πηδώντας πάνω από το τραπέζι στρίωνε τη Μαγδαλνή στόν τοίχο. Τότε μια άλλη σιωπηλή άρχισε μεταξύ τού άπαισίου αυτού κακούργου και της νεαρής κόρης. Κανείς δεν φώναζε γιατί κι' οι δυο φοβότανσαν μήπως άκούση τίποτε ό Φλορεστάν, που βρισκόταν επάνω.

— Η Μαγδαλνή ύπερασπιζόταν τόν εαυτό της πολύ καλά, άν και από το λαιμό της έτρεχε αρκετό αίμα, γιατί ό Βρινδινός προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τήν πνίξη χώνοντας τα νύχια του στις τρυφερές σάρκες της.

Με τήν πάλη αυτή τα χέρια τού Βρινδινού άκούμπησαν έξαφνα στο στήθος της νέας.

— Ό! τί εύτυχία! ψιθύρισε ό Βρινδινός νοιώθοντας να τρίζη κάτι. Άσφαλώς είνε το γραμμά!

Κι' ό άπαιστος άνθρωπος προσπάθησε να σήσι το φέρεμα της Μαγδαλνής ή όποια μαντεύοντας το σκοπό του, διπλασίασε τις δυνάμεις της και άφού τόν άπώθησε με τα χέρια της πίσω τη σφυρίχτρα και σφύριξε για δεύτερη φορά.

Μετά το δεύτερο σφύριγμα ή Μαγδαλνή έννοιωσε μεγάλη εξάντληση. Έγειρε το κεφάλι της, άφησε τα χέρια της να πέσουν κι' έπαψε ν' άμύνεται.

— Ο Βρινδινός γελώντας τώρα σαρκαστικά οίχτηκε επάνω της κι' άρχισε να της σφίγγη το λαιμό.

— Άλλά, άμέσως δυο δυνατά χέρια τόν έπιασαν από τη μέση και τόν πέταξαν τρία βήματα μακριά μισοπεθαμένον στις πλάκες.

— Ο σωτήρας της Μαγδαλνής, που είχαν έπείθει τόσο ένκαίως ήταν ό ίπποκόμος της Δολόρας, ό Φοιτζ.

Είχε διαταγή από τήν κυρία του να παρakoλouth τη Μαγδαλνή παντού. Ήταν ένας τεράστιος Άλσατός και μόλις είδε τόν κίνδυνο που διέτρεχε ή Μαγδαλνή, στήριξε το γονάτο του στο στήθος τού Βρινδινού, ρωτώντας συγχρόνως τη νέα:

— Τι ήθελε αυτός εδώ;

— Δεν ξέρω, άπάντησε ή Μαγδαλνή.

— Ίσως είνε κανένας κλέφτης, γιατί μπαίνουντας τόν βόλκα ν' άνοίγην αυτό έδω το κιβώτιο.

— Ο Φοιτζ έβγαλε τότε το μαχαίρι του με το σκοπό να σκοτώση το Βρινδινό.

— Καλέ μου Φοιτζ, είπτε ή Μαγδαλνή έπευθαίνοντας, μην τόν σκοτώσης έδω μέσα.

— Δεσποινίς, το καλλίτερο που έχετε να κάμετε είνε να γίνετε σύμμαχος μου. Η άφοσίωσίς σας στόν κόμπα της Θούνης θα σας καταστρέψη και τη δική σας ζωή και δεν θα έμποδισή και τήν κατα-

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Μεγάλος συγγραφέας και φοβερός κλεψύργος

Κανένας δεν έμαθε ποτέ ποιά ήταν τα πραγματικά όνομα του ανθρώπου που βρέθηκε ένα πρωί νεκρός με άνοιχτές τις φλέβες των χεριών και των ποδιών του, μέσα σ' ένα κελλί των φυλακών του Βερολίνου. Τα γερμανικά δικαστήρια τόν είχαν καταδικάσει με το όνομα Λόβσοκ Μπλουμ. Άλλα δεν ήταν το πραγματικό του. Όπως δεν ήταν πραγματικό και το όνομα Χάρου Ουάιτκλαϊφ με το όποιον είχαν έμφανισθ' πρωτότερα στο Λονδίνο. Μόνον μετά το θάνατό του έσκαριώθηκε ό ό άνθρωπος που είχαν καταδικάσει τα γερμανικά δικαστήρια για 39 άνατριχιαστικές δολοφονίες κοριτσιών και άνοριών κι' εκείνος που άναζητούσε ή άγγλική Σκώτλαντ Γουάρδ για το φόνό άλλων 9 νεαρών γυναικών ήταν το ίδιο πρόσωπο: ό άγνωστος και μυστηριώδης Χ, που κανείς δεν ήξερε ποιά ήταν ή καταγωγή και το παρελθόν του.

Τό δικαστήριο τόν καταδίκασε στην ποινή του άποκεφαλισμού με το τσεκούρι.

Άλλα τήν προηγούμενη της ημέρας που είχαν όρισθ' για τήν εκτέλεσή του, ό Ουάιτκλαϊφ - Μπλουμ βρέθηκε νεκρός μέσα στο κελλί του. Είχαν άνοιξει τις φλέβες των χεριών και των ποδιών του, χρησιμοποιώντας τους μικρούς χαλκάδες που βρισκόταν στα πλάγια του πανταλονιού του.

Μερικούς μήνες άνοτέρα, τόν Ιούνιο του 1925, ή Βάλλυ φον Χαμερστάιν έμπαينه στο μοναστήρι του Έλλμερσχαϊμ για να εξαγοράση με τη θυσία της ζωής της, τα έγκλημάτα τού ανθρώπου που τόσο είχε αγαπήσει.

Τό δικαστήριο τόν καταδίκασε στην ποινή του άποκεφαλισμού με το τσεκούρι.

Άλλα τήν προηγούμενη της ημέρας που είχαν όρισθ' για τήν εκτέλεσή του, ό Ουάιτκλαϊφ - Μπλουμ βρέθηκε νεκρός μέσα στο κελλί του. Είχαν άνοιξει τις φλέβες των χεριών και των ποδιών του, χρησιμοποιώντας τους μικρούς χαλκάδες που βρισκόταν στα πλάγια του πανταλονιού του.

Τό δικαστήριο τόν καταδίκασε στην ποινή του άποκεφαλισμού με το τσεκούρι.

Άλλα τήν προηγούμενη της ημέρας που είχαν όρισθ' για τήν εκτέλεσή του, ό Ουάιτκλαϊφ - Μπλουμ βρέθηκε νεκρός μέσα στο κελλί του. Είχαν άνοιξει τις φλέβες των χεριών και των ποδιών του, χρησιμοποιώντας τους μικρούς χαλκάδες που βρισκόταν στα πλάγια του πανταλονιού του.

Τό δικαστήριο τόν καταδίκασε στην ποινή του άποκεφαλισμού με το τσεκούρι.

Άλλα τήν προηγούμενη της ημέρας που είχαν όρισθ' για τήν εκτέλεσή του, ό Ουάιτκλαϊφ - Μπλουμ βρέθηκε νεκρός μέσα στο κελλί του. Είχαν άνοιξει τις φλέβες των χεριών και των ποδιών του, χρησιμοποιώντας τους μικρούς χαλκάδες που βρισκόταν στα πλάγια του πανταλονιού του.

Τό δικαστήριο τόν καταδίκασε στην ποινή του άποκεφαλισμού με το τσεκούρι.

Άλλα τήν προηγούμενη της ημέρας που είχαν όρισθ' για τήν εκτέλεσή του, ό Ουάιτκλαϊφ - Μπλουμ βρέθηκε νεκρός μέσα στο κελλί του. Είχαν άνοιξει τις φλέβες των χεριών και των ποδιών του, χρησιμοποιώντας τους μικρούς χαλκάδες που βρισκόταν στα πλάγια του πανταλονιού του.

Τό δικαστήριο τόν καταδίκασε στην ποινή του άποκεφαλισμού με το τσεκούρι.

Άλλα τήν προηγούμενη της ημέρας που είχαν όρισθ' για τήν εκτέλεσή του, ό Ουάιτκλαϊφ - Μπλουμ βρέθηκε νεκρός μέσα στο κελλί του. Είχαν άνοιξει τις φλέβες των χεριών και των ποδιών του, χρησιμοποιώντας τους μικρούς χαλκάδες που βρισκόταν στα πλάγια του πανταλονιού του.

Τό δικαστήριο τόν καταδίκασε στην ποινή του άποκεφαλισμού με το τσεκούρι.

Άλλα τήν προηγούμενη της ημέρας που είχαν όρισθ' για τήν εκτέλεσή του, ό Ουάιτκλαϊφ - Μπλουμ βρέθηκε νεκρός μέσα στο κελλί του. Είχαν άνοιξει τις φλέβες των χεριών και των ποδιών του, χρησιμοποιώντας τους μικρούς χαλκάδες που βρισκόταν στα πλάγια του πανταλονιού του.

Τό δικαστήριο τόν καταδίκασε στην ποινή του άποκεφαλισμού με το τσεκούρι.

Άλλα τήν προηγούμενη της ημέρας που είχαν όρισθ' για τήν εκτέλεσή του, ό Ουάιτκλαϊφ - Μπλουμ βρέθηκε νεκρός μέσα στο κελλί του. Είχαν άνοιξει τις φλέβες των χεριών και των ποδιών του, χρησιμοποιώντας τους μικρούς χαλκάδες που βρισκόταν στα πλάγια του πανταλονιού του.

Τό δικαστήριο τόν καταδίκασε στην ποινή του άποκεφαλισμού με το τσεκούρι.

Άλλα τήν προηγούμενη της ημέρας που είχαν όρισθ' για τήν εκτέλεσή του, ό Ουάιτκλαϊφ - Μπλουμ βρέθηκε νεκρός μέσα στο κελλί του. Είχαν άνοιξει τις φλέβες των χεριών και των ποδιών του, χρησιμοποιώντας τους μικρούς χαλκάδες που βρισκόταν στα πλάγια του πανταλονιού του.

Μιλούσε τα γερμανικά με τήν ίδια ευκολία όπως και τα άγγλικά και δημοσίευσε δυο βιβλία γύρω από τήν τέχνη, που είχαν κι' αυτά μεγάλη έπιτυχία. Έπειτα ίδρυσε μια έκδοτική εταιρία και έδωσε μια καινούργια ώθησι στο έμποριο του βιβλίου στη Γερμανία.

Η ζωή τού Ουάιτκλαϊφ ήταν στη Δρέσδη το ίδιο αίνιγματική και μυστηριώδης όπως και στο Λονδίνο. Έξαφανιζόταν συχνά και κανείς δεν ήξερε πού πήγαινε κατά το διάστημα αυτό.

Τόν τρόπο αυτό της ζωής του δεν τόν μετέβαλε ούτε έπειτα από το σύνδεσμό του με μια νέα άριστοκρατική κατανάλως και πολύ όμορφη, τήν Βάλλυ φον Χαμερστάιν.

Ο Ουάιτκλαϊφ τήν άναπούσε πραγματικά. Κι' έπρόκειτο να τήν παντρευθ'.

Οι γάμοι τους θα γίνονταν στις 4 'Οκτωβρίου 1924.

Τήν προηγούμενη όμως ό Ουάιτκλαϊφ εξαφανισθηκε κι' όλες οι έρευνες που έγιναν για τήν άνεύρεσί του δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα.

Στό άναμεταξύ, ό άστυνομικός της Δρέσδης και τού Βερολίνου είχαν άναστατήθ' και τούς μυστηριώδεις έγκλημáτες ξεκοιλιάζε τα θύματα του - που ήσαν μικρά κορίτσια και άνορια - μ' ένα κυρτό μαχαίρι, όπως κι' εκείνος που άναζητούσαν τα λαγωνικά της Σκώτλαντ Γουάρδ.

Η γερμανική και ή άγγλική άστυνομία άντλήλασαν τότε τις πληροφορίες τους. Λίγον καιρό άνοτέρα, οι Γερμανοί άστυνομικοί συνελάμβαναν επ' αυτοφώρην τόν άνθρωπο που ζήτουσαν, τη στιγμή που απελάμβανε τήν άγωνία του 19ου θύματος, τός του ή 48ου άν λογαριασθούν και τα έγκλημάτα του στην Άγγλία.

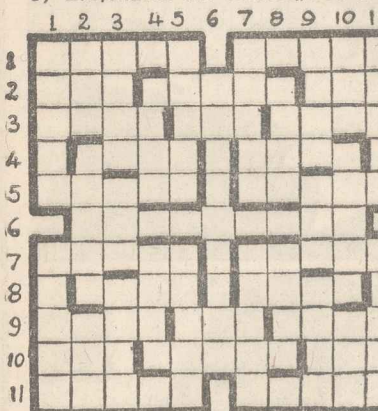

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πρωτότυπο σταχυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Μέρος του ποδιού. — Σημείο του ορίζοντος.
- 2) Ευγενικό ζώο. — Δημητριακόν.
- 3) Διαφυλάττω και συνεκδοχικώς ά-

κολούθω κάτι πιστά. — Άνωτάτη στρατιωτική άρχη (άρχια). — ... Άντ: νέος αστήρ του αμερικανικού κινηματογράφου.

- 4) Κατοικούν τις διάφορες χώρες της γης. — Σημείο της αριθμητικής.
- 5) Κίνησης ύγρου (καθ.). — Ευδιάκριτο, εύκολως έννοομένο.
- 6) Καρποφόρο δέντρο.
- 7) Τα άρχικα του Έλληνικού μας Στρατού στη Μέση Ανατολή. — Ιατρική θεραπεία (έξν.).
- 8) Τέτοια είναι μιά ήθοποιός του κινηματογράφου. — Έργαλειο αλλά και πρωτεύουσα.
- 9) Το παθαίνει ένας πρωτόγαλτος καλλιτέχνης. — Νησί των Κυκλάδων.
- 10) Διακριτικό των ζώων.
- 11) Γλυκίσμα (έξν.). — Θεραπεία (καθ.). — Κινηματογράφος της πρωτεύουσας.

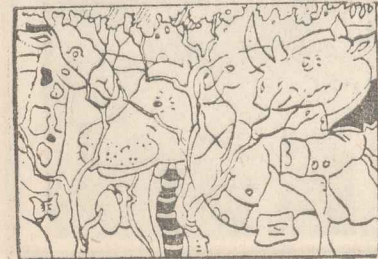
12) Φωτεινή γραμμή προερχομένη από φωτόβολο σώμα. — Έπίθετο που κάθε γυναίκα θέλει αποκλειστικά για τον εαυτό της.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Θεμέλιος λίθος για μιά οικογένεια. — Ρωσικό ποτό.
- 2) Χρονικό διάστημα (πληθ.). — Μουσικά όργανα των Αρχαίων. — Μαρίκα, βρετάντα του κινηματογράφου.
- 3) Ξένο νόμισμα. — Σήμα κινδύνου.
- 4) Λεπτή συμπεριφορά. — Έτσι ονομάζοντο στη Γαλλία οι δυνάμεις αντίστασης.
- 5) Προστασία, και ιδίως η του νόμου (καθ.). — Κατάγεται από την Άρκαδία.
- 6) Εύτελη δοχεία και μεταφορικά άνθρωποι πιστευτοί.
- 7) Ποσότης φαρμάκου ή χρημάτων παρεχόμενη τιμητικώς. — Ρήμα που έχει σχέση με τα δάκρυα.
- 8) Χαϊδευτικός τύπος γυναικείου όνομματος. — Άναφορ. — Άνταναμία.
- 9) Οικόδομημα κατάλληλο για την φοροεκφόρτωση σιτηρών και την έναποθήκευσιν αυτών (έξν.). — Έπιφώνημα: Άλλοιόμοιο (καθ.). — Εύωδη έλαια.
- 10) Τελικός σύνδεσμος (άρχ.). — Έπίθετο που κάθε γυναίκα προσπαθεί να διατηρήσει. — Νόμισμα της Πορτογαλίας και Βραζιλίας.
- 11) Τροφή κτηνών. — Μεταφορικά μέσον.

Μαχητική εικόνα

Στην παρακάτω εικόνα μας βλέπετε καθαρά τρία από τα μεγαλύτερα ζώα του ζωικού βασιλείου: ένα ρινόκερο,

Έναν Ιπποπόταμο και μιά καμηλοπάρδαλι. Και όμως ανάμεσα στα ζώα αυτά κρύβεται και ο μεγαλύτερος αντιπρόσωπος του ζωικού βασιλείου: Ένας ελέφανς. Προσπαθήστε να τον ανακαλύψετε. Για να σας διευκολύνουμε σας λέμε πως ο ελέφανς εμφανίζεται ολόκληρος στην εικόνα μας.

Πόσα πρόσωπα;

Διαβάστε την παρακάτω σύντομη αφήγηση: «Τρεις άντρες με τις γυναίκες τους κι Ένας ανύπαντρός ξεκίνησαν με το αυτοκίνητο μιά μέρα, μετά το μεσημέρι, για μιά έκδρομή. Άφου ταξίδεψαν πέντε χιλιόμετρα, είδαν δυο άντρες κι Ένα παιδί μέσα σ' ένα χαλασμένο αυτοκίνητο. «Τι καλά που δεν πάθαμε κι' έμεις το ίδιο!» είπε ένας απ' τους έκδρομείς. Κατά τις 4. Έφτασαν στον προορισμό τους και βρήκαν εκεί ένα κυνήγο μαζί με το γυνί του. Άρχισαν αμέσως α τρώει τα σάντουιτς και τα φρούτα που είχαν πάρει μαζί τους.

Και τώρα, προσπαθήστε να θυμηθείτε πόσα πρόσωπα ανέφερε αυτή η ιστορία, χωρίς βέβαια να την ξαναδιαβάσετε. Θα εξακριβώσετε έτσι αν έχετε καλή μνήμη.

Περίεργο!

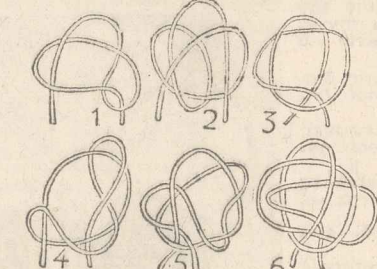
Ο Πέτρος λέει ότι ο παππούς του είναι κατά 5 μόνο χρόνια μεγαλύτερος απ' τον πατέρα του. Είναι δυνατόν ένα τέτοιο πράγμα;

Με πόσα βήματα;

Ένας άνθρωπος ξεκινάει από Ένα σημείο. Κάνει δυο βήματα εμπρός, ένα πίσω, άλλα δυο εμπρός, άλλο ένα πίσω κλπ. Πόσα βήματα θα κάνει εν όλω, για να φτάσει σε απόσταση 5 βημάτων απ' το σημείο απ' όπου ξεκίνησε; Απαντήστε σε 20 δευτερόλεπτα, χωρίς να μεταχειρισθείτε χαρτί και μολύβι.

Οι κόμπι

Στις παρακάτω έξη εικόνες, βλέπετε ένα σχοινί, μπλεγμένο κατά διαφόρους τρόπους. Άν πιάσετε τώρα και τραβήξετε τις δυο άκρες του, σ' άλλες περι-

πτώσεις θα δεθεί κανονικός κόμπος, ενώ σ' άλλες το σχοινί θα λυθεί μόνο του. Μπορείτε να διακρίνετε τις μὲν από τις δε;

Φτερωτές συλλαβές

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα από καθεμιά των κατωτέρω δημοσιευμένων λέξεων θα σχηματίσετε ένα συνώνυμο του άπροσδόκητος, ανέλπιστος.

Οι λέξεις από τις οποίες θα πάρετε τα γράμματα είναι οι έξης:

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

ΚΟΥΡΕΙΝΑ, ΚΡΑΝΟΣ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ,

Η καμπάνα της ετυχίας

Ένας νεαρός βασιλιάς, όταν ανέβαινε στο θρόνο του, κρέμασε έξω απ' το παλάτι του μιά άσημνια καμπάνα.

— Κάθε φορά που θα είμαι εύτυχισμένος είπτε, ο χαρούμενος ήχος της άσημνιας αυτής καμπάνας θα το αναγγέλλει στους υπηκόους μου.

Άλλα δεν είν' εύκολο να είναι κανείς εύτυχισμένος όπως το νόμισε ο νέος βασιλιάς.

Ο άρχοντας της γειτονικής χώρας του κήρυξε ξαφνικά τον πόλεμο κι' απ' τις πολλές του φροντίδες λησμονήσε να τραβήξει το σχοινί της άσημνιας καμπάνας που ήταν δίπλα στο κρεβάτι του.

Όταν πιά ο πόλεμος τελείωσε και έγινε ειρήνη κι' ο βασιλεύς ήκουσε πιά άπολαύειν α' αγαθά του, θέλησε ένα βράδυ να τραβήξει το σχοινί της καμπάνας, μα την ίδια στιγμή έφτασε τρέχοντας ένας άγγελιαφόρος και τον πληροφορήσε ότι ένας απ' τους αυλικούς του και τους καλλιτέρους φίλους του επανερτάπησε έναντιόν του.

Ο βασιλιάς διάταξε τότε να συλλάβουν τὸν άρχιπαλατάτη και τὸν έρριξε στη φυλακή. Το γεγονός αυτό τον λύπησε πολύ κι' έτσι δεν χτύπησε κι' αυτή τη φορά την άσημνια καμπάνα.

Όταν πέρασαν λίγοι μήνες ο βασιλιάς άποφασισε να παντρευτεί με μιά ωραία βασιλοπούλα και διάταξε ν' αρχίσουν γιορτές σ' όλη την πόλη.

— Άς τὸ μάθουν όλοι ότι είμαι τώρα εύτυχισμένος! φώναξε κι' άπλωσε τὸ χέρι του στο σχοινί της άσημνιας καμπάνας...

Μα ξαφνικά μπήκε μέσα ο πρωθυπουργός του και τον ειδοποίησε, με μεγάλη του λύπη ότι ο βασιλιάς κάποιον άλλο μεγαλό κρατὸς ζήτησε απ' τον πατέρα της την ωραία βασιλοπούλα κι' αυτός από συμφέρον την έδωσε σ' εκείνον για γυναικά του.

Ετσι ματαιώθηκε το εύτυχισμένο αυτό συνοικείο του νέου βασιλιά και δεν χτύπησε και πάλι την άσημνια καμπάνα.

Αγανακτισμένος ο βασιλιάς κήρυξε πόλεμο έναντιόν του βασιλιά που του πήρε την αγαπημένη του κι' ύστερο από δυο χρόνια νίκησε τον έχθρό του, γύρισε δοξασμένος κι' εύτυχισμένος στο παλάτι του κι' έτοιμάζονταν να χτυπήσει την άσημνια καμπάνα.

Μα είδε ξαφνικά μιά μαυροφορεμένη γυναίκα που κυττάζοντάς τον με άγριο βλέμμα του φώναζε:

— Να είσαι κατορμένος, βασιλιά. Με τους πολέμους που έκανες ως τώρα έγινες αίτια να σκοτωθούν τα δυο παιδιά μου!...

Κι' ο βασιλιάς τρομαγμένος απ' τὸ άγριο μορλόγι της ούτε σκέφθηκε πιά να σηπνήσει την άσημνια καμπάνα.

Πέρασαν χρόνια πολλά. Ο βασιλιάς διασκέδασε, χάρισε τὰ πλούτη του και τὸ δόξα του. Μα δεν τραβούσε τὸ σχοινί της καμπάνας, άλλα κουνούσε με λύπη τὸ κεφάλι του και φθιρούσε:

— Όχι, δεν είν' αυτή η' ετυχία!

Τὰ μαλλιά του τέλος άπαισαν, γέρας, άρρώστιας και κόντευε να πεθάνει. Κι' είδε τότε τίς πόρτες του παλατιού του ν' άνοίγουν και άμέτρητο πλήθος, με δερκισμένα μάτια, να μπαίνει μέσα και να γονατίζει γύρω του.

— Λοιπόν με άγαπούσατε, παιδιά μου; ρώτησε τὸ λαό του.

— Ναι, ναι, άποκρίθηκαν χιλιάδες φωνές. Ο Θεός άς μη μας πάρη τὸν καλό μας βασιλιά.

Ο γέρο βασιλιάς βεβαίά τότε συγκινημένος άνασκήωθηκε στο κρεβάτι του και φώναξε:

— Μ' αγαπούν... Μ' αγαπά ο λαός μου... Να η' άληθινή ετυχία για ένα βασιλιά.

Και με τὸ άδύνατο χέρι του άρραξε τὸ σχοινί της άσημνιας καμπάνας κι' άρχισε να την χτυπά.

Κι' ο δυνατός ήχος της άνάγγειλε στο λαό τὸ θάνατο του βασιλιά και την πρώτη ημέρα της ετυχίας του.

Ναυούρισμα

Γαλανά μάτια, νύχτα σας καλή!
Σε όνειρα γλυκά - γλυκά κλεισθήτε,
κι' άμα ροδίση πάλι η' Άνατολή,
δροσάτοι μενεξέδες ν' άνοιχέψτε...
Γαλανά μάτια, νύχτα σας καλή!

Όταν του ήλιου η' λάμψη γύρω ούσση,
Κόκκινα χείλια, νύχτα σας καλή!
Του κάθε ρόδου κλείνει η' στολή,
λοιπόν και τὸ μπουμπούκι σας άς κλεισθ...
Κόκκινα χείλια, νύχτα σας καλή!

Μορφή ούράνια, νύχτα σου καλή!
Άν άνθρωπη σὺ έλαμψες άκόμα,
τὸ φως ποιά θα ποθούσε τὸ πολύ;
Λοιπόν κοιμήσου σ' απαλό σου στρώμα...
Μορφή ούράνια, νύχτα σου καλή!
(Μετ. έκ του γερμανικού Ν. Χατζηδάκι)

ΤΑ ΖΩΑ

είναι φιλόμουσα

Ποιά μουσικά όργανα προτιμούν

Φαίνεται πως εκείνο που λέμε συνήθως για τους πιανίστες της κακής ώρας, ότι δηλαδή «θα βγάλουν τα ποντίκια από τις τρύπες τους», άνταποκρίνεται στην πραγματικότητα!

Πράγματι ο γνωστός Γερμανός ψυχολόγος τὸν έζων δόκτωρ Γκαϊουμπιτς παρατήρησε ότι, όταν κάποιος παίζει πιάνο σε μιά κάμαρα γεμάτη ποντίκια, τὰ ζώα αυτά κάνουν τη συνηθισμένη δειλία τους, άκούη και με τὸ φως της ημέρας, και βγαίνουν για ν' άπολαύσουν τη μουσική! Μόνον αν ο πιανίστας κάμει μιά άπότομη κίνηση ή τὰ κυττάξει, τρέπονται εἰς φυγήν.

Άλλα τὰ ποντίκια δεν είνε τὰ μόνα φιλόμουσα ζώα. Πολλά άλλα θηλαστικά, πουλιά και έντομα άκούη, νοιώθουν τη γοητεία της μουσικής.

Τὸ άπλούτερο παράδειγμα εἶναι η' ικανότης της αγελάδας ν' άναγνωρίζει και να θυμάται τους μουσικούς ήχους τὸν 3 αφοόρον κουδούνιων. Στην Έλβετία, κάθε άνοιξη, ένας έπίσημος «κωδονοκρίτης» καθορίζει για κάθε κοπάδι ένα κουδούνι με εἰδικὸ ήχο, τὸ όποιο κρατάει ο βοσκός ή γίνεται στο λαϊκό μιάς απ' τις αγελάδες. Όιν λοιπόν μιά αγελάδα έκκωχη απ' τὸ κοπάδι ο βοσκός γυτπάει άπλως τὸ κουδούνι, και τὸ ζώο τὸ άναγνωρίζει και γυρίζει πίσω.

Άλλο γνωστὸ παράδειγμα εἶναι τὸν άλόγων τὸν ήπικου, που ιαθαίνουν άριστά τα 5 αφορα σάλπιγματα και τὰ θυμούνται άκόμη και μετά τὸ τέλος της στοατιωτικής υπηρεσίας τους. Κάποτε, ένα τέτοιο γέρικο άλογο, που εἶχε κατακτησει να σέρνει ένα γαλατάδικο άμαξάκι, άκουσε τυχαίως τὸ σάλπισμα της έπιθέσεως... κι' αμέσως άρχισε να καλπάζει άναποδονύοντε τὸ άμαξάκι κι' έγχεσε όλο τὸ γάλα!

Επίσης άρίστη μουσική μνήμη έχουν τὰ άλογα τὸν τσίρκων.

Και πολλά σκυλιά δμως τρελλαίνονται για τη μουσική. Ένας γεωμανικός τσοπανόσκυλος δεν ένωρούσε να βνη απ' τὸ δωμάτιό όπου έπαιζαν πιάνο! Έπαιρνε τότε έκφορασι... κριτικὰ και κουνούσει την ούρά του με ικανοποίησι όταν γινόνταν νοηγορώτερος ο ουθιός.

Συνήθως τὰ σκυλιά δείχνουν προτίμηση πρὸς ένα ώρισμένο μουσικό όργανο και άντιπαθούν τὰ άλλα. Άναφέρειται π. χ. ή περίπτωσις ενός σκύλου που άκούγα μ' εύχαρίστησι τη σάλπιγγα ενώ οί ήνοι του βιολιού τὸν έκαναν να βάζη την ούρα του κάτω απ' τὸ σκέλια και να φεύγη μακριά! Άλλος πάλι εἶχε τὰ άντίθετα γούστα. Έπι πλέον, δεν έχώνευε την άρπα κι' έπετέθη κάποτε άγρια έναντιόν της αγαπημένης του κυρίας, γιατί έπαιζε αυτό τὸ όργανο. Ηυέρεψε όμως αμέσως.

Τὸ άπλούτερο παράδειγμα εἶναι η' ικανότης της αγελάδας ν' άναγνωρίζει και να θυμάται τους μουσικούς ήχους τὸν 3 αφοόρον κουδούνιων. Στην Έλβετία, κάθε άνοιξη, ένας έπίσημος «κωδονοκρίτης» καθορίζει για κάθε κοπάδι ένα κουδούνι με εἰδικὸ ήχο, τὸ όποιο κρατάει ο βοσκός ή γίνεται στο λαϊκό μιάς απ' τις αγελάδες. Όιν λοιπόν μιά αγελάδα έκκωχη απ' τὸ κοπάδι ο βοσκός γυτπάει άπλως τὸ κουδούνι, και τὸ ζώο τὸ άναγνωρίζει και γυρίζει πίσω.

Άλλο γνωστὸ παράδειγμα εἶναι τὸν άλόγων τὸν ήπικου, που ιαθαίνουν άριστά τα 5 αφορα σάλπιγματα και τὰ θυμούνται άκόμη και μετά τὸ τέλος της στοατιωτικής υπηρεσίας τους. Κάποτε, ένα τέτοιο γέρικο άλογο, που εἶχε κατακτησει να σέρνει ένα γαλατάδικο άμαξάκι, άκουσε τυχαίως τὸ σάλπισμα της έπιθέσεως... κι' αμέσως άρχισε να καλπάζει άναποδονύοντε τὸ άμαξάκι κι' έγχεσε όλο τὸ γάλα!

Επίσης άρίστη μουσική μνήμη έχουν τὰ άλογα τὸν τσίρκων.

Και πολλά σκυλιά δμως τρελλαίνονται για τη μουσική. Ένας γεωμανικός τσοπανόσκυλος δεν ένωρούσε να βνη απ' τὸ δωμάτιό όπου έπαιζαν πιάνο! Έπαιρνε τότε έκφορασι... κριτικὰ και κουνούσει την ούρά του με ικανοποίησι όταν γινόνταν νοηγορώτερος ο ουθιός.

Συνήθως τὰ σκυλιά δείχνουν προτίμηση πρὸς ένα ώρισμένο μουσικό όργανο και άντιπαθούν τὰ άλλα. Άναφέρειται π. χ. ή περίπτωσις ενός σκύλου που άκούγα μ' εύχαρίστησι τη σάλπιγγα ενώ οί ήνοι του βιολιού τὸν έκαναν να βάζη την ούρα του κάτω απ' τὸ σκέλια και να φεύγη μακριά! Άλλος πάλι εἶχε τὰ άντίθετα γούστα. Έπι πλέον, δεν έχώνευε την άρπα κι' έπετέθη κάποτε άγρια έναντιόν της αγαπημένης του κυρίας, γιατί έπαιζε αυτό τὸ όργανο. Ηυέρεψε όμως αμέσως.

Τὸ άπλούτερο παράδειγμα εἶναι η' ικανότης της αγελάδας ν' άναγνωρίζει και να θυμάται τους μουσικούς ήχους τὸν 3 αφοόρον κουδούνιων. Στην Έλβετία, κάθε άνοιξη, ένας έπίσημος «κωδονοκρίτης» καθορίζει για κάθε κοπάδι ένα κουδούνι με εἰδικὸ ήχο, τὸ όποιο κρατάει ο βοσκός ή γίνεται στο λαϊκό μιάς απ' τις αγελάδες. Όιν λοιπόν μιά αγελάδα έκκωχη απ' τὸ κοπάδι ο βοσκός γυτπάει άπλως τὸ κουδούνι, και τὸ ζώο τὸ άναγνωρίζει και γυρίζει πίσω.

Άλλο γνωστὸ παράδειγμα εἶναι τὸν άλόγων τὸν ήπικου, που ιαθαίνουν άριστά τα 5 αφορα σάλπιγματα και τὰ θυμούνται άκόμη και μετά τὸ τέλος της στοατιωτικής υπηρεσίας τους. Κάποτε, ένα τέτοιο γέρικο άλογο, που εἶχε κατακτησει να σέρνει ένα γαλατάδικο άμαξάκι, άκουσε τυχαίως τὸ σάλπισμα της έπιθέσεως... κι' αμέσως άρχισε να καλπάζει άναποδονύοντε τὸ άμαξάκι κι' έγχεσε όλο τὸ γάλα!

Επίσης άρίστη μουσική μνήμη έχουν τὰ άλογα τὸν τσίρκων.

Και πολλά σκυλιά δμως τρελλαίνονται για τη μουσική. Ένας γεωμανικός τσοπανόσκυλος δεν ένωρούσε να βνη απ' τὸ δωμάτιό όπου έπαιζαν πιάνο! Έπαιρνε τότε έκφορασι... κριτικὰ και κουνούσει την ούρά του με ικανοποίησι όταν γινόνταν νοηγορώτερος ο ουθιός.

Συνήθως τὰ σκυλιά δείχνουν προτίμηση πρὸς ένα ώρισμένο μουσικό όργανο και άντιπαθούν τὰ άλλα. Άναφέρειται π. χ. ή περίπτωσις ενός σκύλου που άκούγα μ' εύχαρίστησι τη σάλπιγγα ενώ οί ήνοι του βιολιού τὸν έκαναν να βάζη την ούρα του κάτω απ' τὸ σκέλια και να φεύγη μακριά! Άλλος πάλι εἶχε τὰ άντίθετα γούστα. Έπι πλέον, δεν έχώνευε την άρπα κι' έπετέθη κάποτε άγρια έναντιόν της αγαπημένης του κυρίας, γιατί έπαιζε αυτό τὸ όργανο. Ηυέρεψε όμως αμέσως.

Τὸ άπλούτερο παράδειγμα εἶναι η' ικανότης της αγελάδας ν' άναγνωρίζει και να θυμάται τους μουσικούς ήχους τὸν 3 αφοόρον κουδούνιων. Στην Έλβετία, κάθε άνοιξη, ένας έπίσημος «κωδονοκρίτης» καθορίζει για κάθε κοπάδι ένα κουδούνι με εἰδικὸ ήχο, τὸ όποιο κρατάει ο βοσκός ή γίνεται στο λαϊκό μιάς απ' τις αγελάδες. Όιν λοιπόν μιά αγελάδα έκκωχη απ' τὸ κοπάδι ο βοσκός γυτπάει άπλως τὸ κουδούνι, και τὸ ζώο τὸ άναγνωρίζει και γυρίζει πίσω.

Άλλο γνωστὸ παράδειγμα εἶναι τὸν άλόγων τὸν ήπικου, που ιαθαίνουν άριστά τα 5 αφορα σάλπιγματα και τὰ θυμούνται άκόμη και μετά τὸ τέλος της στοατιωτικής υπηρεσίας τους. Κάποτε, ένα τέτοιο γέρικο άλογο, που εἶχε κατακτησει να σέρνει ένα γαλατάδικο άμαξάκι, άκουσε τυχαίως τὸ σάλπισμα της έπιθέσεως... κι' αμέσως άρχισε να καλπάζει άναποδονύοντε τὸ άμαξάκι κι' έγχεσε όλο τὸ γάλα!

Επίσης άρίστη μουσική μνήμη έχουν τὰ άλογα τὸν τσίρκων.

Και πολλά σκυλιά δμως τρελλαίνονται για τη μουσική. Ένας γεωμανικός τσοπανόσκυλος δεν ένωρούσε να βνη απ' τὸ δωμάτιό όπου έπαιζαν πιάνο! Έπαιρνε τότε έκφορασι... κριτικὰ και κουνούσει την ούρά του με ικανοποίησι όταν γινόνταν νοηγορώτερος ο ουθιός.

Συνήθως τὰ σκυλιά δείχνουν προτίμηση πρὸς ένα ώρισμένο μουσικό όργανο και άντιπαθούν τὰ άλλα. Άναφέρειται π. χ. ή περίπτωσις ενός σκύλου που άκούγα μ' εύχαρίστησι τη σάλπιγγα ενώ οί ήνοι του βιολιού τὸν έκαναν να βάζη την ούρα του κάτω απ' τὸ σκέλια και να φεύγη μακριά! Άλλος πάλι εἶχε τὰ άντίθετα γούστα. Έπι πλέον, δεν έχώνευε την άρπα κι' έπετέθη κάποτε άγρια έναντιόν της αγαπημένης του κυρίας, γιατί έπαιζε αυτό τὸ όργανο. Ηυέρεψε όμως αμέσως.

Τὸ άπλούτερο παράδειγμα εἶναι η' ικανότης της αγελάδας ν' άναγνωρίζει και να θυμάται τους μουσικούς ήχους τὸν 3 αφοόρον κουδούνιων. Στην Έλβετία, κάθε άνοιξη, ένας έπίσημος «κωδονοκρίτης» καθορίζει για κάθε κοπάδι ένα κουδούνι με εἰδικὸ ήχο, τὸ όποιο κρατάει ο βοσκός ή γίνεται στο λαϊκό μιάς απ' τις αγελάδες. Όιν λοιπόν μιά αγελάδα έκκωχη απ' τὸ κοπάδι ο βοσκός γυτπάει άπλως τὸ κουδούνι, και τὸ ζώο τὸ άναγνωρίζει και γυρίζει πίσω.

Άλλο γνωστὸ παράδειγμα εἶναι τὸν άλόγων τὸν ήπικου, που ιαθαίνουν άριστά τα 5 αφορα σάλπιγματα και τὰ θυμούνται άκόμη και μετά τὸ τέλος της στοατιωτικής υπηρεσίας τους. Κάποτε, ένα τέτοιο γέρικο άλογο, που εἶχε κατακτησει να σέρνει ένα γαλατάδικο άμαξάκι, άκουσε τυχαίως τὸ σάλπισμα της έπιθέσεως... κι' αμέσως άρχισε να καλπάζει άναποδονύοντε τὸ άμαξάκι κι' έγχεσε όλο τὸ γάλα!

Επίσης άρίστη μουσική μνήμη έχουν τὰ άλογα τὸν τσίρκων.

Και πολλά σκυλιά δμως τρελλαίνονται για τη μουσική. Ένας γεωμανικός τσοπανόσκυλος δεν ένωρούσε να βνη απ' τὸ δωμάτιό όπου έπαιζαν πιάνο! Έπαιρνε τότε έκφορασι... κριτικὰ και κουνούσει την ούρά του με ικανοποίησι όταν γινόνταν νοηγορώτερος ο ουθιός.

Συνήθως τὰ σκυλιά δείχνουν προτίμηση πρὸς ένα ώρισμένο μουσικό όργανο και άντιπαθούν τὰ άλλα. Άναφέρειται π. χ. ή περίπτωσις ενός σκύλου που άκούγα μ' εύχαρίστησι τη σάλπιγγα ενώ οί ήνοι του βιολιού τὸν έκαναν να βάζη την ούρα του κάτω απ' τὸ σκέλια και να φεύγη μακριά! Άλλος πάλι εἶχε τὰ άντίθετα γούστα. Έπι πλέον, δεν έχώνευε την άρπα κι' έπετέθη κάποτε άγρια έναντιόν της αγαπημένης του κυρίας, γιατί έπαιζε αυτό τὸ όργανο. Ηυέρεψε όμως αμέσως.

μόλις κάποιος άρχισε να παίζει κοντά του βιολί.

Άλλα κι' ένα κουνέλι ήταν τόσο φιλόμουσο, ώστε, όταν άκούγε ήχους πιάνου, έτρέχε κι' έβρινε την πόρτα, για να υπή στο δωμάτιό και ν' άκούση με προσοχή, μέχρι τέλους!

Οί φώκιες έχουν επίσης έξαιρετική άγάπη για τη μουσική. Οί κυνηγοί που τὸ ξέρουν, άνοίζουν να τραγουδούν, ή βάζουν να παίζει δυνατά ένα οσδιόφωνο, κι' αμέσως όλες οί φώκιες μαζεύονται γύρω απ' τὸ πλοίο και βάζουν τὸ κεφάλι τους απ' τὸ νερό. Έξ άλλου, ένας Άγγλος φυσιοδίφης παρατήρησε τίς τραβούν πρὸς τις άκτές οί ήνοι απ' τις καμπάνες τὸν έκκλησιών. Κι' ο 31 άσπιος έξερευνητής Μπύρντ βεβαίονει ότι τις ένθουσιάζει η' μουσική του βιολιού.

Τὸ βιολί προκαλεί επίσης έκδηλώσεις γαρῶς στους γιμπατζήδες, ιδίως δε όταν παίζει πολύ ψηλές νότες. Όταν τελειώσει τὸ κομμάτι, οί πθηκοί θυμούνται και ζητούν με τὸν τροπὸ τους επανάληψη. Ένα ώρισμένο είδος πιθήκων τὸν Ίνδι-ών εἶναι ικανὸν να «τραγουδήσει» όλες τις νότες της γαμουατικής κλίμακος της μουσικής.

Τὸ φάουτο εἶναι

Ποδαράκι. όχι σαν αυτές εδώ τις δικές μας τις ποδαρές, αλλά ποδαράκι μικροσκοπικό, γοητευτικό... αλληγορικό! Πού σου θυμάται να το πιάσεις και να το φας αυτό το ποδαράκι! 'Αλλά, σεις απ' αυτά τίποτε δεν νοιώθετε. Είσαθε στεγνά γερο-τοπαλλάκια και τίποτε περισσότερο! Όταν παντρευτήτε θα με θυμηθείτε! Πού είναι τώρα θα πείτε, ο 'Ιδαν; Μάλιστα, κύριοι πηγαίνω λοιπόν άμέσως στο βαγόνι μου! 'Εκεί να ξέρετε το πουλάκι μου με περιμένει με άτυπο νουσησία... Θά με υποδεχθή γελαστή. 'Εγώ θα καθίσω κοντά της, θ' άκουμπήσω την κεφαλή μου στον ώμο της και με το χέρι μου θα την άγκαλιάσω. Τώρα ήσυχία... μισσοκόταδο. 'Όλο τον κόσμο υποσείει η άγκαλιάσας αυτές τις στιγμές. Πετρόδωτε, έπιτορώπατέ μου να σας άγκαλιάσω. — Ευχαριστώ, φίλε μου. — Άγκαλιάζονται κι' όλοι γύρω γελούν με τον εύθυμο αυτόν νεόνυμφο και δεν νυστάζουν πιά.

Ο 'Ιδαν γυρίζει στο κάθισμά του, χειρονομεί, φλαρεί, γαχανίζει όπως γαχανίζουν και οι άλλοι που τον άκούν. — Πρό πάντων, κύριοι ξέω ή έγνοια! φωνάζει. Στο δί-άβολο οι σκοτούρες!... Σου ήρθε ή άρεε ή πιάς, πίνε κι' άς λείψουν οι φιλοσοφίες άν τον πιο θάλαππει ή ώρελει. — Από το βαγόνι περνάει έ-

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Ταχεία, ανώδυνη και χωρίς οδυνηρά. Θεραπεία ριζικών, κρεατοελιών, άκμης λιπαρού και ξηρού δέρματος. Πώσως κόμης κτλ.ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΙΟΕΛ. Βαλαωρίτου 12 Τηλέφ. 33.039.

Καθία ΚΡΕΜΑ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΑ
ΕΙΔΙΚΟΣ ΑΛ. ΤΣΑΚΙΡΗΣ, Άγ. Κωνσταντίνου 28. 7 π.μ.—8 μ.μ. Τηλ. 54.224.

Κραγιόν χελιών ΝΕΛΣΟΝ
Ηγγυημένον ότι 1/2 ώρα...
...ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΑ
Νουνανώνιστον
...ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

νας έλεγκτής των εισιτηρίων. — Άγοπήτέ μου, του λέει ο νεόνυμφος, όταν περάσετε από το βαγόνι άριθ. 209 θά βοήτε μια κυρία με σταχτί καπέλλο. Νά της πείτε πως έγώ είμαι εδώ.

— Πολύ καλά. 'Αλλά στην άμαξοστοιχία δεν υπάρχει βαγόνι 209 άλλά 219.

— Έστω. Πείτε λοιπόν στην κυρία ότι ο κύριός της είναι σώος και άδολός της. — 'Ο μεθυμένος, γαμπρός έ-ξακολουθεί τη φλυαρία του: — Μάλιστα, κύριοι. 'Όταν ο άνθρωπος τάσσει σε μια ώριμην ηλικία πρέπει να παντρεύεται. 'Ηλθε ή κατάλληλη ώρα! Παντρεύου, μην τά στροφογυρίζεις. Σεις όμως όλο στροφογυρίζετε! 'Επειτα λέει ή Γραφή «και οίνος ευφραίνει καρδιά άνθρώπου»... Άν είσαι καλά και θέλεις να γίνης καλλίτερα πηγαίνε, στο μπαρ πιάς τον Πετρόδωτο! Μου φαίνεται όμως πως τάσασε στη τάση.

— Και τώρα, πού πηγαίνετε; τον ρωτά ο Πετρόδωτε. — Στην Πετρούπολι βρε ά-δελφέ.

— Άυ' τότε, τά συγκαταθή-ριά μου, έπήρατε άλλο τσάινο. Ο νεόνυμφος πετάγεται έπάνω και βλέπει τη συνισσοιά Βλακωδός. — Ναι, ναι, του ξηγει ό Πετρόδωτε στο Μπαλόνις κά-νατε φαίνεται λάθος και υπή-κατε — το κονιάκ βλέπετε — σε άλλη άμαξοστοιχία.

Ο 'Ιδαν άρπάζει την κεφα-λά του μέσα στα χέρια του και περπατά γρήγορα μέσα στο βαγόνι.

— Ω της ήλιθιότητας! ξε-φωνίζει. 'Ω της παλαιοθω-πιάς! Πού να με πάρουν οι δι-αβόλοι! Τώρα τί να κάμω; 'Η γυνάικα μου είναι σε άλλο τσάι-νο. Είναι μόνη της και στενοχω-ριείται το πουλάκι μου!... Τί ζευέκης πού είμαι!... Τί να κάμω; Τί να κάμω τώρα.

— Έλα, έλα... τον παρη-γορούν οι άλλοι. Μην κάνης έ-τσι, θά την βρείς. Πότε όμως; Και τί ύποδοξη θά μου κάνη; Θά με χαστουκίση και με το δίκνο της. Κι' είναι τρομερό να είσαι υπόνατρος και να τρώς χαστουκιά!...

Κι' ο δυστυχής νεόνυμφος σωριάζεται κάτω κι' άνοιχεί να κλαίη άπελπισμένα.

Α. ΤΣΕΧΩΦ

Τό άσπρο ψωμί είναι υγιεινότερο;
'Ός τώρα, οι έπιστήμονες πίστευαν ότι το μαύρο ψωμί είναι θρεπτικότερο κι' υγιεινότερο απ' το άσπρο. 'Ορισμένα όμως πειράματα, πού έγιναν τελευταίως στις 'Ηνωμ. Πολι-τείες, άποδεικνύουν το αντίθε-το. Μερικοί ποντικοί διατρέφο-το με άσπρο ψωμί κι' άλλοι με μαύρο. 'Όταν λοιπόν μολυνθή-καν και οι μόν και οι δέ με μι-κρόβια πνευμονίας, οι πρώτοι παρουσίασαν θνησιμότητα 60% κι' οι δεύτεροι 98%. Το πείρα-μα αυτό ήταν βέβαια εξαιρετι-κά ενδιαφέρον. Δεν πρέπει ό-μως να συμπεραίνω κανείς ότι το άσπρο ψωμί είναι... άδυσ-σκο κατά της πνευμονίας!

Δρ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ
ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33.039

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Βάσω Κωνσταντούρου. Ένταθα. Σας εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Τα νέα ποιήματά σας μας άρεσαν, αλλά πρέπει να εργασώθε άκόμη. Πρόλημα πάντα θα σας δίνωμε τη συμβουλή μας. Δεν πρέπει να σας ενδιαφέρει ή δημοσίευση, παρ' ή καλλιέργεια πρώτα του ταλέντου σας. Αυτό είναι το σπουδαιό-τερο! Γράψτε μας δυο λόγια για τις μελέτες σας. Π. Β. Σαλ α-πασίδην. Ένταθα. Έλάσαμε και τη δεύτερα άποστολή σας και σας εύχαριστούμε. 'Αλλά, όπως σας είπαμε, δεν διαθέτομε προς το παρόν έπαρκή χώρον. Σας εύχαριστούμε. Κ. Τριαντα-φύλλην. Πάτρας. Το πεζογράφημά σας είναι γραμμένο στην κα-θαρεύουσα. Δεν ένεκρίθη. Προσέξτε τη γλώσσα του περιοδικού μας. Δημήτριον Φουγιατζήν. Περιστέρι. Το σταυρόλεξό σας πολύ προχειροφασμένο. Άν θέλετε να ήγης κανένα δημοσιεύμενο, πρέπει να μας στείλετε κάτι πολυ καλύτερο. Στυλιανόν Π. Κ., Ένταθα. Το σχέδιο του σταυρόλεξού σας πολύ καλό, οι λέξεις του όμως όχι τόσο έκλεκτές: ΙΩΑΝΑΣ, ΡΟΛ, ΗΠΑ, ΣΑΤΙΡΤ, ΧΟΛ, ΑΑΧ, ΑΑΑΑΑ κ. ά. Κώσταν Πατσούλην. Ένταθα. Το σταυρόλεξό σας, κάθε άλλο παρά σταυρόλεξο είναι. Ούτε διαστύ-ρωσι λέξεων παρουσιάζει, ούτε λέξεις πρωτότυπες. Γεώργ. Πη-λιχόν. Χαλκίδα. Το σταυρόλεξό σας θά ήταν καλό, άν δεν πε-ριείχε τις λέξεις: ΠΟΝ, ΒΑΣΣΩ, ΣΤΗΡΑ, ΕΞΑΦΝΑΣ, ΠΑΧ και άλλες. Ι. Κ. Απαντάρον: Το σταυρόλεξό σας καθόλου περιποιη-μένο. Φτιάξτε ένα σχέδιο και μαυρίσατε κατόπιν όσα τετραγωνίδια δεν μπορούσατε να συμπληρώσετε με λέξεις. Νικόλαον Σκαμ, παρδώνην. Ένταθα. Το σταυρόλεξό σας άρκετά καλό. Θά προτιμούσαμε όμως ένα σε σχέδιο 17Χ17 και άκόμη πιο περιποιη-μένο. Παράσχον Σκρίθην. Χανιά. ΑΝΑΣ, ΕΜΑΧΗΣΑ, ΩΖΑ, ΚΑΜ και μερικές άλλες παρόμοιες λέξεις καταστρέφουν το σταυ-ρόλεξό σας. Είμαστε όμως βέβαιοι ότι προσέχοντας περισσότερο, θά φτιάξετε ένα πολυ καλύτερο. Γεώργιον Παχην. Ναύ-πليون. Το σταυρόλεξό σας περιέχει πολλές γενικές και αιτιατικές καθώς και λέξεις άγνωστες σε πολλούς και παραποιημένες. Άλλη-πορά προσέξτε περισσότερο την άποστολή σας. Νικ. Καλα-δόπουλον. Νίκαια. Έλήφθη και το δεύτερο σταυρόλεξό σας, διαρμολέξω, κι' αυτό όμως δεν είναι τέλειο. Περιέχει πολλές λέξεις χωρίς τελικό Ν. ή Σ. Θά δημοσιεύη με τη σειρά του και με έλα-φρές τροποποιήσεις. Α. Κ., Θεοικήν. 'Ο σονεργάτης μας άγνοεί δυστυχώς τη διεύθυνσι πού σας ενδιαφέρει. Αποτανήθε σε μια άπό τις έλληνικές εφημερίδες της Νέας 'Υρκης. Α. Χ. Κατέλην. Ζαρουχλέικα Πατρών. Σας εύχαριστούμε θερμά για τά καλά σας λόγια. 'Η διεύθυνσις του «άστερος» πού θέλετε να μάθετε είναι: Metro-Goldwyn-Mayer, Culver City, Calif, U.S.A. Άναγνωστήν Δ. Μ. 'Η διεύθυνσις της Γκλόριας Γουόρεν είναι: Warner Bros Stu-dios, Burbank, Calif, U.S.A. «Δ ό ν Ζ ο υ α ν». Άράχωδον. 'Η διεύ-θυνσις της Άννας-Μαρίας Μπλύν είναι: Universal-International Films, Hollywood, Calif, U.S.A. «Τακτικόν άναγνώστην». Αίγιον. 'Η διεύθυνσις του Τάυρον Πάσερ είναι: Fox Film Studios, Hollywood, Calif, U. S. A. Έπίσης του Φρέντερικ Μάρς είναι: R.K.O. Goldwyn Studios, Hollywood, Calif, U.S.A. «Τρελλόν χιονο-δρόμον». Άάριαν. Σας εύχαριστούμε θερμά για τά καλά σας λόγια. Πιο έπάνω θά ήγης τη διεύθυνσι της «Βεντέττας» πού σας ενδιαφέρει. Πριν άπό σας ήγην έζητησε κι' άλλος άναγνώστης μας. «Λευκή χορεύτρια». 'Η διεύθυνσις του Τζώρτζ Σάνκεν είναι: «Uti, Uti», Hollywood, Calif, U.S.A. Ι. Χονδρόν. Νίκαιαν. 'Η διεύθυνσις της 'Υδών ντέ Κάρλο είναι: Universal Films, Hollywood, Calif, U.S.A. Ντιάνα Μ. Π., Ένταθα. 'Η διεύθυνσις του Ρόμ-περτ Ταϊλντορ είναι: Metro-Goldwyn-Mayer, Culver City, Calif, U.S.A. Έπίσης της Βαρβάρας Στάγουικ είναι: Paramount Studios, Hol-lywood κλπ. Ι. Γ. Σιδηρόπουλον. Ένταθα. 'Η διεύθυνσις του 'Ερρολ Φλυν είναι: Warner Bros Studios, Burbank, Calif, U.S.A. «Κ ό ρ η των κυμάτων». Σητεία. Το διήγημά σας παρουσιάζει πολλές ατέλειες. Αποφεύγετε, πρό πάντων, την πολυλογία. Πρέ-πει να άσκηθήτε περισσότερο στο γράψιμο και να διαβάσετε πολυ καλούς. Έλληνες πεζογράφους. Δ. Κουρτίδην. 'Ορβίνκην. 'Η διεύθυνσις του Χώμφρεν Μπόγκαρτ είναι: Warner Bros Studios, κλπ. 'Αφωσιω μένην άναγνώστριαν». Ένταθα. 'Η διεύθυ-νσις και των δυο «άστερων», πού σας ενδιαφέρουν είναι: Warner Bros Studios, κλπ. Πάτροκλον Μ. Ένταθα. 'Η διεύθυνσις της Τζούντο Γκάρλαντ είναι: Metro-Goldwyn Mayer, Culver City, Calif, U. S. A. Π. Τόβαν. Α. Σωφρονάν. Π. Λάξαρτιδην. Σ. Τ. Γ. 916β. Απούμεθα πού δεν μπορούμε να σας έξυπηρετήσω-με. Δεν δημοσιεύομεν τέτοιες άγγελίες. Γ. Β. Ο λ ι α τ η ν. Σ. Τ. Γ. 913. 'Η διεύθυνσις της ήθοποιού πού σας ενδιαφέρει είναι: Universal Films Hollywood, Calif, U. S. A. Β. Γ., Αίγιον. 'Η διεύθυνσις της ήθοποιού Χέντι Λαμάρ είναι: Warner Bros Studios, κλπ. «Μιτάνάδον, ένταθα. Έργασώθε περισσότερο. Γράψτε με άπλότητα και ειλικρίνεια κάτι άπό τη ζωή σας ή άπό τη γύρω ζωή. Οι «έξοτιςμοι» είναι πάντα έπικίνδυνοι. Όσο για τό ποιήμα σας, έχει πολλά σφάλματα. Άλλωστε, ποτέ σχεδόν δεν είναι καλά τά πρώτα «δοκίμια», όπως γράφετε Ν. Μ α λ τ έ ζ ο ν Β. Σ. Τ. 904. Άδυνατούμε να σας εξυπηρετήσωμε. Δεν δημοσιεύομε, δυστυχώς, τέτοιες άγγελίες. Α. Μ α υ ρ ο ε ι δ η ν, ένταθα: Ζητήστε σχετι-κάς πληροφορίας άπό τον Έλληνοαμερικανικόν Σύνδεσμον, όδός Τζώρτζ άριθ. 6. Κ. Άγαθ. Θεοικήν: Άπαντούμε σε όλα άνε-καίρεως τά γράμματα των άναγνωστών μας, αλλά με τη σειρά. Απεκρίνομε όμως τόσα πολλά γράμματα, ώστε μας είναι άδύνατον ν' άπαντήσωμε άμέσως στο προσέχες τεύχος σε όλους. Άντ. Σ. υ ρ ι ό π ο υ λ ο ν. Σ. Τ. Γ. 912β: Δυστυχώς δεν δημοσιεύομε τέ-τοιες άγγελίες. Ι. Σ. Μ α γ α ν ά ρ η ν. Ένταθα: Είσαθε άκόμη πολυ νέος γι' αυτό τό τόσο δύσκολο επάγγελμα. Κάνετε λίγη ύπο-μονή και προσπαθήστε να μορφώθε περισσότερο. Μ. Κ. ο ρ α τ ι-δ ο υ, Ένταθα: Δεν μπορούμε να καταλάβω άπό τό γράμμα- σας τί ακριβώς θέλετε. Γράψτε μας με περισσότερες λεπτομέρειες. 'Η Κ., Ένταθα: Άδυνατούμε να σας εξυπηρετήσωμε. «Άνα-γ ν ώ σ τ ρ ι α ν» Πειραιά: Δεν γνωρίζομε τις διεύθυνσεις των «βασιλέων» πού χρυσό. Δ. Μ. π. κ. α. ο ν. Σ. Τ. Γ. 914β: Απού-μεθα πού δεν μπορούμε να σας εξυπηρετήσωμε, γιατί δεν δημο-σιεύομε τέτοιες άγγελίες. Ι. Μ. ι. α. ο. υ. λ. η. ν. Επισκοπή: Δεν δη-μοσιεύομε σονεργασίαν άναγνωστών. Γ. Ζάχον. Ένταθα: Το ποιήμα σας ύπόκειται κάτι, αλλά πρέπει να εργασώθε μ' έπιμονή και ήγλο. 'Ετσι μόνο θά μπορούμε να διορθώσε τά λάθος σας και πρ' απ' όλα π' άρθογραφικά. Χ. α. ρ. ο. υ. μ. ε. ν. η. Άρ. λ. ε. ζ. ή. ν. α. ν. Καλλιθέαν: Για τό πρώτο πρόσωπο, στείλετε τό γράμμα- σας μέσω του Άμερικανικού Προξενείου. 'Η διεύθυνσις του ήθοποιού πού σας ενδιαφέρει είναι: Warner Bros Studios, Hollywood, Calif, U. S. A.

Μια σατανική γυναίκα

Σαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι του μπουντουάρ της ή κόμπουσα Ρενγίνα ντέ Βιλ-λεγκμπύ άερίζοταν με τη βεντάλια της. Της κρατού-σαν συντροφιά μια έξαδέλ-φη της ή κ. ντέ Ρουέλ, και δυο στενοί φίλοι, ο Σαιν Μάρς κι ο Τόμ Σέφλιντ. — Δεν σεβρίζετε τό τσάι; είπε έξαφνα ή κόμπουσα στο Σαιν Μάρς. — Κι' ενώ εκείνος νέμιζε τά κινέζικα φυτζάνια ή νέα γυναίκα πρόσθεσε: — Άραγε είναι οι Μοντε-φιόρε τόσο καλοί, όσο τους παριστάνουν οι εφημερί-δες; — Όλοι έσπευσαν να τήν βεβαιώσουν ότι δεν είχαν ξαναϊδ'η ποτέ τόσο έντυ-ποισιόκω νόυμερο. Όταν ο μεγαλείτερος άπ' τους δυο άδελφούς Μοντεφιόρε φυ-τεψε άλάθτα τις σφαίρες του ρεβόλβερ του σε μια σανίδα γύρω άπ' τό κορμί του νεωτέρου πού στεκόταν εμπρός σ' αυτήν, όλοι ή θεαταί ρινούσαν άπ' την ά-γωνία.

— Πως θάθελα να τους έ-δω! μουρμούρισε ή κόμπου-σα. — Και πράγματι δυο μέρες άργότερα, παρακολουθούσε τό θέαμα εκείνο άπ' τό βά-θος ενός έσωρείου, ντυμέ-νη όλόμαυρα μ' ένα πυκνό βέλο στο πρόσωπό της. — 'Η κ. ντέ Βιλλεγκμπύ ή-τ'εν τύπος ψυχρός, είπε παντρευτή μόλις βήκε άπ' τό μοναστήρι, χωρίς να νοιώσει καμμία άγανά-χην άντρα της. Οι νυνσότη-τες τή σεβόντουσαν σαν ά-γία. Κι' είκαί μια εμφάνισι παρθενικής άγνότητας στο ήερο πρόσωπό της όταν έδιναι άπ' την έκκλαιο μετά τή λειτουργία.

Όστόσο, τό βράδυ αυτό είκαί κυριευθ' άπό μια άλ-λόκοτη ταραχή. 'Ηταν άλ-μή νευρική έστρεψε όλο-κληρη σαν τις χορδές ενός

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Στις Καναρίους νήσους υπάρχουν μερικά δέν-τρο πού... χύνουν δάκρυα εύτυχώς όχι πικρά, οι δέ κάτοικοι τό νερό πού σπνματίζεται στη ρίζα των δέν-τρων αυτών άπ' τις σταγόνες πού διαρκώς πέφτουν άπ' τά φύλλα τό πίνουν ως δροσεράτωμα και υγιεινότερο ποτό;

... 'Ο κοντύτερος Γάλλος στρατιώτης έχει άνάστυμα 4 ποδιών και 6 δακτύλων;

... 'Η μεγαλείτερη άγορά του κόσμου είναι της Μό-σχας και καταλαμβάνει έκτασι 100 στρεμμάτων;

... Τά κύματα της θαλάσσης έξερπνούν στην ταχύ-τητα τον άνεμο πού τά προκαλεί;

... Οι μεγαλείτερες σε μήκος φρατζόλες ωτιάνον-ται στην 'Ιταλία και τή Γαλλία κι' ότι οι γαλλικές έ-χουν μερικές φορές μήκος άρκετών ποδιών;

... Μαύρα διαμάντια βρίσκονται μόνο στη Βραζιλία, άλλα στις κοίτες των ποταμών και άλλα στα όρυχεις των βουνών;

... Στο Τουρκεσταν για ν' άρραβωνιασθήτε ένα κο-ριτό πρέπει να στείλετε δυο στα πεθερικά του κι' άν τό κοριτό δεν σας θέλη, τά δυο άπιστρέφονται έκτός άν τά πεθερικά έχουν κι' άλλη κόρη να σας δώ-ρουν ως αντάλλαγμα;

... Στις 'Ινδίες όταν μια γυναίκα χάζη τον άνδρα της δεν φοράει μαύρα αλλά περιορίζεται στο να βάφη μόνο τό άπάνω μέρος του προσώπου της, ιδίως τή μύτη της;

τικότητα για παιγνίσι της. Δεν τον ικανοποιούσαν πιά τά σύντομα ραντεβού τους. Ζήτησε να μάθη ποιά ήταν ή φιλενάδα του. Άλλά έ-κείνη γέλασε μαζί του και δεν ικανοποίησε την έπιθυ-μία του.

Άπο τότε, ή κόμπουσα συ-ναντούσε πότε τον ένα και πότε τον άλλον άπ' τους δυο άδελφούς. Είκαί άπαγο-ρεύει στον καθένα να μι-λήσει στον άλλον για τις έ-ρωτικές σχέσεις τους με την άπειλή ότι θά τον έν-κατέλειπε άν την παρόκου-μη. Κι' έτσι ό κάθε άδελφός είκαί κρατούσε τό νυστήρι.

Μια νύχτα ώστόσο, ο νεώ-τερος είπε στην κόμπουσα με ταπεινή τρυφερότητα: — Τί καλή πού είσαι να μ' άναγας και να με θέ-λεις! Πίστευα ότι μόνο στα μυθιστορήματα οι κυρίες της άριστοκρατίας νυθίζουν να κυττάζουν ραλλιαπών-κους σαν έμάς!

Και πρόσθεσε άμέσως σφιγγόντάς την στην άγκα-λιά του:

— Μη έμψώσης!... Σε πα-ρακολούθησα κι' έμαθα πού κάθεσαι και πως σε λένε... Είσασι κόμπουσα και πολυ πλούσια!

— 'Η κόμπουσα προσπάθησε να κρούση τό θυμό της. Εί-χε όμως άποφασίσει κι' ό-λας ν' άπελάγη άπ' τον άνδρα εκείνο, πού ήξε-ρε τό πραγματικό της όνο-μα και πού μπορούσε να τήν έκθέσει. Δεν αισθανό-ταν άλλωστε πιά κανένα πάθο για τους δυο άδελ-φούς, τώρα πού τους είκαί σκαλόμους της νυνσότης της. 'Ηταν καιρός να νυθισή τό φύλλο και να ζητήσει άλλου κοινούργους άπολαύσεις.

Την άλλη μέρα λοιπόν, είπε άπότομα στο μεγαλεί-τερο άδελφό: — Άκούσε! Πρέπει να στα πω όλα! Άνάπησα τον άδελφό σου κι' ένινα δική του. Δεν θέλω πιά νάχω καμμία σχέση μαζί σου, Μ' άρέσει βλέπει, ή άλλανη! — Έκείνος έδινε ένα σούρλοσσι κι' ώρμησε έναν-τίον της, με σφιγμένες τις νυθίες του. Δεν εύρθηκε ό-μως τό θάρρος να χτυπήσει τό λεπτοκαμωμένο εκείνο κορμί πού τόχε νέμισει χάδια τόσες φορές...

— Καλά!... μουρμούρισε άπελπισμένα. Δεν θά ξανα-συναντηθώμεν, άφού τό θέ-λεις.

Τό ίδιο βράδυ στην πα-ράστασι, ενώ ή θεαταί χει-ροκροτούσαν τον άπαράυλ-λο σκηνοετή έδιναν έξα-φνα μια φωνή φρίκης. Οι γυναίκες άποθύμισαν, ή όρχήστρα σταμάτησε... 'Ο Μοντεφιόρε είκαί φυτέψι μια άπ' τις σφαίρες του στο μέτωπο του μικρότερου ά-δελφού του!...

Κύτταζε τώρα τό άψυχο σώμα του σαν άποβλακωμέ-νος, με μια έκφρασι τρε-λάς στο πρόσωπό του ενώ ή κόμπουσα ντέ Βιλλεγκμπύ, στο βάθος του θεωρείου της άερίζοταν ήσυχα με τη βεντάλια της, όμοια με σκληρή θεά της άρχαίας μυθολογίας.

Την άλλη μέρα κατά τις 5 π.μ. τινυρίζον στο μπουντουάρ της οι σονθη-μένοι έπισκέπτες.

— Θά μάθατε βέβαια τους είπε μ' άδίστατη φωνή τό δυστυχία πού συνέβη σ' ένα άπ' αυτούς τους άδελ-φούς Μόντα... Μόντε...

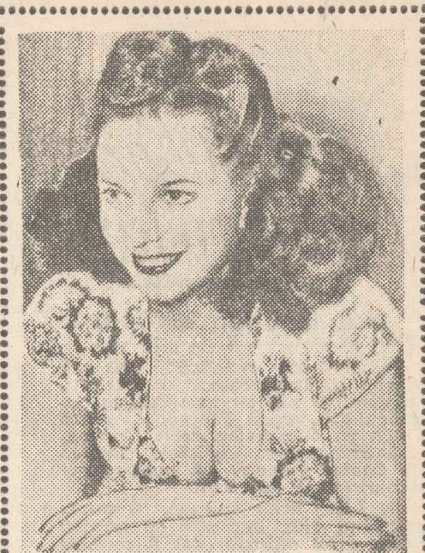
Πως τους λένε Τόμ;

— Μοντεφιόρε, κυρία!

— Αι, ναι Μοντεφιόρε...

— Επειτα άλλοζαν θέμα κι' άόριστον να μιλούν για τό νόμο ενός πρίγκιπος μ' ένα «άστρο» του Φολί - 'Υπερξ...

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Στό Λος Άντζελες ή όμορφη χο-ρεύτρια Έβελιν Ουέστ ήλικίας 24 χρόνων, ασφάλισε έκτάτως τό στή-θος της αντί 50.000 δολλαρίων. 'Η Άμερικανίδα καλλιτέχνις έχει κα-στανά μαλλιά, πράσινα μάτια και είναι είδικη στο χορό «Χούμπα - Χούμπα».

ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΔΑ

Η τελευταία μόδα στην Άγγλία είναι οι ψευτικές «έλπες» ό έλα τό με-νέθη και σ' όλο τά κομμάτια πού κολ-λουν οι γυναίκες στα πόδια τους!

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΣΧΗΜΙΑΣ»
Σ' ένα διαγώνισμα πού έγινε τελευ-ταία στον Άγιο Φραγκίσκο, έξελήν η «Βασιλισσα της Άσχημιάς!» Αυτόν τον πρωτότυπο τίτλο τον κατέκτησε ή μίς Ρουθ Μ. Πίρσον, μαζί μ' ένα έπαλσο άπό 5.000 δολάρια και τό έξοδα του «γύρου της Άμερικής»!

Μιά θλιβερή ιστορία

Γνωρίστηκαν ένα βράδυ στο σπίτι του συνταγματάρχη Ρενγκάλντι. 'Η γυναίκα του συνταγματάρχη ούσπησε στο νεαρό δικηγόρο Ρενάτο Γκιζή τη δεσποινίδα Λιδία 'Αντάνι, καθηγήτρια της γαλλικής. 'Εκείνο το βράδυ μίλησαν με πολλή ευχαρίστηση οι δυο νέοι.

'Η Λιδία ήταν όμορφη. 'Ο πατέρας της είχε σκοτωθεί σε κάποια μάχη στον πόλεμο, και η μητέρα της πέθανε μόλις την έφερε στον κόσμο. 'Η Λιδία ζούσε σε μία γροθιά της γης, με τη σύνταξη του πατέρα της και τα χρήματα που κέρδιζε απ' τις παραδόσεις της. 'Ηταν είκοσι τεσσάρων ετών. Μάλλον μικρή στο ανάστημα κομψή, με έμφραστικά γαλανά μάτια, με ώρια και πλούσια ξανθά μαλλιά, με στόμα μικρό, με λευκή επιδερμίδα.

'Ο δικηγόρος Ρενάτο Γκιζή ήταν περίπου τριάντα ετών, ώριος, μελαχρινός νέος, έπισημος με λαμπρό μέλλον και με σεβαστή περιουσία που την είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του. 'Ηταν τύπος ρωμάντικος.

Για ποιο λόγο να διηγηθούμε πως αγαπήθηκαν; Είπε η σκιά της ιστορίας. 'Ο Ρενάτος και η Λιδία είχαν τους ίδιους πόθους, τις ίδιες ιδέες κι' αγαπήθηκαν, χωρίς να το καταλάβουν. 'Από τότε που την είδε ο δικηγόρος άρχισε να επισκέπτεται τη νέα στο σπίτι της. Τα βράδια καθώς οι δυο γυναικείες έπλεκαν ή κεντούσαν, ο Ρενάτος τους διάβαζε ώρια ποιήματα ή συγκινητικά διηγήματα. 'Η Λιδία τον άκουγε με χαμηλωμένα τα μάτια και τότε-τότε κοκκινίζε.

Πέρασαν έτσι τέσσερες μήνες. Κάποιο βράδυ ο δικηγόρος πήγε στο σπίτι της φίλης του πιο νωρίς απ' όσα συνήθιζε. Φαινόταν νευρικός και παρανοήσιμος. 'Η θεία δεν ήταν εκεί. 'Η Λιδία τον παρότρυνε να κάθεται. 'Ο Ρενάτος πήρε ένα βιβλίο για να της διαβάσει κάτι, μα γρήγορα πέταξε το βιβλίο, σηκώθηκε, πλησίασε τη Λιδία και της είπε ξαφνικά:

— Σ' αγαπώ, Λιδία, σ' αγαπώ! 'Η Λιδία σηκώθηκε κατάκλιμα και θέλησε να φύγει, μα ο Ρενάτος τη συγκράτησε και πρόσθεσε με συγκινημένη φωνή:

— Σ' αγαπώ, ναι, σ' αγαπώ! Τώρα που είμαστε οι δυο μας μπορού-

να στο πω έλεύθερα πως σ' αγαπώ, πως σε λατρεύω πως ό'ρωτάς μου για σένα με καιεί σα φωτιά και πως είμαι έτοιμος να θυσιάσω τα πάντα για σένα! Σε έφορκίζω, Λιδία, πές μου αν πρέπει να ελπίζω.

Οι φράσεις αυτές άναστατώνσαν τη νέα. 'Η καρδιά της χτυπούσε και του ψιθύρισε με οδυμένη φωνή:

— Ρενάτε!

Πρόφερε το όνομά του τόσο τρυφερά, που ο νέος κατάλαβε. Ναι, τον αγαπούσε. 'Ο Ρενάτος την κύτταζε χαμογελώντας. Ξαφνικά όμως η Λιδία χαμηλώνοντας τα μάτια της, πρόσθεσε:

— Ποτέ... ποτέ δε θα γίνω γυναίκα σου... δεν μπορώ... Απαμύνησέ με... Εγώ δε σ' αγαπώ...

Πρόφερε αυτά τα λόγια με ύφος φαινομενικά ήρεμο, μα η καρδιά της σπαραζόταν και ήταν έτοιμη να πέσει στην αγκαλιά του νέου που τον αγαπούσε παράφορα. 'Ο Ρενάτος χλωμώσε. 'Επνιξε τα δάκρυά του χαϊρέτος κι' έφυγε.

Πέρασαν δυο μέρες. Το πρωί της τρίτης ημέρας ένας υπηρέτης έφερε στο νεαρό δικηγόρο ένα γράμμα. 'Ηταν από τη Λιδία. Του έγραφε πως δεν ήθελε να τη θεωρήσει ως άχρηστη και πως αν άρνιθκε την αγάπη του δεν το έκανε γιατί δεν τον αγαπούσε. Το μυστικό της, που δεν είχε το θάρρος να του το πη, του το έγραφε και ζητούσε να τη συναντήσει.

'Όταν ήταν δεκάξη ετών, δίχως κανένα προστάτη είχε ερωτευθεί με μανία ένα νεαρό ζωγράφο και χωρίς να το καταλάβει του παραδόθηκε. 'Ο αγαπούσε το Ρενάτο σαν αδελφό της κι' ευχόταν να του δώσει ο θεός γυναίκα αντίξιά του.

Την άλλη μέρα ο Ρενάτος πήγε στο σπίτι της Λιδίας. 'Εμειναν μαζί δυο ώρες. Τι είπαν οι δυο νέοι; Κινείες δεν θα το μάθουμε. 'Ως τόσο σε λίγες μέρες όλοι μιλούσαν για τους προεχέεις γάμους του Ρενάτο Γκιζή και της Λιδίας 'Αντάνι.

Τρεις μήνες αργότερα ο Ρενάτος και η Λιδία ταξίδευαν με το τρένο για την 'Ελβετία. 'Ηταν και οι δυο τους εύθυμοι και ξενοιαστοί σαν μεθυστά. 'Όταν το τρένο σταμάτησε στην Πίζα, πέρασε από μπροστά τους ένας νεος ξανθός, που κινήθηκε και κρατούσε μία κοστούρινα ζωγράφου. Τους κύτταξε παρμένα και χαμογέλασε. 'Η Λιδία έβαλε μια φωνή κι' έσφιξε το χέρι του αντρός της προφέροντας ένα όνομα που ο Ρενάτος δεν το άκουσε, μα το μάντησε.

— Έξακολούθησαν κατόπιν το ταξίδι τους.

Ξαφνικά μέσα στο θόρυβο που έκανε το τρένο καθώς έτρεχε, άκουσθηκαν δυο πυροβολισμοί, μία οπαρρακτική κραυγή και τίποτ' άλλο.

Στο σταθμό του Μιλάνο ο υπάλληλος που άνοιγε τις θυρίδες του σιδηροδρόμου, όπισθοχώρησε έντρομος. Σ' ένα θαυόνι πρώτης θέσεως ήταν προεμένη κάτω μία νεαρή γυναίκα με μάτια άνοιχτά και τραυμαμένα και μ' ένα βαθύ τραύμα στο στήθος. 'Ηταν νεκρή! Κοντά της ένας νέος ψυχορραγούσε με σπασμένο το κρανίο σφίγγοντας ένα περιστόφο.

— 'Ηταν ο Ρενάτο και η Λιδία! Πρίν ξεψυχήσει ο Ρενάτο ψιθύρισε:

— Την αγαπούσα πολύ. Τη σκότωσα γιατί θα την έκανα... θα μου την έπαιρνε ο άλλος. Τώρα θα ξαναυπαντηθούμε στους ουρανούς.

ΛΟΥΤΣΙΟ ΝΤ' ΑΜΠΡΑ

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

ΠΕΝΤΕ ΤΡΟΠΟΙ καταπολεμήσεως της άπνίας

Τί συμβουλεύει ένας 'Αμερικανός νευρολόγος

«Οι άνθρωποι που δεν μπορούν να κοιμηθούν είναι εκείνοι που σπαταλούν μ' έναν τρόπο αντικανονικό τη δραστηριότητά τους κατά την διάρκεια της ημέρας. Ζούν εις βάρος των νυχτών τους και, όταν έρχεται η στιγμή για να πλαγιάσουν, είναι τόσο εξαντλημένοι που είναι αδύνατον να τους πάρη ο ύπνος. Παραπονούνται τότε ότι υποφέρουν από άπνία. Αλλά αυτό συμβαίνει γιατί οι έγνοιες τους συνοδεύουν και στο κρεβάτι τους».

Αυτά υποστηρίζει ένας διατηρητής 'Αμερικανός νευρολόγος, ο δόκτωρ Πόβερν Φέντριχ και υποδεικνύει συγχρόνως πέντε τρόπους για την καταπολέμηση της άπνίας. 'Αν ο ένας απ' αυτούς δεν επιτύχει, συμβουλεύει, καταφεύγει στον άλλον. Αλλά μην απελπίζεστε. Γιατί ο μοναδικός υπεύθυνος για τις άπνιες από τις οποίες υποφέρετε είσαστε οίς και κανένας άλλος.

Π ρ ω τ ο ς τ ρ ό π ο ς: 'Αφίστε τους μύς του σώματός σας να ξεφορτωθούν ολόκληρα. Κατόπιν τραβήξτε το κεφάλι με τα χέρια σας σαν να θέλετε να το βγάλετε από τη θέσι του. Θα κάμει έπειτα μία σειρά από μασάζ κατά την ακόλουθη τάξη: 1) Των μυών του τραχήλου ως τους ώμους, 2) Των μυών της κοιλίας, 3) Των ισχυών στη βάση της σπονδυλικής στήλης, 4) Των μηρών, του κάτω μέρους του γόνατος και των κνημών. Τα μασάζ πρέπει να είναι έντονα. Τέλος κλείστε τις γροθιές σας περσότε τις κάτω από τη ράχη και κάμει μερικές σπαστικές κινήσεις προς όλες τις διευθύνσεις.

Όλα αυτά σας φαινοίται πολύ κουραστικά. Αποτελούν όμως μία θαυμασία μέθοδο, που τα αποτελέσματά της είναι εκπληκτικά. 'Αν μάλιστα υποφέρετε από καιρό, πρέπει να αρχίσετε απ' αυτή τη μέθοδο για να καταπολεμήσετε την άπνία.

Δ ε υ τ ε ρ ο ς τ ρ ό π ο ς: 'Εχετε προσέξει τί κάνουν η γάτα και το σκυλί όταν πρόκειται να κοιμηθούν; Χασμουριούνται, τεντώνουν τα μέλη τους και στριφονυρίζουν προς όλες τις διευθύνσεις. Θα κάμει και οίς το ίδιο. Μη διατάσετε καθόλου. Δώστε μερικές κλωτσιές με τα πόδια σας ανασπώστε από τον γόνατο πέσετε τα μπροστά, τεντώστε καλά και επαναλάβετε αυτές τις κινήσεις όσο περισσότερο μπορείτε. Θα ξυπνήσουν την κυκλοφορία του αίματος και θα φέρουν ένα ευχάριστο ξεκούρασμα οίς σας το σώμα.

Τ ρ ι τ ο ς τ ρ ό π ο ς: Κλείστε τα μάτια. Στριψίτε για μία στιγμή τις άκρες των δακτύλων σας, πολύ ελαφρά όμως πάνω στα βλέφαρά σας. 'Επαναλάβετε αυτό το άναλογο άγγιγμα πολλές φορές. Τη μέθοδο αυτή την χρησιμοποιούν διάφοροι ειδικοί με άριστο αποτέλεσμα.

Τ έ τ α ρ τ ο ς τ ρ ό π ο ς: Τα μωρά σιγοψιθυρίζουν χασμουριούνται και ροχαλίζουν προτού να κοιμηθούν. Αυτό μάς φαινοίται φυσικό. Κάμει και οίς το ίδιο. 'Αν δεν μπορείτε να χασμουρηθείτε ανοίξτε πολλές φορές το στόμα σας ως τ' αυτά και αναπνεύστε βαθιά.

Π έ μ π τ ο ς τ ρ ό π ο ς: Είναι μία πολύ καλή συνθήκη να πινετε ένα ποτήρι ζεστό γάλα προτού να κοιμηθείτε. Το γάλα έχει την ιδιότητα να ήρεμη τα νεύρα και να φέρη τον ύπνο.

Αν παρ' όλα αυτά δεν μπορείτε να κοιμηθείτε, συμβουλεύει ο δόκτωρ Φέντριχ σηκωθείτε από το κρεβάτι. ντυθείτε και κάμει μερικές βόλτες μέσα στο σπίτι σας, ή αν ο καιρός το επιτρέπει, έναν μικρό περίπατο έξω. Γιατί με το να παραμένετε στο κρεβάτι δεν κάμει τίποτε άλλο από το να επαυζάνετε την άπνία σας. Και αυτό είναι το χειρότερο.

Οι περισσότεροι άνθρωποι που υποφέρουν από άπνία παρατηρεί, τέλος ο Φέντριχ, ούδυοβόλα, λονται οίγα-οίγα και πέφτουν στο κρεβάτι τους βέβαια προκαταβολικά ότι δεν πρόκειται να κοιμηθούν. Και το καταφέρνουν. Κάμει το αντίθετο, συνιστά ο 'Αμερικανός δόκτωρ. Προσπαθήστε να πείσετε τον εαυτό σας ότι δεν έχετε κανένα λόγο για να μην κοιμηθείτε και δώστε προκαταβολικά όλες τις σκέψεις και τις σκέψεις από το μυαλό σας. Πρωτίστως, όμως μην χρησιμοποιήσετε υπνωτικά που φέρνουν βέβαια ένα πρόσκαιρο αποτέλεσμα, αλλά υποσκάπτουν οίγα-οίγα τον οργανισμό.

•••

•••

•••

•••

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΡΙΚΗΣ

ΜΑΙΣΟΥΕΛ ΓΚΡΑΝΤ

ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ Ζαφείρια

Κοτώσατε και τον Πέτερ Ράντολφ και τον υπηρέτη του Πάρκερ!

— Είσατε πολύ έξυπνος; πρόφερε ο Μπάρον οσκαρστικά.

— Δουλεύετε λοιπόν για λογαριασμό του θρίκ; ρώτησε ο Μάσον.

— Ο γκάνγκστερ τον κύτταξε με άπορία.

— Ξέρει πάρα πολλά αυτός ο καταραμένος δέκοφς ο Σκουίντ. 'Αφίσε μας Σάμ να τον κανονίσουμε έμεις όπως πρέπει!

— Θα τον στείλωμε να βρη τον υπηρέτη του! πρόσθεσε ο Τούρκ.

Κι οι γκάνγκστερ έκαμαν δυο βήματα, απειλητικοί. 'Αλλά ο Σάμ Μπάρον τους σταμάτησε με μία χειρονομία.

— 'Ο πρώτος που θα επιχειρήσει ν' ανήλξη το Μάσον, βάνη να κάνη μαζί μου! μούγκρισε. Δεν πρόκειται να τον σκοτώσω. Μας χρειάζεται για τις δουλειές μας. 'Ενας άνθρωπος που ξέρει να φτιάχνει ψεύτικα πολύτιμα πετράδια τόσο πετυχημένα άζειει ένα θησαυρό για μας!

— Μα αν η ξανθείρα φιλενάδα του μάς μπλέξη;...

— Τι μπορεί να πη αυτή; Δεν πρόκειται άλλωστε να μιλήσει. Δεν τον άκούσατε που της τηλεφώνησε να ράψη τα χείλια της ως ότου της πη αυτός;...

Μία ανατριχίλα διέτρεξε το σώμα του Μάσον. Πλησίασε γρήγορα στο παράθυρο που έβλεπε από πιας μέρος του σπιτιού. Κύτταξε έξω. Το έσωτερικό τηλεφωνικό σύστημα στερεωμένο σε μονωτήρες πάνω στον τοίχο, κατέβαινε ως ένα μετάλλινο κουτί έγκατεστημένο δίπλα στο παράθυρο του ύπνου.

— Ένας άνθρωπος στεκόταν κοντά στον τοίχο. Είχε κώφει το τηλεφωνικό σύστημα, μ' ένα εργαλείο που κρατούσε άκονη στα χέρια του.

Το καρδιόχτυπι του Μάσον μεγάλωσε. Πήγε στο έρυσσώριό του κι' άνοιξε ένα ντουλάκι όπου φύλαγε πάντα ένα γεμάτο πιστόλι. Καθώς όμως άπλωνε το χέρι του για να πάρη το όπλο, μία φωνή τον κάρρωσε στη θέσι του:

— 'Αφίσε το εκεί που βρίσκεται, και νύχισε προς τα εδώ!

— 'Η φωνή αυτή ήταν έπιτακτική κι' απειλητική. 'Ο Ρέντεντ Μάσον υπάκουσε.

Τρεις άντρες στεκότουσαν απέναντί του. Και τον σπατάλευσαν κι' οίς τρεις με τα πιστόλια τους. 'Ο Ντέβιντ θρίκ θ' ανανώνριζε άμέσως τους δυο απ' αυτούς: 'Ηταν ο Σκουίντ και ο Τούρκ, οί γκάνγκστερ που είχαν βοηθήσει το Σάμ Μπάρον να εξαφανισή το πτώμα του καμαριέρη του Πέτερ Ράντολφ.

— 'Ο τρίτος ήταν ο ίδιος ο Μπάρον.

— Ψηλά τα χέρια! μούγκρισε. Τα μάτια του Μάσον δεν έζέφαζαν φόβο, αλλά μία ψυχρή περιφρόνηση.

— Καλά το φανταζόμουν έγώ! πρόσφερε. Δεν έλκεψε ο Ντρέξελ τα συνθητικά Ζαφείρια μου. Τον δολοφόνησαν! 'Εσείς τον σκοτώσατε!

— 'Αλλά ο Πέτ δεν κοιμόταν. Μόλις είχε κώφει το έσωτερικό σύστημα του τηλεφώνου του Ρέντεντ Μάσον άκουσε μία φωνή να ψιθυρίζει:

— 'Ανασκήρτησε ζωπά. Μόνον ένας άνθρωπος ούτ Νέσι 'Υόρκη μπορούσε νάχη προσφέρει αυτό το όνομα... Μόνον ο Μάουρος 'Ανθώπους ήξερε ότ' ο «Πέτ» κι' ο Κλίφ Μάρολαντ ήσαν ένα και το αυτό πρόσωπο. Αυτός είχε βάλει το Μάρολαντ ως κατάσκοπο στη συμμορία του Μάουρου.

— Τώρα τον φώναζε, μέσα απ' τους πυκνούς και ψηλούς θά-

μνους που τριγυρίζαν το έδαφος, οίς το χημικό.

— 'Ο Μάρολαντ γλύστρησε ως εκεί. Κάτι βρέθηκε έμπρός στη μασονομένη ομορφιά του άρχοντου. Μισονοούμενος έτοιμάσε να βάλει συγχρόνως και το σπύτι άκουσε με προσοχή τις έρωτήσεις του Μάουρου 'Ανθώπου.

— Σε μερικές μπορούσε ν' άπανθήσει ο άλλος όχι. Γιατί η συμμορία δεν του είχε έμπιστευθεί όλα τα μυστικά της.

— Ξαφνικά χάθηκε ο Μάουρος κατάλαβε το λόγο, γιατί είχε στρέψει και πάλι την προσοχή του προς το σπύτι. Κάποιος κατέβαινε την πωλητή σκάλα. Το έσκακιμένο αυτό του Μάουρου 'Ανθώπου είχε άκούσει τα βήματά του, πωιντά αντίληψη ο Μάρολαντ.

— 'Ο Κλίφ άπομεικούνθηκε βιαστικά απ' τους θάμνους έσπλάθηκε στο χορτάρι και προσποιήθηκε το μισοκοιμισμένο. 'Ο Τούρκ βλαστήλησε, όταν βήκε απ' την πωλητή πόρτα και τον είδε.

— Μωρέ να σου πετύχη σύντροφος! φώναξε. 'Εμεις οί έχαμε βάλει να φυλάς και συ τόκοφες δίπλα!

— Μήπως δεν μπορώ να φυλάω και ζαλωμένος; άπάντησε ο Κλίφ με το νυσταγμένο τόνο που έπαιρνε όταν έπαζε το ρόλο του Πέτ. 'Όλα είναι εν τάξει. Το αυτοκίνητο περιμένει.

— 'Ο Τούρκ ξαναπήκε στο σπίτι. 'Ο Κλίφ πετάχθηκε όρθιος.

— Έρριξε μία ματιά στο αυτοκίνητο, που ήταν σταματημένο σε μικρή άπόστασι, έτοιμο να φανόταν απ' το μέρος όπου θρίσκόταν. Δεν υπήρχε πουθενά. Δεν τον παρσικώ όίχος του Μάουρου 'Ανθώπου. 'Όστόσο ο Κλίφ μάντησε που ήσαν...

— Έπωφελούμενος απ' το σκοτάδι, ο Μάουρος 'Ανθώπους είχε γλύστρησει ως το αυτοκίνητο. Το κι' είχε κρυφτή στην πωλητή θήκη των άποσκευών.

Δεν ήταν βέβαια πολύ άνετα εκεί μέσα... Μάλιστα ένα μεγάλο μετάλλινο αντικείμενο δυσκόλευε το Μάουρο 'Ανθώπου να βρη άρκετό χώρο για το κορμί του λυγισμένο στο δυό.

— 'Όταν φώτισε κατάλαβε τί ήταν το αντικείμενο αυτό, το μάτι του έλαμψε από ίκανο πόνο. Είχε έπιτέλους μία ένδειξη του μέρους όπου σκόπευε.

— Τούχων έπειτα ένα μαντήλι μέσα στο στόμα του κλείσιν τα χείλη και τα κόλλησαν από πάνω μ' ένα είδος τσιροτό που είχε το χρώμα της οσκαρσκάς.

— Περιφωμία! είπε με ίκανο πόνο ο Μπάρον. 'Εσύ Σκουίντ μείνε εδώ. 'Εσύ, Τούρκ, πάγαινε έξω, πές στον Πέτ ότι όλα είναι εν τάξει, και κύτταξε αν μπορούμε να φύγουμε.

— 'Ο Τούρκ βήκε απ' το δωμάτιο.

— 'Ο Πέτ κοιμάται ίσως κάτω από ένα δέντρο, ο τεμπέλης! μούγκρισε ο Σκουίντ. Δεν έχω ίδη ποτέ μου άλλο τέτοιο ύπναρά!...

— 'Αλλά ο Πέτ δεν κοιμόταν. Μόλις είχε κώφει το έσωτερικό σύστημα του τηλεφώνου του Ρέντεντ Μάσον άκουσε μία φωνή να ψιθυρίζει:

— 'Ανασκήρτησε ζωπά. Μόνον ένας άνθρωπος ούτ Νέσι 'Υόρκη μπορούσε νάχη προσφέρει αυτό το όνομα... Μόνον ο Μάουρος 'Ανθώπους ήξερε ότ' ο «Πέτ» κι' ο Κλίφ Μάρολαντ ήσαν ένα και το αυτό πρόσωπο. Αυτός είχε βάλει το Μάρολαντ ως κατάσκοπο στη συμμορία του Μάουρου.

— Τώρα τον φώναζε, μέσα απ' τους πυκνούς και ψηλούς θά-

μνους που τριγυρίζαν το έδαφος, οίς το χημικό.

— 'Ο Μάρολαντ γλύστρησε ως εκεί. Κάτι βρέθηκε έμπρός στη μασονομένη ομορφιά του άρχοντου. Μισονοούμενος έτοιμάσε να βάλει συγχρόνως και το σπύτι άκουσε με προσοχή τις έρωτήσεις του Μάουρου 'Ανθώπου.

— Σε μερικές μπορούσε ν' άπανθήσει ο άλλος όχι. Γιατί η συμμορία δεν του είχε έμπιστευθεί όλα τα μυστικά της.

— Ξαφνικά χάθηκε ο Μάουρος κατάλαβε το λόγο, γιατί είχε στρέψει και πάλι την προσοχή του προς το σπύτι. Κάποιος κατέβαινε την πωλητή σκάλα. Το έσκακιμένο αυτό του Μάουρου 'Ανθώπου είχε άκούσει τα βήματά του, πωιντά αντίληψη ο Μάρολαντ.

— 'Ο Κλίφ άπομεικούνθηκε βιαστικά απ' τους θάμνους έσπλάθηκε στο χορτάρι και προσποιήθηκε το μισοκοιμισμένο. 'Ο Τούρκ βλαστήλησε, όταν βήκε απ' την πωλητή πόρτα και τον είδε.

— Μωρέ να σου πετύχη σύντροφος! φώναξε. 'Εμεις οί έχαμε βάλει να φυλάς και συ τόκοφες δίπλα!

— Μήπως δεν μπορώ να φυλάω και ζαλωμένος; άπάντησε ο Κλίφ με το νυσταγμένο τόνο που έπαιρνε όταν έπαζε το ρόλο του Πέτ. 'Όλα είναι εν τάξει. Το αυτοκίνητο περιμένει.

— 'Ο Τούρκ ξαναπήκε στο σπίτι. 'Ο Κλίφ πετάχθηκε όρθιος.

— Έρριξε μία ματιά στο αυτοκίνητο, που ήταν σταματημένο σε μικρή άπόστασι, έτοιμο να φανόταν απ' το μέρος όπου θρίσκόταν. Δεν υπήρχε πουθενά. Δεν τον παρσικώ όίχος του Μάουρου 'Ανθώπου. 'Όστόσο ο Κλίφ μάντησε που ήσαν...

— Έπωφελούμενος απ' το σκοτάδι, ο Μάουρος 'Ανθώπους είχε γλύστρησει ως το αυτοκίνητο. Το κι' είχε κρυφτή στην πωλητή θήκη των άποσκευών.

Δεν ήταν βέβαια πολύ άνετα εκεί μέσα... Μάλιστα ένα μεγάλο μετάλλινο αντικείμενο δυσκόλευε το Μάουρο 'Ανθώπου να βρη άρκετό χώρο για το κορμί του λυγισμένο στο δυό.

— 'Όταν φώτισε κατάλαβε τί ήταν το αντικείμενο αυτό, το μάτι του έλαμψε από ίκανο πόνο. Είχε έπιτέλους μία ένδειξη του μέρους όπου σκόπευε.

— Τούχων έπειτα ένα μαντήλι μέσα στο στόμα του κλείσιν τα χείλη και τα κόλλησαν από πάνω μ' ένα είδος τσιροτό που είχε το χρώμα της οσκαρσκάς.

— Περιφωμία! είπε με ίκανο πόνο ο Μπάρον. 'Εσύ Σκουίντ μείνε εδώ. 'Εσύ, Τούρκ, πάγαινε έξω, πές στον Πέτ ότι όλα είναι εν τάξει, και κύτταξε αν μπορούμε να φύγουμε.

— 'Ο Τούρκ βήκε απ' το δωμάτιο.

— 'Ο Πέτ κοιμάται ίσως κάτω από ένα δέντρο, ο τεμπέλης! μούγκρισε ο Σκουίντ. Δεν έχω ίδη ποτέ μου άλλο τέτοιο ύπναρά!...

— 'Αλλά ο Πέτ δεν κοιμόταν. Μόλις είχε κώφει το έσωτερικό σύστημα του τηλεφώνου του Ρέντεντ Μάσον άκουσε μία φωνή να ψιθυρίζει:

— 'Ανασκήρτησε ζωπά. Μόνον ένας άνθρωπος ούτ Νέσι 'Υόρκη μπορούσε νάχη προσφέρει αυτό το όνομα... Μόνον ο Μάουρος 'Ανθώπους ήξερε ότ' ο «Πέτ» κι' ο Κλίφ Μάρολαντ ήσαν ένα και το αυτό πρόσωπο. Αυτός είχε βάλει το Μάρολαντ ως κατάσκοπο στη συμμορία του Μάουρου.

— Τώρα τον φώναζε, μέσα απ' τους πυκνούς και ψηλούς θά-

μνους που τριγυρίζαν το έδαφος, οίς το χημικό.

— 'Ο Μάρολαντ γλύστρησε ως εκεί. Κάτι βρέθηκε έμπρός στη μασονομένη ομορφιά του άρχοντου. Μισονοούμενος έτοιμάσε να βάλει συγχρόνως και το σπύτι άκουσε με προσοχή τις έρωτήσεις του Μάουρου 'Ανθώπου.

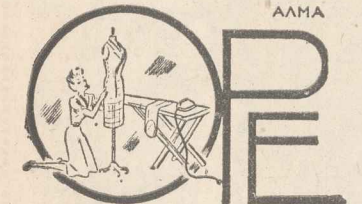
— Σε μερικές μπορούσε ν' άπανθήσει ο άλλος όχι. Γιατί η συμμορία δεν του είχε έμπιστευθεί όλα τα μυστικά της.

— Ξαφνικά χάθηκε ο Μάουρος κατάλαβε το λόγο, γιατί είχε στρέψει και πάλι την προσοχή του προς το σπύτι. Κάποιος κατέβαινε την πωλητή σκάλα. Το έσκακιμένο αυτό του Μάουρου 'Ανθώπου είχε άκούσει τα βήματά του, πωιντά αντίληψη ο Μάρολαντ.

— 'Ο Κλίφ άπομεικούνθηκε βιαστικά απ' τους θάμνους έσπλάθηκε στο χορτάρι και προσποιήθηκε το μισοκοιμισμένο. 'Ο Τούρκ βλαστήλησε, όταν βήκε απ' την πωλητή πόρτα και τον είδε.

— Μωρέ να σου πετύχη σύντροφος! φώναξε. 'Εμεις οί έχαμε βάλει να φυλάς και συ τόκοφες δίπλα!

— Μήπως δεν μπορώ να φυλάω και ζαλωμένος; άπάντησε ο Κλίφ με το νυσταγμένο τόνο που έπαιρνε όταν έπαζε το ρόλο του Πέτ. 'Όλα είναι εν τάξει. Το αυτοκίνητο περιμένει.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Ο μεγάλος αριθμός των τελειοφοίτων μας, που ίδρυσαν ατομικά των έπιχειρήσεις, είναι ή έπισφράγισις των δετικών μας αποτελεσμάτων.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44- ΤΗΛ. 26-391
ΓΡΑΦΗΜΑ: ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 3
(ΠΑΛΑΙΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)
ΔΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ 23 & 23

Μυστήρια Ιστορίες

— 'Η κ' 'Ελπιονική πάει να σκάσει απ' το κακό της. 'Εβγαλε ένα άπόστημα ο ένα μέρος του σώματός της και δεν μπορεί να καθίση σε καθίσμα. Τη νύχτα στο κρεβάτι κοιμάται μπρούμυτα.

— Πρέπει να πάς σ' ένα γιατρό, την συμβουλεύει ο άντράς της.

— Ποτέ! φωνάζει η κ' 'Ελπιονική κοκκινίζοντας από ντροπή. 'Απορώ μάλιστα πως μάς να πάω να με όπ' ολόγυμνη ένας ξένος άνδρας, έστω κι' αν είναι γιατρός.

— Μα το άπόστημα μεγαλώνει, την πονεί τρομερά κι' ένα πρωί θέλοντας και μη τρέχει έξω απ' την κεντρική πολυκατοικία όπου έχει το ίατρείο του ο χειρουργός κ. Νυστέρης.

— 'Ανεβαίνει στο δεύτερο πατωμα, χτυπά μία πόρτα, της άνοιγουν και βρίσκειται μπρός σ' ένα νεαρό κύριο.

— Σας τηλεφώνησα πρό όλίγου του λέ

μέρος εκείνο, δέκα περίπου μέτρα μακριά απ' τη λασπερή όχθη. Δεν είχε κουπί. Ήσιν-
ταν, παλιά κι' εγκαταλειμμέ-
νη από κάποιο παραθεριστή με-
τά το τέλος της καλοκαιρινής
σαζόν.

Ο Σάμ Μπάρον έδωσε μερι-
κές λακωνικές διαταγές:
— Σκουίντ, μείνε κοντά στο
Μάσον. Έσύ, Τούρκ, έβγα έ-
ξω και πάρε το μοτέρ απ' το
κουτί του αυτοκινήτου. Πέτ,
ζυγνά!

Ο Μάρολαντ άναζητούσε με
άγνωση κάποιον τρόπο για να
προστατεύει το Μαύρο Άνθρω-
πο χωρίς όμως να διακινδύ-
νεψή το ρόλο του ως κατασκό-
που... Άνοιξε τα κλεισμένα
μάτια του, σαν να ζυγνούσε
τότε μόλις.

—Κολύμπησε ως αυτή τη θά-
ρα, Πέτ! του είπε ο Μπάρον.
Ίσως το κρύο νερό σε ζυγνή-
ση επιτέλους!

Ο Μάρολαντ βγήκε απ' το
αυτοκίνητο.Κύτταξε τον Τούρκ,
που έκανε το γύρο κι' έτοιμα-
ζόταν ν' άνοιξη τη θήκη των
άποσκευών — την κρύπτη του
Μαύρου Άνθρώπου. Τό χέρι
του έσφιξε τη λαβή του περι-
στροφού του. Καί περιέμενε, έ-
τοιμος να σκοτώσει τον Τούρκ,
τη στιγμή που θα φώναζε τί
είχε άνακαλύψει...

Άλλά ο Τούρκ δεν έβγαλε
την παραμικρή φωνή. Έσκυψε
άπλως πάνω το βάρυ μοτέρ,
το τράβηξε έξω και το άκούμ-
πισε στο δρόμο.

Ο Μαύρος Άνθρωπος δεν
βρισκόταν εκεί μέσα!

★
Ο Μάρολαντ άκούμπησε τον
κρύο ιδρώτα του μετώπου του.
Καταλάβαινε μ' άνακούφιση ότι
ο Μαύρος Άνθρωπος είχε πη-
δήσει απ' το αυτοκίνητο την
ώρα που κατέβαινε σιγά-σιγά
την πλαγιά του λόφου προς τη
λίμνη.

Μία άγρια φωνή του Μπάρον
τόν έκαμε ν' άναστρέψει:

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

Μόνον με το 46081 θα δια-
τηρήσετε τα μαλλιά σας πάντα
στο φυσικό των χρώμα. Έαν
τα μαλλιά σας είναι ήδη λευκά
κάμετε όλνίνας έπαλείψεις με το

46.081

και άμέσως θα έπανακτήσουν
το φυσικό των χρώμα.
Η κατασκευή του άριστου
αυτού τονωτικού και έπανο-
ρθωτικού των τριχών, γνωστού
άπό 30ετίας εϊς χιλιάδες ανά
τόν, Έλλάδα πελάτας εϊνε ό-
ριστικώς έξοφολιόμενη κατό-
πιν της παρελθούς έκ του έ-
ξωτερικού σημαντικών ποσοτή-
των πρώτων ύλών.

Φαρμακείον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ

Όδός Δώρου 3 & Σατωβριάνδου
ΟΜΟΝΟΙΑ

Ότι ποθεί
κάθε
γυναίκα...

ΜΙΑ ΚΑΛΤΣΑ
παι να συνιάζει

- ΚΟΜΩΤΗΤΑ
- ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ
- ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ένα ZEDSEY
Συντάτα
και άντοχης

...Δα τα βρή οί μεγάλη
ποικρία για το ζούτο της και
πύμφθινα στην ΑΠΟΘΗΚΗ

ΣΤΗΤΗΡΑΚΟΠΟΛΙΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

— Σούπα να φέρης τη βάρκα
πιο κοντά! Τί χαζεύεις τώρα;
Ο Μάρολαντ υπάκουσε. Τό
νερό της λίμνης τον επάγωσε.
Άλλά δεν έδινε προσοχή...
Τό μόνο που τον ένδιέφερε,
ήταν ή σκέψη ότι ο Μαύρος
Άνθρωπος βρισκόταν σε άσφα-
λεια, ενώ συγχρόνως ο ίδιος
δεν είχε άναγκασή να διακό-
ψη τον επικίνδυνο ρόλο του
κατασκόπου.

Σέ λίγο, το μοτέρ είχε έ-
φαρμοσθή στη βάρκα. Ο Μάσον
έξαναγκάσθηκε να υπή μέσα
μαζί με τους γκάνγκστερς. Ο
Τούρκ έβαλε σε κίνηση το μο-
τέρ. Κι' ή βάρκα άρχισε να σκι-
ζει, τό ήσυχο νερό της λίμνης.

Ο Μπάρον, καθισμένος στο
τιμόνι, τη διπύνησε προς το
νησάκι. Τήν έμπασε σ' ένα μι-
κρό φυσικό λιμανάκι.

Οί γκάνγκστερς πήδησαν
στην όχθη, παίροντας μαζί
τους και το Μάσον. Δεν φωνί-
ζαν ούτε ίχνος μονοπατιού ά-
νάμεσα στην πυκνή βλάστηση.
Άλλά ο Μπάρον ήξερε καλά
τό δρόμο.

Σέ λίγο, έφθασαν σε μία έκ-
ταση γυμνή. Στο κέντρο της
βρισκόταν ένα ξύλινο σπιτάκι.
— Πάρτε μέσα το Μάσον! διέ-
ταξε ο Μπάρον.

Τό σπιτί δεν είχε πιά πόρτα
ούτε και τζάμια στο παράθυρο.
Τό δάπεδό του ήταν σκεπασμέ-
νο από ξερά φύλλα. Ο Μπάρ-
ον κλώτσησε τα φύλλα αυτά,
σ' ένα ώριομένο σημείο, έσκυ-
ψε έπειτα έπίσης ένα μετάλ-
λινο κρίκο και τον τράβηξε δυ-
νατά. Μία μεγάλη τετράγωνη
πέτρα μετακινήθηκε άθόρυβα,
γύρισε πάνω σ' ένα λαδωμένο
άξονα και φάνηκε μία σκοτεινή
τρύπα.

Ο Μπάρον έρριξε εκεί μέσα
τις άκτινες ενός ηλεκτρικού
φανοριού. Μία πέτρινη σκάλα
κατέβαινε σ' ένα κρυφό υπό-
γειο κάτω απ' την καλύβα.

Ο Μάσον άναγκάσθηκε να
κατεβή τα σκαλοπάτια.Οί γκάν-
γκστερ τον άκολουθούσαν. Ά-
ναψαν μία λάμπα του πετρε-
λαιού. Τό υπόγειο εκείνο είχε
μία σκεπτική έπιπόλση, μία θερ-
μάστρα στη γωνία και διάφο-
ρες κονσερβες πάνω σε ράφια.
Ήπρχαν άκόμη, σ' ένα τρα-
πέζι μερικά περιονικά.

Ο Μπάρον άγριοκύτταζε τον
αϊχμάλωτό του. Τού ξεκόλλησε
τό τσιρότο και τού έβγαλε τό
μαντήλι απ' τό στόμα. Τράβη-
ξε μία καρέκλα στη μέση του
υπογείου κάτω άκριβώς από έ-
να νερό μετάλλينو νάντζο στε-
ρεωμένο στο πέτρινο τσιόβι.
Άνέθηκε στην καρέκλα και ό-
κίμασε τό γάντζο. Σανακατέ-
θηκε έπειτα κι' άρχισε να στή-
νη κάτω απ' αυτόν μία πυρα-
μίδα από κονσερβες. Στη βάση
της ή πυραμίδα αυτή είχε με-
γαλειότερο πλάτος ενώ στην
κορυφή της κατέληγε μόνον
σε μία ή δυο κονσερβες.

— Δέστε τα χέρια του Μά-
σον πάνω απ' τό κεφάλι του
διέταξε ο Μπάρον. Προσέξτε!
Θα τα δέσετε νερά, αλλά μό-
νον απ' τα χοντρά δάχτυλα!
— Εϊσατε βλάκας! του είπε
ό χημικός, χλωμαζόντας. Κά-
νετε τη μεγαλύτερη γκάφα
της ζωής σας!
— Έτσι, έ; πρόφερε ειρωνικά
ο Μπάρον.

Ο Σκουίντ κι' ο Τούρκ είχαν
άρπάξει κι' όλας το Μάσον,που
προσπαθούσε μάταια ν' άμυν-
θή. Μ' ένα χτύπημα λαβής πε-
ριστροφού στο κεφάλι, τον έ-
καναν να καθήση ήσυχος... Ός
ότου συνέλθη απ' τη ζάλη του,
οί δυο του άντίχειρες ήσαν
σφιχτοδεμένοι μαζί.

Έξαναγκάσθηκε ν' άνεβή
στην καρέκλα και να πεσπίση
στην κορυφή της πυραμίδας.
Έπειτα ο Μπάρον έδεσε στο
γάντζο τό σκονίτι που έσφιγγε
τά δάχτυλά του.

—Καί τώρα καθήστε φρόνιμα!
του είπε σαρκαστικά. Άν έπι-
χειρήσετε να δραπέτευσετε θα
πετάξετε τις κονσερβες, πάνω
στις όποιες πατάτε... και τό-
τε δεν θα κάλοπεράσουν κα-
θόλου τά δυο σας δάχτυλα!

Γύρισε στο Σκουίντ και διέ-
ταξε:

—Ετοίμασε τη βάρκα. Πάω
να κάνω ένα τηλεφώνημα στο
Μανχάταν, πριν άσχοληθώ με
τό φιλοράκιο μας από δω. Ά-
φισέ τον έτσι μισοκορσασμέ-
νον ώς ότου νυρίσω.

Ο Μάσον κατέβαλε άπενυν-
σμένες προσπάθειες για να δι-
ατηρήσει την ίσορροπία του πά-
νω στις κονσερβες. Τά μάτια
του είχαν έκφρασι άγωνίας.
Φάνηκε μία στιγμή πως ήθελε
να φωνάξη κάτι στο Μπάρον,
έπειτα όμως συγκρατήθηκε κι'
έσφιξε τα χείλη του.

—Έσύ κι' ο Πέτ μείνετε εδώ,
είπε ο Μπάρον στον Τούρκ.

Άνέθηκε τη σκάλα του υπο-
γείου μαζί με το Σκουίντ. Σέ
λίγες στιγμές, έπαψαν ν' ά-
κούγονται τά βήματά τους.

Ο Μάρολαντ χαμουρήθηκε
τότε.

—Ούφ, πώς κουράσθηκε! εί-
πε τεμπέλικα.

Πήρε ένα στρώμα που βρι-
σκόταν σε μία γωνιά, τό άπλω-
σε καταγής και έσπλώθηκε πά-
νω του μ' ένα στεφανιά άνα-
κουσίσεως.

—Ού νά μου χαθής, ύπνεσθ! εί-
πε τον κορόϊδεψε ο Τούρκ.

Ότόσο άκολουθους κι' αυ-
τός τό παράδειμά του, γιατί
ήπρχε και δεύτερο στρώμα.

Εσπλώθηκε άνάσκελα, κυτ-
τάζοντας τό Ρόντνεύ Μάσον,
που στεκόταν στις μύτες των
ποδιών προσέχοντας μήπως κά-
ρη την παραμικρή κίνηση και
μετατόπιση τις κονσερβες. Τά
δεμένα δάχτυλά του χημικού
ήσαν μουδιασμένα κι' άσπρα,
δίχως αίμα.

Ο Μάρολαντ είχε τά μάτια
του κλειστά τό μυαλό του ό-
μως δούλευε πυρετωδώς. Είχε
έλπισει ότι ο Μπάρον θ' άφινε
αυτόν μόνον για να φυλάη τον
αϊχμάλωτο. Τώρα που είχε και
σύντροφο,έπρεπε να καταστρώ-
ση ένα σκέδιο για να βοηθήσει
στη δραπέτευσή του χημικού.

Τό σκέδιο όμως αυτό έπρε-
πε νάνε τέτοιο ώστε να προ-
στατεύει συγχρόνως την πρην.

Για κάθε γυναίκα

Η μέθοδός μας δίνει δάρρος

Όταν άρχίζει κανείς
να έξασκή τό επάγγελμα
του παρά τις σπουδες και
την κατάσταση που άπέ-
κτησε στο είδος του στην
τέχνη του, στο επάγγελ-
μα που πρόκειται ν' άκο-
λουθήσει συναντά έν τού-
τοις δυσκολίες στην έ-
φαρμογή στην έξάσκηση
δηλαδή του επανγγέλια-
τός του. Πολλές φορές έ-
χει άπορίες, φοβάται, ή
έφαρμογή κάτι που θεω-
ρητικά μόνο ή άτελώς έ-
μαθε.

Διερωτάται, άν κάνον-
τάς το έτσι ή αλλιώς θα
έπιτύχη. Φοβάται...

Αυτό λέγεται άτελής
σπουδή. Η άτελής σπουδή
κόβει τό κουράνιο κάθε
άνθρώπου κάθε γυναίκας
που βρίσκεται στο πρώτα
βήματα του επανγγέλματός της

Ένα κορίτσι, μία γυναίκα που σπουδάζει στα έργαστήρια
μας δεν δυσκολεύεται ποτέ σε τίποτε.

Διότι ή μέθοδος της διδασκαλίας μας εϊνε τελεία, προσαρ-
μόζεται με την μόρφωση και την άντίληψη κάθε κοριτσιού
κάθε γυναίκας.

Κάθε γυναίκα που θ' άποφοιτήσει από την ΚΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ,
ΕΧΕΙ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ διότι τά έμαθε όλα όχι μόνο θεωρητικά,
άλλά έχει έξασκηθή πλέον και πρακτικά σε κάθε λεπτομέρεια.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 26 & ΝΙΚΗΣ 54 ΤΗΛ. 24064

ματική ταυτότητα του Μάρο-
λαντ. Γιατί έννοούσε να συνε-
χισή το ρόλο του ύπνεσθ Πέτ...

Άν εφόρτωνε σ' έναν άνύ,
παρκο έχθρο την ευθύνη για
τή δραπέτευσή του Μάσον θα
έπιτύχανε και τους δυο αυ-
τούς σκοπούς μαζί...

★
Έν τώ μεταξύ, ο Μπάρον κι'
ο Σκουίντ διέσχιζαν πάλι τη
λίμνη. Πλεύριαν στο ίδιο ση-
μείο όπου είχαν άφισει τό αυ-
τοκίνητό του.

Κύτταζαν γύρω τους, άλλά
δεν είδαν κανένα. Τό μέρος
ήταν έντελώς έρημο.

Ο Μπάρον πήγε ως τό αυτο-
κίνητο που τό είχε κούψει ν' ή
κάθε ένδεχόμενο άνάμεσα στα
δέντρα. Άνοιξε την πόρτα του.
Τήν ίδια στιγμή ξεπροβάλε ά-
πό μέσα μία μαύρη μορφή και
δυο γαντοφορεμένα χέρια κι-
νήθηκαν προς τό λαμό τό πε-
ρίτρομου κακούργου.

Ο Μπάρον ώπισθοχώρησε.
Προσπάθησε να φωνάξη άλλά
δεν βγήκε κανείς ήχος απ' τό
λαμό του, που τον έσφινγαν
τά χέρια του Μαύρου Άνθρώ-
που...

Ο Σκουίντ βρισκόταν άκόμη
στην όχθη της λίμνης άπα-
σχολημένος ν' άφαιρή τό μο-
τέρ απ' τη βάρκα. Τό σήκωσε
έπειτα και διευθύνθηκε προς
τό αυτοκίνητο.

Έτσι φορτωμένος, δεν μπό-
ρεσε ν' άντισταθή στο Μαύρο
Άνθρωπο. Πράγματι σε λίγο
βρισκόταν κι' αυτός, άναίσθη-
τος, δίπλα στο Μπάρον στο πι-
σω κάθισμα του αυτοκινήτου...

Ο Μαύρος Άνθρωπος κουβά-
λπος πάλι ως τη βάρκα τό μο-
τέρ. Τό έφάρμοσε στη θέση του
τό έβαλε ύπρος και έκίνησε
προς τό νησάκι.

Δεν έμπήκε όμως στο ίδιο λι-
μανάκι με τους γκάνγκστερς.
Έκοψε τό γύρο του νησιού
και πλεύρισε στο άντίθετο μέ-
ρος του, όπου ο άνεμος είχε
τέτοια κατεύθυνση ώστε να παίρ-
νη μακριά τό θύροβο του μο-
τέρ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΦΥΣΙΚΗ της... κουζίνας

Πότε βράζει το νερό;

Πότε βράζει το νερό;
"Αρκεί ν' άνοιξουμε οποιοδήποτε
έγκυριοίδο φυσικής για να μάθουμε
σε ποιά θερμοκρασία βράζει το
νερό.

Άλλά, άς μήν σπεύσουμε στην ά-
πάντησή μας κι' άς περάσουμε για
μία στιγμή στην κουζίνα μας, ό-
που θα βάλουμε ένα δοχείο με νε-
ρό στη φωτιά.

Σέ μία ώριστη στιγμή, θα ή-
θουμε να σχηματίζονται μικρές φυ-
σαλλίδες στην πυθμένα και στα
πλευρά του δοχείου και σε λίγο ό-
λο τό περιεχόμενο του άρχίζει να
κοιλιάζει.

Λέμε τότε ότι το νερό βράζει. Άν
βάλουμε αυτή τη στιγμή μέσα στο
δοχείο ένα έσφονόμετρο, θα τό ή-
δουμε να δείχνει 100 βαθμούς.

Άς δυναμώσουμε δυο τρείς,
πέντε... έκατό φορές την ένταση
της φωτιάς. Η στήλη του υδραε-
ρίου δεν θα προχωρήσει πάνω ά-
πό τον αριθμό 100 και τό μοναδικό
άποτέλεσμα που θα έπιτύχουμε με
τό δύναμια αυτό της φωτιάς, θα
είνε ότι θα ήδουμε τό νερό του δο-
χείου να εξατμίζεται συντομώτερα.

Τό νερό δεν βράζει, λοιπόν, πε-
ρισσότερο όσο κι' άν τ' άφίσουμε
στη φωτιά ή όσο κι' άν δυναμώ-
με την έντασή της. Έξατμίζεται
μόνο ταχύτερα.

Ξέρουμε τώρα ότι το νερό βράζει
στους 100 βαθμούς και μπορούμε ν'
άπαντήσουμε στην ερώτησή που θέ-
σαμε στην άρχή. Άλλά, άς μήν σπεύ-
σουμε και πάλι...

Η άπάντησις αυτή εϊνε σωστή,
άν τό δοχείο μας βρίσκεται στην
έπιφάνεια της θάλασσας ή σ' ένα
πεδινό μέρος. Άν όμως θελήσουμε
να κάνουμε τό ίδιο πείραμα σ' ένα
δουνό, θα ήδουμε τό νερό να βρά-
ζει προτού τό θερμόμετρο δείξη 100
βαθμούς. Άν π.χ. βρισκόμαστε στην
κορυφή του Λευκού όρους δηλαδή
σε ύψος 4.807 μέτρων, θα ήδουμε
τό θερμόμετρό μας να δείχνει 84
βαθμούς όταν τό νερό θ' άρχισή
να βράζει.

Πού όφειλεται αυτή ή διαφορά;
Στην άτμοσφαιρική πίεσι.

Η στήλη του άέρος που βρίσκε-
ται πάνω από μία πεδιάδα εϊνε ψη-
λότερη από εκείνη που βρίσκεται
πάνω από την κορυφή ενός όρους.

ΠΡΟΣΟΧΗ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ.Γ.ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσσηλαιωτίσης 1 και Πρα-
ξιτέλους (πλησίον Άγίου Μάρκου)
τηλ. 32-809

Γυναικείες μεσαζωτές	Δρχ.	3.500
» Φιλέ »	»	3.900
Κυλόττες »	»	1.800
Κομπινάζον »	»	4.500
Φανέλλες »	»	1.800
Σοσόνια »	»	1.500
Υποκάμ.κουκουλάρικα »	»	19.500
Κάλτσες ριγέ άνδρών »	»	1.600
Εσώδρακα κοντά »	»	4.800
Υποκάμ. ποπλιν έξτρα »	»	22.500

Και πολλά άλλα είδη με μικρό έ-
λάττωμα στη μισή τιμή.

Γυμναστική
Τσαλίκι
Αλίου
Σπυρος Γ. Πριστούρης
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 46 ΤΗΛ. 27-907

Έτσι, τό έδαφος της πεδιάδας ή
φίσσεται μεγαλύτερη πίεσι από τό
έδαφος της κορυφής ή των κλιτύων
ένος όρους. Πράγματι, οί έπιστή-
μονες υπελόγησαν ότι ή πίεσις που
έξασκείται από τον ύπερκεείμενο άε-
ρα πάνω στην έπιφάνεια της θα-
λάσσης άντιστοιχεί με 1.033 γραμ-
μάρια κατά τετραγωνικό εκστο-
στόμετρο. Τήν πίεσι αυτή των 1033
γραμμαρίων κατά τετραγωνικό έκ-
στοστόμετρο την θεωρήσαν ως μονά-
δα μετρήσεως και την άποκάλεσαν
«άτμόσφαιρα» (πίεσις 1 άτμοσφαιρας
= πίεσις 1033 γραμμ. κατά τετρα-
γωνικό έκστοστόμετρο, πίεσις 2 ά-
τμοσφαιρών = πίεσις 2.066 γραμμ.
κατά τετραγ. έκστ. κλπ.). Αντί-
θετα, σε ύψος 500 μέτρων π.χ. ή
πίεσις του άέρος άντιστοιχεί μόνο
σε μισό χιλιογράμμο κατά τετραγ-
νικό έκστοστόμετρο (δηλαδή μισή
άτμόσφαιρα).

Τό νερό του δοχείου μας θα βρά-
ση, λοιπόν, ένωριτερα στην κορυφή
ένος όρους παρά στην έπιφάνεια
της θάλασσας. Γιατί ή άτμοσφαιρική
πίεσις εϊνε μικρότερη εκεί παρά έ-
δω.

Τί συμβαίνει όταν θερμαίνεται έ-
να οποιοδήποτε ύγρο; Τό ύγρο αυ-
τό σχηματίζει υδρατμούς που τεί-
νουν να βγούν έξω από τό δοχείο.
Όταν ή δύναμις αυτών των υδρα-
τμών εϊνε ίσχυρότερη από την έ-
ξωτερική πίεσι του άέρος τότε τό
νερό άρχίζει να βράζει. Στην κο-
ρυφή, λοιπόν, ενός όρους ή αντί-
δρασις αυτή των υδρατμών έναντί-
ον της πιέσεως του έξωτερικού άε-
ρος εϊνε εύκολώτερη και ταχύτε-
ρη. Γι' αυτό τό νερό βράζει εύκο-
λότερα και ταχύτερα.

Όσο ή άτμοσφαιρική πίεσις εϊνε
μικρότερη, λοιπόν, τόσο ταχύτερα
έπέρχεται ο βρασμός του νερού και
άντιστροφα. Έτσι, υπό πίεσι 2 ά-
τμοσφαιρών ο βρασμός θα έπέλθη
όταν τό νερό φθάσει σε θερμοκρα-
σία 120 βαθμών, υπό πίεσιν 5 άτμο-
σφαιρών θα χρειασθή θερμοκρασία
152 βαθμών, υπό πίεσι 10 άτμοσφαι-
ρών θερμοκρασία 180 βαθμών, υπό
πίεσιν 20 άτμοσφαιρών θερμοκρασία
213 βαθμών κτλ. Άντίθετα υπό πίε-
σιν ½ άτμοσφαιρας ο βρασμός θα
έπέλθη σε θερμοκρασία 50 μόνον
βαθμών. Καί αν ελαττώσουμε βαθ-
μιαία την πίεσι, θα φθάσουμε σε μία
στιγμή που τό νερό θα βράση στη
θερμοκρασία του υπενός!

Άλλά, ή θερμοκρασία του βρασμού
έξαρτάται έπίσης από τό είδος του
δοχείου, καθώς και από τις ούσεις
που βρίσκονται σε διάλυσι μέσα στο
νερό. Π.χ. Μέσα σ' ένα νυαλινό δο-
χείο, τό νερό βράζει σε θερμοκρα-
σία 101 βαθμών. Τά γλυκά νερά
άρχίζει να βράζει στους 100 βαθ-
μούς. Τό θαλάσσιο σιούσε 108. Τό
νερό που περιέχει χλωριούχο ά-
σβεστόνι στους 179 βαθμούς κτλ.

Όπως βλέπετε ή θερμοκρασία
βρασμού του νερού έξαρτάται από
πολλές συνθήκες. Από την άτμο-
σφαιρική πίεσι πρώτα, πούτα και έ-
πειτα από τό είδος του νερού και
στην πραγματικότητα εϊνε διασφ-
ρετική από τό ένα μέρος στο άλλο,
άκόμη και μεταξύ του ίδιου και
του πέμπτου όρόφου μιας πολυκα-
τοικίας όπως έπίσης και για τό νε-
ρό που άντλούμε από μία πηγή π.χ.
και εκείνο που παίρνουμε από ένα
πηγάδι.

Κάτι που ενδιαφέρει τάς κυρίες

Ο πόλεμος έπέφερε μεγάλες
καταστροφές, στενοχώριες, θλίψεις,
άποτέλεσμα αυτών σιγά σιγά να
άσπρίσουν πρόωρα τά μαλλιά. Τό
Renaissance όμως τά δυναμώνει και
σιγά σιγά τά επαναφέρει εϊς τό
άρχικόν χρώμα μαύρο κατόπιν ή
Ξηνέδ ήτο.

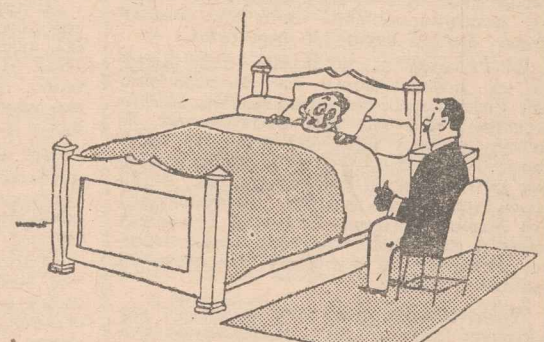
Άντιπροσωπεία: Όδός Βερανζέ-
ρου 13 (Στοά θέξη) Α' όροφος,
αριθ. δωματίου 108.

Λιανική πώλησις: Φαρμακοποθή-
κη Βάκη Κάνινγος 11 και φαρ-
μακοποθήκη Φαρμέτ Κάνινγος 15.

Άντιπροσωπεία έν Ζακύνθω:
Φαρμακείον Εύαγγ. Μακρή.

Ο μεσίτης: "Όσο για τη γειτονιά, εϊνε ή πιο
λούκη της περιοχής!..."

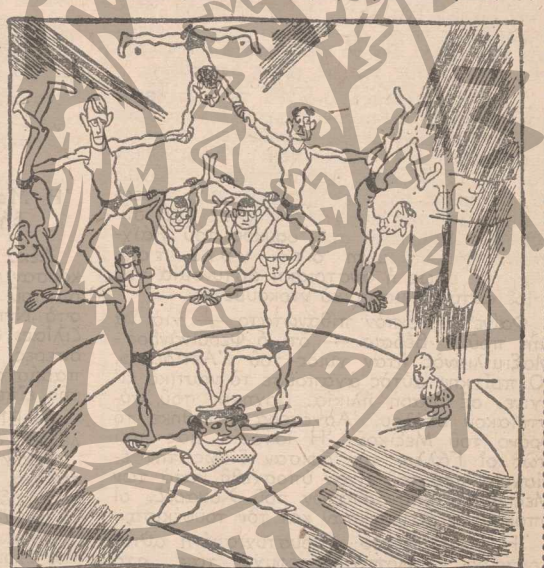

ΚΡΙΣΙΣ ΣΤΕΓΗΣ

—Λοιπόν; Εϊσαι άρρωστος βαρεία; "Ε, τότε, για
καλό και για κακό δεν μου δίνεις τη διεύθυνσι του
σπιτονοικοκύρη σου;

—Ηταν πρωταπριλιάτικο ψέμα, άγαπητή μου!...

ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

Ο μικρός: Ματάκα!... Τσίσα!...

ΟΙ ΔΙΚΑΙΟΥΧΟΙ του γαλλικού δρόνου

Η καταγωγή του στρατάρχη
Βεγγύαν

Στη δημοκρατική Γαλλία υπάρχει ένας άριστος μοναρχικός, που όνειρεύονται την επαναφορά της βασιλείας. Οι περισσότεροι απ' αυτούς μένουν πιστοί στον κόμπα των Παρισίων με σμυρμένο «νόμιμο δικαιοῦχο» του γαλλικού θρόνου. Άρκετοί όμως υποστηρίζουν τον πρίγκιπα Ναπολέοντα, απόγονο του βασιλέως της Βεατφαλίας Έρω-νύμου, αδελφού του Ναπολέοντος Α'.

Αυτός έμενε προηγουμένως στην Έλβε-τία, γιατί ένας νόμος του 1886 απαγόρευε στους κληρονόμους των παλαιών βασι-λικών οικογενειών την είσοδο στη Γαλλία. Στον τελευταίο όμως πόλεμο, πήγε στη Γαλλία κι έδειξε εξαιρετικό ήρωισμό, ως υπολογαγός της Άντιστάσεως. Γι' αυτό και παρασημοφορήθηκε μετά την απελευ-θέρωση απ' το στρατηγό Ντέ Γκώλ.

Οι Γερμανοί είχαν σκεφθεί, στην Κατο-χή, να παλινορθώσουν την αυτοκρατορία στη Γαλλία, με την ύστεροβουλία να την εκμεταλλευθούν για τους σκοπούς των. Η κατηγορηματική τους άρνηση του πρίγ-κιπας Ναπολέοντος να παρευρεθεί επίση-μως στη μεταφορά της τέφρας του Άετι-δώς (του γιου του Μεγ. Ναπολέοντος) στο Παρίσι μετά την οποία θα έπακολου-θούσε η ανακήρυξη της νέας αυτοκρατορί-ας, ματαίωσε τα περίεργα και σατανικά γεωμηνικά σχέδια.

Υπάρχει ωστόσο κι' ένας άλλος απ' ευ-θείας απόγονος του Μεγ. Ναπολέοντος πα-σίγνωστος στη Γαλλία και στον υπόλοιπο κόσμο, αλλά με άλλο όνομα. Πρόκειται για το Γάλλο στρατηγό Βεγγύαν.

Μετά την πτώση του Ναπολέοντος, ο γιός του, ο «Άετιδής», μεγάλωσε στην αλή του αυτοκράτορος της Αυστρίας Φρα-γκίσκου Α'. Έκει ανετίσθη στυα με τη Σοφία της Βαυαρίας, τη σύζυγό του μελ-λοντος αυτοκράτορος Φραγκίσκου-Ίωσήφ. Η Σοφία ήταν φαιδρή και ζωηρή γυναίκα, κόρη του βασιλέως της Βαυαρίας, που ή-ταν φίλος της Γαλλίας και σύμμαχος του Ναπολέοντος, και έγγονη Γάλλου στρατη-γού. Εύρισκε λοιπόν ότι ταίριαζε πολύ με τον εξάδελφό της δούκα του Ράιχτσταντ— αυτό τον τίτλο είχε ο «Άετιδής»—και πού-δειγνε μεγάλη συμπάθεια. Η οικειότητα με-ταξύ τους άρχισε να προκαλή κουτσουμπο-λιά, τόσο που ο αυτοκράτορας σκέφθηκε ν' απομακρύνει τη Σοφία απ' την αλή. Δεν χρειάστηκε όμως να το κάνει γιατί ο δούξ του Ράιχτσταντ άρρώστησε βαρύν και πέθανε σε λίγους μήνες.

Σχεδόν την ίδια εποχή, η Σοφία έφερε στον κόσμο ένα γιό, το Φερδινάνδο-Μα-ξιμιλιανό. Όλοι οι αλβικοί κύκλοι είχαν την πεποίθηση ότι το παιδί αυτό ήταν καρ-πός του έρωτός της με τον «Άετιδέα».

Το ζήτημα δεν έχει λυθεί τελείως ιστο-ρικά, αλλά υπάρχουν ώριμα στοιχεία που άποτελούν, αν όχι άποδείξεις, πάντως όμως ένδειξεις σοβαρότητας. Σημειωτέον ότι, το 1938, ένας άρκασιπώλης ανέκαλυ-ψε, ανάμεσα σε διάφορα έγγραφα προερ-χόμενα απ' την αλή της Βιέννης μια σύ-τόγραφο επιστολή του δούκα του Ράιχ-τσταντ απευθυνόμενη στο γιό του. Αμέσως όμως η αστυνομική αστυνομία του πήρε αυτό το μοναδικό ντοκουμέντο.

Φαίνεται λοιπόν πιθανότατο — για να μην πούμε βέβαιο — ότι ο Φερδινάνδος-Μαξιμιλιανός ήταν γιός του «Άετιδούς», 'Ο πρίγκιπς αυτός άναπαύσε το ναυτικό κι έγινε, σε νεαρή ηλικία, άρχηγος που άσ-ποιακό στόλν. Άργότερα δέχθηκε το θρόνο του Μεκικού. Η ιστορία μάς λέει πως οι Γάλλοι τον άφισαν δίχως την έ-νισχυση που του είχαν υποσχεθεί κατά των Μεξικανών επαναστατών του Χουαρέζ. οι όποιοι τον έξεθρόνισαν και τον τουφέκισαν.

Η σύζυγός του ή δυστυχισμένη αυτο-κράτειρα Σαρολότα, κατέφυγε τότε στο Βέλγιο, όπου πρελάθηκε, αφού έφερε στον κόσμο ένα γιό. Το παιδί αυτό δεν αναφέ-ρεται στο περίφημο ήμερολόγιο Γκότα. Η πρέλλα πής μητέρας του όνειρευε να μείνει

μυστική ή γέννησίς του, για λόγους διε-θνούς διπλωματίας. Είχε βαφτισθεί Μάξι-μος, τον έλεγαν δε για πολύν καιρό Μά-ξιμο ντέ Νιέμαντ (Νιέμαντ σημαίνει γεο-μανικά «καταίς»). Σε ηλικία 19 ετών, έγινε Γάλλος ύπήςκος και υπήκε στη σπασιατι-κή σχολή Σαίν-Σύρ, με το έπιθετο Βεγγύ-κάν.

Στην άρχη του πρώτου πολέμου διοι-κούσε ένα σύνταγμα ούσσάρων. Στις 24 Σεπτεμβρίου 1914, ο στρατάρχης Φός τον άνώμασε άρχηγό του Γενικού Έπιτελείου του. Το 1916, ήταν στρατηγός και συνε-τέλεσε σημαντικά στη νίκη. Κι' ωστόσο, αυτός που πολέμησε τον άυστριακό στρα-τό, θάπρεπε κανονικά να έχει γίνει άυτοκρά-τωρ της Αυστρίας. ως γιός του Μαξιμιλι-ανού άφού ο Φραγκίσκος-Ίωσήφ είχε πε-θάνει το 1916 χωρίς διαδόχους!

Τον Ίανουάριο του 1927, παρακολούθη-σε, ως έπίσημος άπεσταλμένος της Γαλ-λίας, την κηδεία της μητέρας του, της Σα-ρολότας.

Έπισημως, είχε γνωστό για το Βεγγύ-κάν μόνον ότι γεννήθηκε στο προάστειο Ί-ζέλ των Βρυξελλών, στις 21 Ίανουαρίου 1867. Το φύλλο όμως του ληξιαρχικού βι-βλίου, όπου έχει καταχωρηθεί ή δήλωση της γεννήσεώς του, έχει ξεσπασθεί ή άπό κάποιον άγνωστο χέρι!

Κι' αυτό είναι μια άκόμη ένδειξη της άυτοκρατορικής καταγωγής του Βεγγύκάν. Υπάρχουν όμως τόσα μυστήρια, κουμμένα κάτω απ' τα ύπερτα καρκια συμφύρον-τα των διαφόρων χωρών!...

Υπάρχει τέλος κι' ένας άλλος Βοναπάρ-της, που δεν άναφέρεται στο έπίσημο γε-νεαλογικό δένδρο και δεν φαίνεται διατε-θειμένος να διεκδικήσει τον τίτλο του πρίγ-κιπας ή το βασιλικό θρόνο. Αυτός άύσκε-ται στην Άμερική.

Το 1804, ο μικρότερος άδελφός του Να-πολέοντος Ίερόνυμος, κυβερνούσε ένα «βόικιον» του γαλλικού ναυτικού στις Ά-ζόρες. Ένα μικρό πειθαρχικό παράπτωμά του έγινε αίτια να διαταχθεί απ' το ναύαρχο να γυρίσει στη Γαλλία. Άντί όμως νά υποακούση έγκατέλειψε τη θέση του και πή-γε στις Ήνωμ. Πολιτείες, όπου παντρεύ-τηκε την Άμερικανίδα Έλίζα Πάτερσον κι' άπέκτησε μαζί της ένα γιό, τον Ίερό-νυμο-Ναπολέοντα. Έν τώ μεταξύ, ο άύ-τοκράτωρ στο Παρίσι είχε φρενιάσει κι' έστειλε άλληπάλληλα μηνύματα στον άδελ-φό του. Τέλος, ο Ίερόνυμος άποφάσισε να γυρίσει στη Γαλλία. Ο Ναπολέων κατώρ-θωσε τότε ν' άκυρώσει το γάμο του, πολι-τικά και θρησκευτικά, και τον πάντρεψε με την πριγκίπισσα Αικατερίνη της Βυρ-τεμβέργης.

Ο γιός του Ίερόνυμος Πάτερσον (αύ-τό το όνομα έχει πάρει) μεγάλωσε, ήρθε άργότερα σ' έπαφή με τους Βουρβόνους, ζήτησε να ύπηρετήσει στο στρατό επί Να-πολέοντος Γ' και διακρίθηκε στην Κριμαία. Ο αυτοκράτωρ του φερόταν σαν σε γνή-σιο εξάδελφό του. Το 1861 ζήτησε δικα-στικές κι' επέτρεψε την άδειά να λέγεται Βοναπάρτης. Σήμερα ο γιός του είναι δι-κηγόρος στη Βαλτιμόρη και άυθεντικός ά-πόγονος του αυτοκράτορος.

***

Η Μάγκρετ Τρουμάν θά τραγου-δήσει σε νυκτερινά κέντρα;

Δέκα πέντε εκατομμύρια άκροατών ά-κουσαν πριν άπό μερικές βδομάδες την κό-ρη του Προέδρου Τρουμάν να τραγουδάη στο Νηπορίτ το «Μαρκιτάρι της Βρα-ζιλίας» και διάφορα κουμάτια άπό παλιές όπερες. Ο πατέρας της, όταν τελείωσε ή παράσταση, πην πήρε στο τηλέφωνο και της είπε:

—Είμαι πολύ εύχαριστημένος που τε-λείωσε αυτή ή ιστορία!

Πραγματικά, ο Τρουμάν έκανε τα πάν-τα για να έμπισθη τη Μάγκρετ να τραγουδήσει όχι γι' άλλο λόγο, αλλά για-τί νομίζει πως ή κόρη του έχει πολύ μέ-τρια φωνή. Όστόσο, μερικοί θαυμαστές της έζησαν τη γνώμη πως άπό μπουρούσε να διαδεχθή την Γκραίς Μούρ. Άλλ' ως ση-μερα οι μόνες προτάσεις που της έγιναν προέρονται άπό ιδιοκτήτες νυκτερινών κέν-τρων διασκεδάσεως...

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΕΛΜΑ — ΔΥΣΙΣ, 2) ΑΤΙ — ΣΙΤΟΣ — ΙΝΑ, 3) ΤΗΡΩ — ΓΕΣ — ΑΛΑΝ, 4) ΛΑΟΙ — ΙΣΟΝ, 5) ΡΥΣΙΣ — ΣΑΦΕΣ, 6) ΡΟΔΑΚΙΝΕΑ, 7) ΒΕΣΜΑ — ΚΟΥΡΑ, 8) ΣΤΑΡ — ΛΙΜΑ, 9) ΤΡΑΚ — ΚΕΑ — ΟΥ-ΡΑ, 10) ΚΕΚ — ΙΑΣΙΣ — ΡΕΣ, 11) Α-ΚΤΙΣ — ΩΡΑΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΑΤΗΡ — ΒΟΤΚΑ, 2) ΕΤΗ — ΛΥ-ΡΕΣ — ΡΕΚ, 3) ΛΙΡΑ — ΣΟΣ — ΤΑΚΤ, 4) ΣΡΟΙ — ΜΑΚΙ, 5) ΑΙΓΙΣ — ΑΡΚΑΙΩ, 6) ΤΕΝΕΚΕΔΕΣ, 7) ΔΟΣΙΣ — ΚΛΑΙΩ, 8) ΣΑΣΑ — ΟΙΟΣ, 9) ΣΙΛΟ — ΘΕΥ, 10) ΜΥΡΑ, 10) ΙΝΑ — ΝΕΑΡΑ — ΡΕΓ, 11) ΣΑΝΟΣ — ΑΜΑΣΑ.

Μαγική εικόνα

Για να ιδείτε τον ελέφαντα, πρέπει να γυρίσετε την εικόνα άπό την δε-ξιά της πλευράς.

Ο ελέφανς διακρίνεται άκριβώς πά-νω άπό τον ρινόκερω.

Πόσα πρόσωπα;

12 πρόσωπα.

Περίεργο

Ναι. Ο παππούς αυτός του Πέτρου είναι ο πατέρας της μητέρας του.

Με πόσα βήματα;

11 βήματα.

Οι κόμποι

Θά σκηματισθεί κόμπος κανονικός στις περιπτώσεις 1, 3 και 4. Στις 2, 5 και 6, θά λυθεί το σκονί, αν τραθή-ξετε τις δύο άκρες του.

Φτερωτές συλλαβές

Η ζητούμενη λέξις είναι: ΟΥΡΑΝΟ-ΚΑΤΕΒΑΤΟΣ.

Στοιχειώγριφος

ΣΤΕΦΑΝΟΣ — ΘΑΝΟΣ.

Άνυχαραμματισμός

Πάργα — Πράγα.

Το ρολόι

Θάδειχνε 4 και 5'.

Αίνιγμα

Τύρος — Τυρός.

Η λύσις του 115 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΕΝ — ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ — ΘΑ, 2) ΡΗΜΑ — ΑΠΩΝ, 3) ΜΕΡΗ — ΑΤΟΝΑ — ΟΝΑΡ, 4) ΜΑΝΑ — ΑΚΩΝ, 5) ΑΣΤΡΟ-ΝΟΜΕ, 6) ΚΕ — ΑΝΑ — ΑΣΟ — ΩΜ, 7) ΓΟΠΑΙ, 8) ΡΩΣΙΚΟΝ — ΑΛΕΚΤΩΡ, 9) ΕΚΤΟΝ, 10) ΝΤΟΡΟΥ — ΟΡΙΣΜΟΙ, 11) ΟΧΡΟΣ, 12) ΔΕ — ΔΟΝ — ΤΟΝ — ΕΚ, 13) ΝΕΥΡΙΑΖΩΝ, 14) ΣΤΑΡ — ΟΛΟΣ, 15) ΩΡΑΙ — ΑΣΙΑΝ — ΠΡΟΣ, 16) ΗΡΑΣ — ΜΗΛΑ, 17) ΝΑ — ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ — ΟΣ.

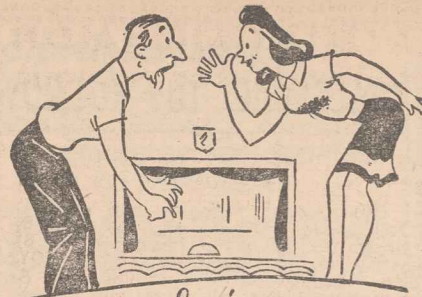
ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΕΡ — ΜΑΚΑΡΟΝΑΔΕΣ — ΗΝ, 2) ΝΗΜΑ — ΤΩΡΑ, 3) ΜΕΝΩ — ΑΣΤΟΣ — ΧΑΡΑ, 4) ΠΑΡΑ — ΡΑΣΑ, 5) ΑΝΑΚΤΟ-ΡΟΝ, 6) ΡΕ — ΟΣΑ — ΝΕΑ — ΛΑ, 7) ΓΝΕΥΩ, 8) ΤΕΤΑΡΤΟ — ΧΑΡΙΣΜΑ, 9) ΠΑΤΗΡ, 10) ΡΗΝΑΝΙΑ — ΟΡΑΜΑΤΑ, 11) ΙΑΝΟΣ, 12) ΤΟ — ΑΜΑ — ΤΟΝ — ΣΩ, 13) ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ, 14) ΣΑΝΑ — ΟΡΜΗ, 15) ΠΑΚΟ — ΑΤΟΜΑ — ΧΛΟΗ, 16) ΘΩ-ΡΩ — ΟΣΛΟ, 17) ΑΝ — ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΟΣ — ΑΣ.

***

Καλλυντικά δίχως κίνδυνο

Έπειτα άπό τις άνωγές που υπέ-βαλαν διάφορες γυναικες, ζητώντας άποζημίωση για το δέρμα τους έπεθε άπό ώριμένους καλλυντικά ή τα μαλλιά τους άπό βαφές ακατάλληλες στο έ-ξος άλ' αυτά τα προϊόντα έα δοκιμά-ζονται πάνω σε ποντίκια, κουνέλια ή άλλα πειραματόζωα πριν δοθούν στην κατανάλωσι. Άλλωστε ο διαρκής με-γαλύτερος αριθμός συνθετικών προϊ-όντων εξαγωγάζει τους κατασκευά-στές να εξαλεγχουν άυστηρά την επί-δρασι τους στον ανθρώπινο οργανι-σμό.

Η κουμπάρια μας

Το δείννο της παρηγοριάς

(Στο σπίτι της χήρας κ. Λιλής Παρα-δαρμένου. Το τραπέζι της παρηγοριάς εί-νε στρωμένο και γεμάτο έκλεκτα φαγητά. Το άπόγευμα συνδέσαν όη την τελευταία του κατοικία τον μακαρίτη Έπαμεινώντα Παραδαρμένο. Η χήρα του, ή κ. Λιλή, νέα άκόμη και λίαν όρεκτική είναι άπαρηγόρη-τη. Χωριό δάκρυα κυλάνε στα τριανταφυλ-λένια μάγουλά της. Ο κουμπάρος της κ. Άνάποδος άναστενάζει πλάϊ της περιπα-θός).

ΛΙΛΗ: Άχ!... Τί θά γίνω τώρα ή ά-μοιρη;... Γιατί να σε χάσω, άγάπη μου;... Έσύ ήσουν ο στύλος του σπιτιού!... Έπαμεινώντα μου, λέβεντη μου, γιατί να μου τό κάνης αυτό;... Έμεινα έρημη σαν την καλαχία στον κάμπο!...

ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Μην λες τέτοια λόγια, κουμπάρα μου. Μη μου σπλίζης την καρδιά. Βέβαια... ή συμφορά είναι μεγάλη... μα πρέπει να κάνης κουράγιο.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΙ: Ναι, κ. Λιλή, πρέπει να κάνης κουράγιο.

ΛΙΛΗ: Πώς να κάνω κουράγιο; Πώς να τον ξεχάσω; Ήταν τόσο καλός τόσο τρυ-φερός τόσο γλυκομίλητος.

ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Ναι... βέβαια... δεν σου λέω... μα είσαι νέα άκόμη, κουμπά-ρα, πρέπει να μην άφήσης να σε άφή ή λύπη. Τα δάκρυα υαοαίνουν την έμορφία.

ΛΙΛΗ: Πώς να τον ξεχάσω; Πώς να ξε-χάσω την καλή του καρδιά; Στα μάτια με κύτταξε. Δεν μου χαλούσε χατήρι. Πέρσι σαν σήμερα που ήμουν λεχώνα κάθισε κι' ο ίδιος στο κρεβάτι μαζί μου. Με φίλησε στο στόμα και μου είπε: «Λιλή μου, δεν θά πάω στο γραφείο. Θά μείνω στο κρε-βάτι μαζί σου, θά σαραντίσουμε μαζί». Ή-ταν άνεκτίμωτος άνθρωπος.

ΟΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΙ: Άνεκτί-μωτος!... Άνεκτίμωτος!... Ο Θεός να τον άναπαύει!...

ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Δεν σου λέω... Όστό-σο ή κουμπάρα είναι νέα. Δεν πρέπει ν' άρ-καπής της. Με τα δάκρυα δεν άνασταίνει: κανείς τους πεθαμένους. Τα κλάματα πώ-νε τα νεύατα, μαοαίνουν την έμορφία.

ΛΙΛΗ: Τί να την κάνω εγώ τώρα την έμορφία;

ΑΝΑΠΟΔΟΣ (αύστηρά): Ά, όλα κι' όλα. Κουμπάρουλα μου, θά σε μαλώσω. Άκούς εκεί κουβέντα!... Να μην το εα-ναπής αυτό. Πρώτ' απ' όλα ή ύγεια σου. (Στους άλλους): Έμπρός τί καθόμαστε. Οι μελέδες θά κυοώσουν. (Στη Λιλή): Κουμπάρουλα, πάρε αυτό το ντομαδάκι... Πιες κι' ένα κρασί!...

ΛΙΛΗ: Δεν μπορώ ή άμοιρη. Δεν μου πάει κάτω. Κάτι με σφίγγει στο λαιμό.

ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Στο λαιμό; Ξέρω εγώ ά-πό τέτοια. Πιες ένα ποτηράκι και θά συν-έλθης. Είναι το καλύτερο φάρμακο για κάτι τέτοιες περιστάσεις.

(Η κουμπάρα πίνει το πρώτο ποτήρι.

Άργίζουν να τρώνε. Η κουμπάρα πίνει και δεύτερο ποτήρι και... τρίτο).

ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Μπράβο!... Εύγε!... Αυτό θά πη... πολιτισμός! Είμαι κατεν-θουσιασμένος.

(Τα δάκρυα της κ. Λιλής σταματούν.

Έξακολουθεί όμως ν' άναστενάζει κάθε τό-σο και να μιλά για το μακαρίτη).

ΛΙΛΗ: Άχ Παναγία μου, τί συμφορά ήταν αυτή!... Πόσο του άρεσαν του Έ-

παμεινώντα μου τα ντομαδάκια!... Νο-μίζω πως τον βλέπω μπροστά μου να μου λέη: «Λιλικα μου, τα θέλω άυγοκομμένα και ξεστά το μεσημέρι».

ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Ναι, ή κουμπάρα έχει δί-κιο. Ο συχωρεμένος ο κουμπάρος ήξερε τί θά πη καλοπέρασι. Έκτιμούσε το καλό φαγί και το έκλεκτό κρασί. (Στη Λιλή): Πιες ένα ποτηράκι άκόμη, κουμπάρουλα μου... για την ψυχή του.

ΛΙΛΗ (πίνει): Ν' αγίαση ή ψυχούλα του! Ήταν ο πειδ καλόςψυχος άνθρωπος του κόσμου.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ: Και τί κουβαρντάς!

ΑΛΛΟΣ ΦΙΛΟΣ: Άνοιχτόκαρδος!

ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Χουσή καρδιά!... Πιες ένα ποτηράκι άκόμη, κουμπάρουλα.

ΛΙΛΗ (πίνει): Όταν έμπαινε γέμιζε το σπίτι. Και τώρα;... Άχ. Έπαμεινώντα μου!... Θά με φάν ή μοναξιά!...

ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Μην το λες αυτό κουμπά-ρα. Με προσβάλλεις. Πρέπει ναχης έμπι-στοσύνη σε μένα. Έγώ γιατί είμαι εδώ; Πιες ένα ποτηράκι άκόμη.

(Η Λιλή τσιμπολογάει μελέδες και πί-νει το ένα ποτηράκι πάνω στο άλλο. Δεν άναστενάζει πια. Τα μάτια της λάμπουν και τα μάγουλά της έχουν όλογιστή πε-οισσότερο).

ΛΙΛΗ: Τί άδικίες που κάνει ο Χάρος!

Όλα γύρω μου τον θυμίζουν. Ήταν ο πειδ τρυφερός άνθρωπος του κόσμου. Και πόσο του άρεσαν τα γλέντια. Τον καύμένο τον Έπαμεινώντα!...

ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Αυτό είν' αλήθεια. Ήταν γλεντιός. Γερό ποτήρι!... Στην ύγεια του λοιπόν... ύπερ άναπαύσεως της ψυχής του ήθελα να πώ. Πιες το κρασί σου, κουμ-πάρα.

ΛΙΛΗ: Άγαπούσε την καλή συντροφία.

ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Και το καλό κρασί.

ΛΙΛΗ: Και τί τραγουδιστής!...

ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Περίφημος τραγουδιστής. Καλλίτερος κι' απ' τον Τίνο Ρόσι. Ξαπρελ-λαίνόταν για τραγούδι. Και που πάντων για τό...

ΛΙΛΗ: Τό: «Στον τόπο που σε πρωτο-είδα...».

ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Άκριβώς. Τί ώραία που τό τραγουδούσε! Θυμάσαι, κουμπάρα; (Τραγουδάει):

Στον τόπο που σε πρωτοείδα... (Η κ. Λιλή που είναι πειά στο τσακίρι κέφι κι' οι άλλοι συγγενείς και φίλοι τον συνοδεύουν):

Στον τόπο που σε πρωτοείδα... (Η κ. Λιλή που είναι πειά στο τσακίρι κέφι κι' οι άλλοι συγγενείς και φίλοι τον συνοδεύουν):

Θέ να φετέμω μουςμουλιά... (Η κ. Λιλή που είναι πειά στο τσακίρι κέφι κι' οι άλλοι συγγενείς και φίλοι τον συνοδεύουν):

ΑΝΑΠΟΔΟΣ (την άγκυλιάει): Μπρά-βο κουμπάρουλα, έτσι σε θέλω... Άς πάη και το παλιάμπελο! Οι πεθαμένοι με τους πεθαμένους κι' οι ζωντανοί με τους ζων-τανούς!...

ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ

***

Ο «όρρος της αλήθειας»

Ο «όρρος της αλήθειας», όπως δείχνει και ή όνομασία του, είναι μια ουσία που εισάγεται στον οργανισμό και έχει την ι-διότητα, σύμφωνα με τις διερευνάσεις του έφευρέτορ του, ν' αφαιρεί άπό το άτομο τη συνείδηση κάθε ευθύνης και να το παρακινήει να πη την αλήθεια, άκό-μη και όταν ή άποκάλυψις της πρόκειται ν' άποβεί εις άρρος του!

Ο όρρος αυτός έχει όπή θάσι του το θαρτοσυρικό δού, όπως και το «έβιπάν», που χρησιμοποίησε κατά τον πόλεμο και ή γερμανική Γκεσταπό για «να λύση τη γλώσσα» διαφόρων προσώπων, που ήθελε να τα παραοήση σε άποκαλύψεις.

Τα άποτελέσματα αυτού του όρρου εί-νε πολύ περίεργα. Ο δόκτωρ Κλουβερ του Σικάγου, που τον δοκίμασε στον έαυ-τό του, άπογνήθηκε κοπούν ότι είχε την έντύπωση πως ήταν ο Ντόναλντ, ή περί-φημη άρσενική πάπα του Ντινέυ, που είχε να κάνει με μια παμπόνηρο άλεπού και πως ζούσε ανάμεσα σε πηγνύκους.

(Νόμικα, είπε, πως τα πόδια μου, τα κε-φάλι μου και το κορμί μου άποτελεύσαν χωριστά κουμάτια το καθένα. Τα πόδια μου χόρευαν στο δάπεδο με την φρενι-τιδα ενός μευρω του Χάρλεμ και τα χέ-ρια μου... έπευφνιμούσαν αυτό τον χο-ρευτή που ήμουν έννυ χτυπώντας με μα-νιά τό... τσθάνι!)

Ένας άλλος έπίσημω, ο γνωστός Άγγλος ψυχίατρος Ουίπτερ, γλήρωσε με τη ζωή του το πείραμα που θέλησε να κάνει έπίσης στον έαυτό του. Πραγματι-κά, πέθανε μερικές στιγμές έπειτα άπό την ένεσι του «όρρου της αλήθειας».

Τό μυστηριώδες «ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ 85»

Ένα τρομερό όπλο

Μια όμας Ευρωπαίων προχωρούν με-σα στο πυκνό κι' άδιεπέραστο δάσος, παρασκοιούχοντας μια άνελι πιθήκων. Τα πονηρά τετράχειρα κατορθώνουν με άκροβατικά τεχνάσματα να ξεφεύ-γουν να μένουν μακριά. Τέλος όμως πέφτουν στην πανίδα. Μεγάλα δίκτυα τεττωμένα όλόγυρα και ψηλά στα δέν-τρα κόβουν άπό παντού το δρόμο των πιθήκων. Κι' οι άνθρωποι πλησιάζουν. Καθένας τους κρατεί ένα κουτάκι, όχι μεγαλύτερο άπό φωτογραφική μηχανή τής τέσης.

Όστόσο το κουτί αυτό, με την άθωα εμφάνιση είναι ένα τρομερό πολεμικό όπλο. Σε λίγο οι πιθήκοι, που χρησι-μεύουν ως πειραματόζωα, θά σωρια-σθούν στη γη, άναίσθητοι!...

Η σκηνή αυτή είναι φανταστική. Ι-σως όμως να γίνει πολύ νρήγορα πραγ-ματικότητα.

Το παράφημο κουτάκι θά περιέχει τό-τε το περίφημο «στοιχείον 85», μια ραδιενεργό ουσία με κεραυνόβολα άποτελέσματα... Η ουσία αυτή άνεκα-λύθη άπό δυο Γερμανούς έπίσημους νες τόν δόκτορα Μάξ Κνόλλ και τη συ-νεργάτιδά του Μπέρτα Κάρλικ. Κι' οι δυο τους όμως χάθηκαν, μετά το τέ-λος του πολέμου παίρνοντας μαζί τους το μυστικό του άποτελεσματικό-τους και πιο άσυνήθιστο όπλου.

Ο δόκτωρ Κνόλλ, άλλότε καθηγητής στο Πολυτεχνείο του Βερολίνου, ήταν ο έφευρέτης και κατασκευαστής του ή-λεκτρικού μικροσκοπίου, που άνοιξε καινούργιους όρίζοντες για τις έρευ-νες και τα πείραμα. Η Μπέρτα Κάρ-λικ ήταν καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης. Η κοινή λοιπόν άνακάλυ-ψη τους άπασχολεί σοβαρότητα και ά-νυσυμχει τα Γενικά Έπιτελεία όλοκλη-ρου του κόσμου. Γιατί ή έφαρμυνη της θ' άρκουσε για να δώση έντελώς άλλη μορφή σ' ένα μελλοντικό πόλεμο.

Σημειωτέον ότι, αν στο δεύτερο πό-λεμο δεν είχαν σαμποταρισθεί τα γερ-μανικά εργοστάσια του Σίγκμαρινγκεν, αν έμεναν ικανά να παραγάγουν σε με-γάλης ποσότητες τα κουτιά με το «στοι-χείον 85», θάκε αλλάξει ή άμυνα του κόσμου! Το «στοιχείον 85» ήταν το κυριώτερο άπ' τα μυστικά όπλα που ύ-ποσχόταν το ναζιστικό Έπιτελείο για να γαλβανίσει το ήθικό του γεωμηνικό στρατό. Είχαν δε άρχίσει να μην είναι πια άπλά λόγια αυτά τα «νέα όπλα».

Άν άρνούσε λίγο άκόμη ή έπίθεση των Συμμάχων θάταν ίσως πολύ άργά, γιατί ο Άξον θάκε έξασφαλίζει τη νίκη!

Οι δυο Γερμανοί έπίσημοι είχαν γίνει δίασημοι με τη θεραπευτική χρ-οσιμοποίησι των άκτινών του ραδίου και του ουρανίου. Άλλά με το «στοιχείον 85» θά σκόρπιζαν τη φοβή.

Όστόσο, μολονότι μερικοί το περ-ομιάζουν με τη θουλική «άκτινα του θανάτου», οι τελευταίες πληροφορίες που έχουν συγκεντρώσει οι Σύμμαχοι, είναι ότι δεν έφευγε το θάνατο! Η μυστηριώδης αυτή ουσία παρήγε άκτινο-βολίες όχι θανατηφόρες αλλά κανές να προκαλέσουν στον οργανισμό του ανθρώπου ένα είδος γενικό του άπο-γάλης διαρκείας! Δεν είχε βρεθεί δε κανένα μέσον προστασίας έναντίον τους.

Πού έχουν καταφύγει τώρα ο Κνόλλ και ή Κάρλικ; Άσכולούνται άραγε στην κρυφή τους με την τελειοποίησι της έφευρέσεώς τους;

Είνε φανερό ότι το «στοιχείον 85», στα χέρια μιας χώρας φιλοπόλεμης, θ' άποτελούσε ένα σημαντικό «άτομο» στο παίγνιό του πολέμου. Γιατί είτε σκό-τωνα τους έχθρους είτε άπλάς τους άποκρίμαζε, πάντως θά τους έθετε εκ-τός μάχης.

Μερικοί ύποστηρίζουν ότι το «στοι-χείον 85» όπωσ κι' ή ατομική βόμβα, θάαν ικανό να έμπούση όποιο έχζε τον πόλεμο χωρίς στην τεραστία άποτελε-σματικότητα του. Η αλήθεια όμως εί-νε ότι λέγεται το ίδιο πράγμα για κάθε καινούργια πολεμική έφευρέσι!...

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟ

χαν μιάν έκφορασι αίνιγμα-
τική. Τέλος, μη αντέχοντας
πιά στη σιωπή τη ρώπια
τη γνώμη της γιά την ένο-
χή του Πασκάλη.

—Εσείς τόν θεωρείτε ά-
θώο; μου είπε εκείνη.
—Δεν ξέρω... Υπάρχουν
θετικές ενδείξεις έναντιόν
του. Πάνω στη λαοφ. του μα-
χαίριου βρέθηκαν τα δακτυ-
λικά του αποτυπώματα. Α-
ραγε όμως, αυτός έκανε τό
ένκλημα;

—Λέτε να θέλναι να κα-
λύψω κάποιον, κανένα συ-
νένοχο;
—Ποιος ξέρει;...
—Κανένα απ' τήν οικογέν-
εια;

—Μά ο Έρικάρ ήταν γε-
ροντοπαιδάκι. Δεν είχε
άλλο συγγενή απ' τήν ανη-
ψία του...

Είχε γίνει λόγος στη δι-
κη γιά μιά όρραφή, πού εί-
χε περιμαζέψει ο Έρικάρ,
μετά τό θάνατο του μικρό-
τερου αδελφού του. Η νέα
αυτή δεν είχε παρουσιάσει
στο δικαστήριο, γιατί ήταν
άρρωστη, αλλά η γραπτή
κατάθεση της είχε επιβεβαι-
ώσει τις δηλώσεις του δόκ-
του.

—Λένε πως είχε χαριτω-
μένη, σοστή και λίγο δει-
λή... είπα. Όχι, δεν μπο-
ρεί νάχε σχέση με τό έν-
κλημα. Έκτός αν... υπήρ-
χε κάποια ένοχη σχέση της
με τό θύμα κι ο Πασκάλη
έξληξε!

—Αλλά η έκδοχή μου αυ-
τή έκαμε την κοπέλλα να
επαναστατήση.

—Πώς σας πέρασε μιά τέ-
τοια ιδέα;... διαμαρτυρή-
θηκε. Έτσι είναι οι περι-
σσότεροι άνθρωποι: ταπεινοί
και μικροψυχοί, τά αποδι-
δουν όλα σε αιτίες κοινό-
τατες και μικρές σαν αυ-
τούς! Έξω απ' τό συμμέ-
ρον και τη χηλεία δεν κα-
ταλαβαίνουν τίποτε άλλο.
τίποτε μεγάλο, ευγενικό, έ-
ξαιρετικό... Ο Πασκάλη
χρλόφη ένα υποκείμενο
σαν τόν Έρικάρ;... Μα εί-
νε φοβερό και να τό σκε-
φθί κανείς!

—Καλά καλά όπως νο-
μίσετε... είπα λίγο έκνευ-
ρισμένος.
—Αρχίζα να βρίσκω τη
συντροφισιά μου υπερβολι-
κά ρομαντική και τη νύχτα
άτελειωτη...

Με πήρε λίγο ο ύπνος, και
ξύπνησα απότομα ακούνον-
τας την ν' ανοίγν τό παρά-
θυρο.
—Ελάτε γρήγορα! Είναι ή
ώρα! μου είπε.

Πήγα κοντά της. Μ' άρ-
πάξε απ' τό μπράτσο και
τόσφιζε δυνατά.

Είχε ξημερώσει. Έπεφτε
ψιλή βροχή. Στο κέντρο της
μικρής πλατείας, ήταν ση-
μένη ή λαμπτήρος. Δίπλα
της στεκόγονταν τρείς ή
τέσσερες άντρες, πού ο έ-
νας τους φορούσε ρεντιν-
κότα και ψηλό καπέλλο.

Τά δακτύλα της νέας μ'
έσφιξαν δυνατάτερα: Είχε
ανοίξει ή πόρτα των φυλα-
κών...
Πραγματικά ο Σέργιος
Πασκάλη ήταν ένας ώραιότα-
τος νέος. Ξανθός, ψηλός,
λεπτός τύπος ανδρικής ό-
μορφιάς. Μ' όλα τά δεμένα
χέρια του πίσω απ' τήν
πλάτη του, διατηρούσε μιά
έκφορασι ευγενικής ύπερο-

χής. Προχώρησε σταθερά
πρός τη λαμπτήρο.

—Με κυττάζει!... Με κυτ-
τάζει!... μουρμούρισε δι-
πλά μου ή κοπέλλα.

Εγώ έκλεισα τά μάτια
μου. Δεν είχα καμμία διά-
θεσι να παρακολουθήσω τό
ανατριχιαστικό θέαμα. Ός
τόσο τά σφίγματα των δα-
κτύλων της κοπέλλας στο
μπράτσο μου, τά νύχια της
πού κυνόντουσαν στις αώ-
ρες μου, μ' έκαναν να μαν-
τεύω κάθε κίνηση του κατα-
δίκου ή των δεινών: Είχε
φτάσει στη βάση της λαμπ-
τήρος... Τόν έάπλωσαν πά-
νω ο' αυτήν... Έπειτα ή
κοπέλλα ή υπόκυφος κρό-
τος του μαχαίριου πού έ-
πεφτε... Τό σφίξιμο χαλα-
ρώθηκε απότομα. Άνοιξα
τά μάτια μου. Η κοπέλλα
κλονιζόταν έτοιμη να πέ-
σει. Τη συγκράτησε, τήν έ-
πλησ ως τό κρεβάτι, τήν
έξάπλωσε, της έδωσε να
μυρίση αέρα...

Άναμεσα στο συγκεχυμέ-
νο μουρμουρητό πούδιναι
απ' τά άκρωμα χείλη της,
ξεχώρισα τότε δύο λέξεις:
—Γιά μένα!... Γιά μέ-
να!... Γιά μένα τόκανε!...

—Τι έννοείτε; ρώπησα με
σιγηνέια καρδιά. Τι έκανε
για σας;... Ποιος;...
—Τά μάτια της με κύττα-
ζαν, δίχως να μ' αναγνω-
ρίζουν. Άνάμεσα όμως στά
δάκρυα πού τά θόλωναν,
διάβασα μιά έκφορασι άπε-
ραντής περιφάνειας και τε-
ρατώδους θριάμβου!

Κάτι επαναστατικό μέσα
μου. Κι' έβουγα διστάντα...
Μερικά χρόνια άρνάτερα,
στο Καζίνο μιάς κοσμικής
λουτροπόλεως συνάντησα
μιά γυναίκα υπέροχη, πλού-
σια ντυμένη και στολισμένη
με θαυμάσια κοσμήματα. Τήν
ανέγνωσα άμέσως: Ήταν
ή άγνωστη κοπέλλα του
ξενοδοχείου... Μόνο τά μά-
τια της είχαν αλλάξει: Μιά
βαθεία μελαγχολία είχε αν-
τικαταστήσει τη ζωηρότητα
τους.

Έπαίξε με πάθος στη
ρουλέττα κι' έκανε τερά-
στια ποσά, χωρίς όμως να
φαίνεται πως της έκανε εν-
τύπωση. Όταν τέλος σηκό-
θηκε να φύγν, τόλμησα να
τήν πλησιάσω.
—Με συγχωρείτε, κυρία,
της είπα, αλλά νομίζω ότι
είχα τήν τιμή να σας έα-
νουναντίως άλλοτε, πρό
πέντε ετών...

Κι' ή ανέφερα τό όνο-
μα της μικρής πόλεως. Με
κύτταξε με τά πονεμένα
μάτια της γιά μιά στιγμή
κι' έπειτα απάντησε ήσυχα:
—Κάποιο λάθος κάνετε,
κύριε. Δεν έπίγα ποτέ μου
σ' αυτή τήν πόλη...

Με χαϊρήθηκε μ' ένα τυ-
πικό χαμόγελο κι' άπομα-
κρύνθηκε.
Όστόσο ή φωνή της με
είχε πείσει άκόμη πιο πο-
λύ! Μου φαίνονταν πως τήν
ξανάκουγα να λέη: «Γιά μέ-
να!...»

Ρώπησα να μάθω ποιά ή-
ταν. Κι' ένας νυνστός μου
έμε πληροφόρησε:
—Δεν τήν ξέρετε;... Μα
είναι ή Έλένη Ρικάρ, ή α-
νιψιά του Λούκ Έρικάρ και
μοναδική κληρονόμος του! Τά
έκατομύρια του έξάστει
ζωντανά τώρα ανάμεσα
στά δακτύλα της!... Σε λίγο,
θαρθή ή σειρά των κοσμη-
μάτων... Κι' είναι πάντα έ-
τοι, ολομόναχη... Τό βρά-
δυ παίζει χαρτιά ή ρουλέ-
τα, τήν ημέρα νυρίζε στά
δάση μ' ένα μεγάλο σκύ-
λο... Παραξενή κοπέλλα!
Λένε ότι τήν άγαπούσε
τρελλά ο γραμματέας του
θείου της κι' ότι ο νέος αυ-
τός έγινε έγκληματίας και
καταπονήθηκε γιά να τήν
κάνη πλούσια με τήν κλη-
ρονομία. Νά! αλήθεια έρα-
νε; Ποιος ξέρει!...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΝΤ' ΟΜΠΑΡΕΝΤ

Τό μεγαλύτερο τηλεσκοπιο του κόσμου

Θά διαφωτισθί τό μυστήριον
του "Αρεως

Πάνω στους βράχους της κορυφής
του όρους Παλόμαρ της Καλιφορνίας
πρόκειται να στήθι όπως και άλλοτε
γράφουμε, τό μεγαλύτερο τηλεσκοπιο
πού έξερεύνει ποτέ τόν ουρανό. Θά
καταρριφθί έτσι τό ρεκόρ του περιφη-
μου τηλεσκοπίου του όρους Ουίλσον.
Τό κοσμοιστορικό αυτό γεγονός με τις
τεράστιες πρακτικές συνέπειες, συζη-
τείται με τήν προσοχία της άποστο-
λής της πρώτης ρουκέτας προς τη Σε-
λήνη.

Υπάρχουν δύο ειδών τηλεσκοπία. Τά
πρώτα τά "διοπτρικά" λειτουργούν ό-
πως τά κοινά κιάλια. Έχουν, δηλαδή
ένα τεράστιο "άντικειμενικό" φακό,
πού σκηπτιζει τήν εικόνα του άστρου
κι' ένα δεύτερο "προσοφθάλμιο" πού
μικρότερο, με τόν οποίο βλέπει ο πα-
ρατηρητής τήν εικόνα αυτή. Τό μεγα-
λειτερο όργανο αυτού του είδους βρι-
σκεται στο Γιάκρ, κι' έχει αντικειμενι-
κό φακό διαμέτρου 1.02 μέτρου.

Στά "κατοπτρικά" τηλεσκοπία δεν υ-
πάρχει "άντικειμενικό" φακός. Στο βά-
θος ενός πλυσίου σωλήνος βρίσκεται
ένανς μεγάλος κύβος καθρέφτης, πού
σχηματίζει τήν εικόνα του άστρου και
τήν στέλνει προς τόν "προσοφθάλμιο"
φακό πού βρίσκεται πλάνιως. Τό τηλε-
σκοπιο του όρους Ουίλσον έχει καθρέ-
φτη με διάμετρο 2,50 μέτρων και άκτι-
να όφραως 500.000.000 έτη φωτός. Μ'
άλλα λόγια, παρατηρεί κανείς μ' αυτό
ουράνιο σώμα τόσο μακρινά, ώστε
τό φως τους — πού κινείται με 300.000
χιλιόμετρα τό δευτερόλεπτο, χρειάζε-
ται 500.000.000 χρόνια γιά να φτάση
ως τη Γη.

Ο μεγάλος έχθρος των άστρονόμων
είναι ο ατμοσφαιρικός αέρας. Θάχετε
προσέξει ότι, τό καλοκαίρι με τη ζέ-
στη, ο αέρας πάνω απ' τό έδαφος σχη-
ματίζει κυματισμούς, κι' έτσι οι εικό-
νες πίσω απ' αυτών φαίνονται θολές
και κινητές. Ένα ανάλογο φαινόμενον
συμβαίνει στην θολωμένη ατμόσφαιρα
των πόλεων και των πεδίων. Μόνον
ώρμησαν ψηλά βουνά έχουν ατμόσφαι-
ρα ιδεώδους ήσυχας και καθαρή πού έπι-
τρέπει τήν τελεία έκμετάλλευσι, της
δυναμίας των όπτικών οργάνων. Ένα
απ' αυτά λοιπόν είναι και τό όρος Πα-
λόμαρ, σέ απόσταση 82 χιλιομέτρων απ'
τό Σάν Ντιέγκο της Καλιφορνίας. Έ-
κει βρίσκεται τό νέο τελεσκοπείο σέ
μέρος όπου αποκλείεται να χτισθύν
πόλεις, άκόμη και τό μέλλον. Τό ύ-
ψος του είναι 1.700 μέτρα.

Έφ' όσον έχει διάμετρο διπλάσια
απ' τόν καθρέφτη του όρους Ουίλσον
ο νέος καθρέφτης θαχί ακτίνες δρό-
σεως δύο φορές μεγαλύτερες. Έπομέ-
νως θά επιτρέψη τήν έξερεύνηση 8
φορές μεγαλύτερου χώρου του Άπει-
ρου! Θά διακρίνεται μ' αυτών πάνω
στη Σελήνη δύο σημεία πού θ' απέχουν
μόνον 9 μέτρα συννεψς θά φαίνεται
καθιστά ένα αντικείμενο μεγάλο όσο
ένα σπιτάκι ή ένα λεωφορείο.

Έξ άλλου, τρείς Γάλλοι άστρονόμοι
μελέτησαν τελευταίως τους πλανήτες
μ' ένα "διοπτρικό" τηλεσκοπιο, ση-
μένο σέ ύψος 2.800 μέτρων και πήραν
μάλιστα φωτογραφίες του "Αρεως".

Παρατήρησαν λοιπόν ότι δεν διεκρί-
νοντο πιά σ' αυτές οι περιφημες ("δι-
οπτρες") πράγμα πού δείχνει ότι δεν
υπήρχαν πραγματικά, αλλά ήσαν άπο-
τέλεσμα άτελείας των όπτικών όργα-
νων. Άπεναντίας φαίνονταν καθαρώτα-
τα οι δύο άστρες ("σκούφιες") του χι-
νιού στους πόλους του "Αρεως, οι ά-
πέραντες ήπειροι και οι "θάλασσες". Τό
περίεργο είναι ότι ή φυσική αυτή δια-
μόρφωση αλλάζει με τις εποχές του
έτους. Πρόκειται λοιπόν πιθανότατα
γιά φωτικές εκτάσεις δόση ή λειβά-
δια, με χρώμα κόκκινο.

Οι φωτογραφίες αποκάλυψαν επίσης
και κάτι άλλο καταπληκτικό: μερικά
μικροσκοπικά σκούρα σημάδια πού με-
τακινούνται! Πρόκειται άρα γιά ά-
στραπτικές μεταβολές της βλαστησεως,
γιά μετακινήσεις κομητιών, γιά τερά-
στιες μάζες ανθρώπων σέ πορεία;...
Άγνωστο! Πάντως φαίνεται ότι γιά
πρώτη φορά είδαν τά μάτια μας κάτι
ζωντανό έξω απ' τη Γη... Τό τηλεσκο-
πιο του όρους Παλόμαρ θά διαφωτίση
πολλά μυστήρια.

PIER NTEBO

Οι ηρωίδες της Εφορίας

Τό δρυγμα

—Μωρή, άτσιγαναριά είνε, γιά κα-
τουρλοσάκα ο δρόμος μου και μού σα-
βουρνάτε ούλοι τοί περίκεντές; φώναξε
ή Έφταλία στις γειτόνισσες άρούτι μπα-
ρουτί.

Πραγματικώς απ' τό 41 πού έμμενε στο
συνοικισμό, μπρός στην πόρτα της είχαν
σκάψει ένα δρυγμα και δεν βρήκαν άκό-
μη κολλά γιά τό σκεπάσουν. Ούδες λοιπόν
έκει πετούσανε τά φρόκαλα τους. Και τό
βράδυ οι περαστικοί
χύποπτοι σκουτου-
φλούσανε, γιγού-
σανε και βλαστη-
μούσανε!

Κι' όταν μιά βρα-
δυά ήπιασε κι' ένας
γνωστός της με τό
γάδαρό του κι' απ'
ν' ντανάσιμα ή-
σπασε τό γκοφό του
και τό πρόσμηλό
του, άφρισμένη και
φρενασμένη σηκό-
θηκε ή Έφταλία,
και πήγε ντογρού
στο καρακόλι του
μαγαλά.

—Έλα, κύριε πολιτουμενο μου, να δής
γκιός, γκιονιέν, τύφλα νύχθ ο μπαλουχα-
νάς, ο ζσαχανάς, το... Μάμογλου!

—Τά πασάπονα σου στην Δημαρχία, κε-
ρά μου, της είπε ο πολιτουμενος.
Ετύς, κι' μπρός πίσω ή Έφταλία, πη-
γε με γυνάτι στο Μπελεντιέ (Δημαρχία)
κι' εκεί ήσικσε τά ρούχα της.

—Ελάτε να τό σφράξετε, δεν νταγιαν-
τό πιά. Τή νύχτα σκουτουφλούμε και τη
μέσα σπαλάντομε απ' τη βρομιά! Μόνου
γιά τά λιμλάκια και τά γιολά-παρασί εί-
στε κολλά.

—Νά μού κάνης τη χέρι και να μ' ή με
σκοτίζης, της απάντησαν. Άντε να βοήθ
τό μηχανικό του Δήμου, αυτός είναι αρμό-
διος.

Φυσά και ξεφύσα ή Έφταλία και μιά
και δύο με ριτάδες και τεμνάδες πήγε
στού τζινιέση του Μπελεντιέ τό σπίτι.
—Καλέ παλληκάρη μου, τοῦ είπε, δεν
ξέρω ποιονού είναι τό καμπαέτι και πώμι-
νε ως τά σήμερα — μερού άσφραχτο, κι'
άλλος πάει προς νερού του, κι' άλλος με
τήν γιαδουλού του...

—Έχεις δικήν, κερά μου, της απάντη-
σε, αλλά τά έξοδα; Ποιος πρέπει να τά
πληρώση; Ο δήμος γιά τό δημόσιο; Για-
τί ο δρόμος σου πέφτει...

—Δεν ξέρω ποῦ πέφτει, αλλά ξέρω πως
πέφτει κάθε βράδυ ο μισός μαγαλάς μέ-
σα, κι' έχουμε χαταλίκια, και στραμπου-
λούμε αστραγάλους, ποδάρια, λαρούγκια,
και βλέπω πράγματα και τουρλό-τουρλό
τσουτσίτα...

—Εγώ, κερά μου, είμαι άναρμόδιος.
Κι' όταν ή Έφταλία, άξτιμένη κι' ανα-
φουρβωμένη γύρισε σπίτι της, άκουσε
μεγάλο ταβάντο και ξεφώνησε.

—Σε μιά σπεταρία μόνι-μάνι!... Έ-
να γιαντού κολλά!

Ένας Έλληνοαμερικανός μεθυμένος εί-
χε πέσει στο δρυγμα κι' ήσπασε τό ποδά-
ρι του.

—Και τώρα τί πρέπει να γίνη; ρώτησε
ή Έφταλία.

—Ένα άτζουχάλι στη Νομαρχία της
απάντησαν.

Τήν άνατηρή της ή Έφταλία πήρε στη
Νομαρχία. Έκει φώναξε, ήλκασε, δάρη-
κε, τά ταμπάνια ήτρωσε με τά κρεστά
της. Τίποτα όμως, γιαντι, καθώς της είπαν,
τά χαρτιά γιά τά δρύμια τά ήτανε στά
γεία του δικαστικού συμβούλου, και ή ύ-
πόθεσις ήπρεπε να λυθί δικαστικώς!

—Και τώρα, πού να πάω να πώ τόν
πόνο μου; Στο κομμερκί; στην Ούρη; στη
Μητρόπολη; Ήέοι πιά σασιόνισα!

Τέλος μιά ιδέα σαν άστραπή άστραψε
μέσα στο μυαλό της. Πήγε στον παπα τό
συνοικισμό.

—Γέροντα, τοῦτε, θέλω σέ δοσι θάρεθου-
να ή εωμολογηθώ γιά να μεταλάβουνε
πασχάλια, μην τοῦς βάλης γιά ντε-
πιέ νηστήσι και μετάνοιες. Νά τοῦς στεί-
λεις κάρδουνα να σφράξουνε τά κατκήνια
του, μαγαλά, αυτός νάνε ο κωνάνας τους,
γιά άλλη μέρα εολετίουνα με καμιά-
δες και φτυρίας πήγανε ένα μπουλούκι
γιατιανού και μέσα σε δύο ώρες ίσοπε-
δίσανε τό δρυγμα.

—Μωρή, φώναξε τήν ίδια ώρα ή Έ-
φταλία, ήσπασε τό μαγαλά! Έγώ είμαι τό
κουτέρο. Κι' άκόμα να μού στήσετε τό
άναλάι μου στο παζάρι, τρομέρα σας!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ ΑΣΤΕΡΑΣ

Άπό μικρός ο Κιρκόρ είχε ένα κουσούρι: δεν
ήταν εν τάξει τά μάτια του. Κι' ο μακαρίτης ο
γερο-Τουλουμουζιάν, ο πατέρας του, τώκε με-
γάλο καύμό.

—Μερέκ έτμα τούλεγε ο γιατρός ο κουράντες
τους όταν μεγαλώη, με μιά μικρή έγκληρσοῦ-
λα θά σιάξη αυτή ή αλλοιθωρία.

Κι' ή μάνα του, όσο μεγάλωνε ο Κιρκόρ, ο
κανακάρης της, ήταν άπαρηγόρητη γιά αυτό του
τό ελάττωμα.

—Μπρέ γιαβρούμ νταγιανάμ, ένα μπιριν-
τζί όκουλίτα ντοκτόρο να δρούμε να κάνη έν-
χειρσοι.

Μά ο Κιρκόρ άκούγοντας ότι έπρόκειτο να του
κάνουν έγκληρσι στα μάτια, άρχισε δυνατά
κλάμματα και πρόμαζε ο μπαμπάς του και σπα-
χοκάλιαζε ή μάνα του κι' έλεγε:

—Μπρά, μπρέ αυτό μαχαίρι είνε! Ένας λά-
τος γιαντού μπορεί παινιτ μάς στραβό να ένε-
ται!

Και τ' άνέβαλλαν διαρκώς. Κι' έτσι περνούσαν
τά χρόνια χωρίς τά μάτια του Κιρκόρ γιά διο-
ρώννται, κι' όταν πιά πέθαναν και οι γονείς
του, τό ζήτημα αυτό έγκατελείφθη γιά πάντα.

Και όμως αυτή ή αλλοιθωρία τόν χαλούσε πο-
λύ γιαντι είχε και μεγάλα μάτια. Οι βολβοί τους
έμοιαζαν με μπλίες μπλιάρδου έτοιμες να κά-
νουν... καρσιπόλα!

Και λελούσαν όλοι ένα γύρω οι φίλοι του και
του φωνάζανε:

Μπακαλά γκιντιόρ
φουρνά μπακιόρ!

Κι' ο φουκαράς ο Κιρκόρ άκουγε τά σκληρά
άστεία της παράς του άπελιπόμενος. Αυτό τό
κουσούρι τόν έμποδίζε όχι μόνον στο επάγγελ-
μά του αλλά και στην... αιδηματική του στα-
διοδρομία. Μόλις έκανε να σηκόψη τά μάτια του
και να κυττάξη καμιά τσακινούλα αυτή σκα-
μένη στο γέλιο τό έβασε τό πόδι.

—Βά! Άλλάχ μπελασινίβερνιν βά! Ντοῦρ
μπέ, γιαβρούμ... έσκουζέ ο Κιρκόρ ο φουκαράς.
Κι' όταν πιά μετά άρκετά χρόνια παντρεύτηκε
τήν Τακουίτσα, είχε περισσότερη ανάγκη να
φροντίη να δουλέψη γιά να ζήσουν παρά να
διορίση την αλλοιθωρία του και να σκεφθί γιά
ένχειρσοι.

Και να τώρα τελευταία, ένα βραδάκι πού σου-
λατάριαζε στη λεωφόρο, ένας κομψοτυμένος
κύριος πού τόν παρακολούθησε από ώρες τόν
πλησίασε κι' άφού του ζήτησε συγγνώμην γιά
τό θάρρος του, τούκανε μιά κουριόζικη πρόταση:

—Τι θά λέγατε γιά ένα ταξιδάκι στη Ρόδο;

—Εγκώ, μπρέ, φουκαράς είμαι, απάντησε ο
Κιρκόρ! Ιτα παρά γιόκι!

—Μά τό έξοδα θά είναι δικά μου. Είμαι διευ-
θυντής μιάς κινηματογραφικής εταιρείας και θά
γυρίσω τρία έλληνικά φίλμ. Τό κεφάλι σου πολύ
μ' άρέσει. Έχεις μιά φάτσα έξαιρετική! Θά σε
πληρώσω γερά. Άν θέλεις έλα άμέσως να σου
κάνω και κοντράτα!

Κι' ο Κιρκόρ πού ήταν πατήρης, ο έρμος,
χοροπηδούσε απ' τη χαρά του.

—Άφεντικό, τεσκιούρ έντέρνι, Μπας ούστοῦ-
νε μπέν μ'! Άμα τελώ να άφισή λίγες μέρες να
κάνω μιά ένχειρσοι, λιγάκι αλλοιθωρία είμαι,
γιαβρούμ!

—Λιγάκι; είπε ο κασμένος στο γέλιο ο κύριος.
Άμ, έρίφημ, δεν λες καλύτερα ότι μέσα ο
ούλο τόν κόσμο δεν υπάρχει τό ταίρι σου;

—Βλέπεις, είπε ντοπιδιμένος ο Κιρκόρ, γιά
αυτό τσαμπουκ-τσαμπουκ ένχειρσοι να ένεται;
—Βρέ γυρύνεις να διορθώσης τήν αλλοιθωρία
σου; Μά ποῦ κανείς δη τήν κινηματογραφική
σου άεία. Αυτό τό μπουφικό ύφες, ή στραπατσα-
ρισμένη φάτσα σου, ο τρόπος πού κυττάξεις τη
μύτη σου σέ κάνουν ένα γόγθα στην... ασκή-
μα, ένα άξιολάτρευτο πράσι!

—Τέρας-άστερας! ξεφώνισε ο Κιρκόρ. Όποτε
άλλοιθωρία μου, πρέπει να προσέχω σαν τά...

—Και βέβαια. Αυτός ο μεγαλύτερης ύπερτα-
λοιθωρισμός, θά σου φερη χρήματα όδεα, νυ-
ναίκες, μέγαρα, τό παν!

—Όω φάχεια! Αστέρας ένγκα! φώναξε τό
βράδυ στην Τακουίτσα τόν ένδοξοισμένο ο
Κιρκόρ.

Κι' είχαν στο σπίτι τους μέσα ντοναλιά!
Δυστυχώς όμως ή μοῖρα πού τά κυβερνά όλα
χάλασε τό σχέδιο του Κιρκόρ. Πάει ή όδεα
πένε τά πλουτρί!...

Κάποιο πρωινό ένα αυτοκίνητο έπιασε επάνω
του και τόν τινάζε στο πεζοδρόμιο. Ο δούτυ-
χος ο Κιρκόρ έπιασε κατακρεφαλά πάνω ο' ένα
δέντρο. Σέ κακό καλί τόν πήγαν σ' ένα νοσο-
κομείο.

Μιά όδομάδα χαροπάλευε, κι' όταν μετά ο
κτώ μέρες άνοίξε τά μάτια του και κυττάχθηκε
στον καθρέφτη, άφισε μιά φωνή γεμάτη άπελι-
πία και παράπονο:
—Αμάν... αμάν χάτγκα!
Πραγματικά, με τό τρακάριαμο στο δέντρο,
τά μάτια του πήγαν έκει πού είναι όλοι του κό-
σμου. Κι' έτσι μαζί με τήν αλλοιθωρία του χά-
θηκε και τό συμβόλαιο, και τά πλουτρί και ή
του άστέρας!

Οι ιδιοτροπίες του Περιοπιδά

Άνοιξιάτικη

Καλώς τήνε πρωί-πρωί. Με τό ψιλό
της κοντό φορεματάκι, με τά μπρασάκια
έξω, με τις γάμπες γυμνές — από τώρα!
— με τ' άσπρα της σασονάκια, ροδοκόκι-
νη και με τό βλέμμα γεμάτο πρόκλησι. Δεν
μού λες κοπέλλα μου; Ρώτησε κανένα πού
τόλμησε γιά βήξη έτσι έξω και να έμφα-
νίσσης σ' αυτή ή διαβολική κατάστασι;
Ποιος σατανάς μπλινος μέσα σου και σ'
έξώθησε να διαπάρξης αυτό τό ένκλημα;
Χωρίς να λάβης όπ'
θύει σου τήν έπίδρα-
σι πού θά έξασκηση
στα νεύρα των άν-
θρώπων;

Πώς είπες; Είνε
άνοιξί; Κι' έπειδή
είναι άνοιξί, νομίζεις
ότι έχεις δικαίωμα
να προκαλής τό σύμ-
παν; Όρίοτε τό ά-
ποτέλεσμα. Οι πέν-
νες σταματήσανε, τά
μάτια γλαρώσανε
και όλο τό άσπενό-
περιεχόμενο του γρα-
φείου, κάθεται σαν
να προσέλληθη έσφα-
νικά από έπίδημία ήλιόφθοτος κι' έχει
κορφοβεί τά βλέμμάτα του μ' έμπερίθεια
στις έπιφάνειες πού απεκαλύφες. Κι' έλό-
γους σου, ή κυρία άφορη αυτής της άνα-
στατάσεως, τριγυρίζεις μέσα στο γραφείο
άνευ άποχωρήτους λόγους και ξεσπάς σε κά-
τι γελικά έντελώς άδικαιολόγητα και όλο
έμφανίζεσαι κάθε δύο λευκά,πότε γιά να
ζήτησης ένα μολύβι, πότε γιά να ρωτήσης
τι μέσα έχουμε σήμερα και πότε άν τό
"κύριος" θέλει όδεά ή περισπωμένη. Και
όλ' αυτά από σκοπού, γιά να διαλαλήσης
τις άποκαλύψεις σου, να προκαλέσης καύ-
μούς, στεναγμούς, βρυχηθμούς, μωκθμούς.

Είνε άνοιξί, λέει! Κι' έπειδή είνε άνοι-
ξί, πρέπει ν' άναστατώθι τό σύμπαν. Ά-
κουσε δύο κοπέλλα μου, τράβα μέσα και
βάλε μιά μακρά ποδιά με μακρά μανί-
κα και γίνου άνθρωπος. Γιατί δεν είμαστε
όποχρεωμένοι να βλέπουμε αυτά τά έσο-
πιστικά θέματα, πρωί-πρωί. Έχουμ
σπουδαιότερα πράγματα γιά ν' ασχοληθού-
με, έχουμε καθήκοντα να έκτελεσώμε. Τι
έκανε λέει; Ζεσταίνεσαι; Κι' έγώ ζεσταί-
νομαι, αλλά τό γιλέκο δεν τόδωξα άκό-
μα. Κι' έτσι τέλους, άν ζεσταίνεσαι, βάλε
τόν άνεμιστήρα, άντε κανέ ένα ντούς,
φάε τρία παγωτά να δροσισθής. Άλλά
αυτή ή κατάσταση θά λείψη από αύριο.

Από αύριο διατάσσω να έγχεσαι με μαύρη

Ο ΔΡΙΘΜΟΣ 354

Δραματικό διήγημα

‘Η θάρεια πόρτα του καλλιού άνοιξε σιγά. Ένας δεσμοφύλακας πέρασε το κεφάλι του μέσα.

— 354, έτοιμάσου, είπε. Είναι οι τελευταίες ώρες που περνάς εδώ. Σε λίγο θαρθώ ο πνευματικός της φυλακής. Και μόλις δύση ο ήλιος θα είσαι ελεύθερος, θα μπορείς τότε να πας όπου θέλεις.

‘Ο ύπ’ αριθμ. 354 κατάδικος των φυλακών του Πόρτλαντ ήταν ο Τόμας Μάστερικ. Στα δεκαπέντε χρόνια που είχε περάσει μέσα σ’ αυτό το καλλι, κανείς δεν τον φώναζε με τί όνομα του, γιατί ο κανονισμός το απαγόρευε. Κι’ ο ίδιος ακόμη το είχε ξεχάσει σχεδόν. Τώρα όμως, θα το ξανάβρισκε. ‘Ο πνευματικός της φυλακής μπήκε μέσα στο καλλι κατά τις 5.

— Πώς είμαστε 354; ρώτησε με καλωσύνη. ‘Υποθέτω πως θα είσαι ευχαριστημένος και... έλπιζω πως δεν θα σε ξαναδώ ποτέ πια εδώ... ‘Ο Μάστερικ χαμογέλασε με πικρία.

— Δεν έπρεπε να με ιδίτε ποτέ εδώ μέσα! είπε. Γιατί δεν σκότωσα τον θρέντ Σμιθ!

— Μου το έχεις πη τόσες φορές, 354.

— Και θα σάς το πω άλλη μια φορά ακόμη, συνεχώς ο Μάστερικ. Δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια σάπια εδώ μέσα! Και για ποιά λόγο! Γιατί ο έντιμος σέρ Ουίλλιαμ Βάρπινγκ, που ήταν στην έδρα του εισαγγελέως κατά τη δική μου εξεφώνηση, σαν ύψιστο λόγο, που έκαμε έντυπωσι στους δικαστές, στους ένδοξους και στο άκρως τίμιο. Σας βέβαια, πάτερ μου, ότι χωρίς αυτή την άδραση, δεν θα έβρισκουν ποτέ εδώ. ‘Αλλ’ ο έντιμος σέρ Ουίλλιαμ δρόμκε για όλα άκαταμάχητα επιχειρήματα. ‘Υπήρχαν, βέβαια, αμφιβολίες για την πιστότητα του πτώματος που έβρεπε να είναι το θύμα μου, δηλαδή ο θρέντ Σμιθ. ‘Αλλ’ αυτό ήταν ολόκληρο φυσικό, και τον σέρ Ουίλλιαμ. ‘Αφού τον σκότωσα, είπα παρρησιόχως το πρόσωπό του για να μην είναι εύκολο ν’ αναγνωρισθ. ‘Ο κύριος εισαγγελέως χάλασε

— Με θυμάστε; — Ναι... νομίζω, άπάντως ο εισαγγελέως. Σταθήτε μία στιγμή.

— Να σάς βοηθήσω, είπε ο παλιός πρόεδρος των φυλακών του Πόρτλαντ. Είμαι ο Τόμας Μάστερικ. Ναι, αυτός που ρίξατε στη φυλακή για το φόνο του θρέντ Σμιθ... Θυμάστε τα ψέμματα που είπατε τότε;... Κι’ ωστόσο, δεν είχα σκοτώσει τον Σμιθ!

‘Ο σέρ Ουίλλιαμ προσπάθησε να χαμογελάσει.

— Ναι... βέβαια, είπε. Λοιπόν θνήσκετε από τη φυλακή, φίλε μου.

— Ναι, πρό επτά μηνών.

— Και... βρήκατε έργοasia; — Ναι, άπάντως και πάλι ο Μάστερικ. ‘Εργάζομαι στο λιμάνι.

— Θαυμάσια! ‘Ο σέρ Ουίλλιαμ έβγαλε μερικά χαρτονομίσματα από την τσέπη του και τα έδωσε στον Μάστερικ.

ΔΡ Ι ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ

Ειδικός Δερματολόγος Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ (ΓΑΛΛΙΑΣ)

‘Οδός Πιπίνου 38 — Τηλ. 85-089 10-1 και 4-7

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

ΕΙΔΙΚΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Μάγιο 23α. 10-12 και 4-7

Katia
ΠΟΥΔΡΑ

— Πάρτε... είπε, για να φτιάξετε ένα καινούριο κοστούμι. — Ευχαριστώ άπάντως ο Μάστερικ, βάζοντας τα χαρτονομίσματα στην τσέπη του. Μπορώ τώρα να σας ζητήσω μία συμβουλή;

— Και βέβαια, φίλε μου. — Αν υποθέσουμε ότι βρισκόταν θρέντ Σμιθ, τί πρέπει να κάμω;

— Σας είπα, αν θρώ τον θρέντ Σμιθ... Γιατί πιστεύω πως θα τον θρώ πολύ γρήγορα... Είχε φύγει με μία γυναίκα για το Σαν Φρανκίσκο...

— Είχε φύγει με μία γυναίκα; — Ναι, με τη γυναίκα μου.

— ‘Α! — ‘Τι’ αυτό ήθελα να τον σκοτώσω... ‘Αλλά δεν τον βρήκα πουθενά τότε... Λοιπόν, όπως σας έλεγα, είχαν φύγει για το Σαν Φρανκίσκο... ‘Η γυναίκα πέθανε από ανεμεταξύ κι όπως έμαθα από ένα ναύτη της ‘Ουάιτ Στάρ Λάιν’, ο θρέντ Σμιθ γύρισε από κάμποσο καιρό εδώ... ‘Όπου και ναθε θα τον θρώ.

— Αυτό είναι περίεργο, φίλε μου.

— Περίεργο; Το νομίζετε περίεργο, σέρ Ουίλλιαμ;... Πέστε μου, λοιπόν τώρα... ‘Όταν βρώ τον θρέντ Σμιθ τί πρέπει να κάμω;

‘Ο σέρ Ουίλλιαμ Βάρπινγκ κτύπησε με άμυχανία το συνομιλητή του.

— Αυτό θα ήταν ένα μεγάλο δόλωμα για τη δικαιοσύνη, άπάντως. ‘Όποιοδήποτε φίλε μου, αν ανακαλύψετε τον θρέντ Σμιθ έλατε να με βοηθήτε στο γραφείο μου. Θα ιδούμε τότε τί μπορεί να γίνει.

— Ευχαριστώ, είπε ο Μάστερικ και απομακρύνθηκε άρνα.

‘Εκείνο το βράδυ, ο σέρ Ουίλλιαμ Βάρπινγκ έρνοχόταν στο γραφείο του.

Σε μία στιγμή, ο ύπνρτης του όλντερ μπήκε μέσα.

— Ένας άνδρωςος ζητεί επίμονα να σάς ιδί, είπε. Λένεται Τόμας Μάστερικ... Είναι μαζί του κι ένας άλλος...

— ‘Οδηγούσε τους άμέσως εδώ, διάταξε ο εισαγγελέως.

Το πρόσωπο του Μάστερικ ήταν γελαστό.

— Να ο άνθρωπος που σκότωσα, είπε, δείχνοντας εκείνον που τον συνώδεσε. Νομίζω πως τα ξέρετε όλα τώρα, σέρ Ουίλλιαμ... ‘Ο θρέντ μου είχε κλέψει τη γυναίκα μου κι’ ενώ τον

ΣΗΜΑΡΚ

‘Ηταν έντεκα η ώρα το πρωί. ‘Ο άνδρας της έλειπε στο γραφείο του, όταν κτύπησε η πόρτα του σπιτιού της. Μόλις άνοιξε τινάχτηκε από τη φρίκη και πήδησε απότομα προς τα πίσω σαν να είδε κανένα φάντασμα. Θέλω να φωνάζει, αλλά ένα υπόκωφο μουγκρητό βγήκε μονάχα από το λαιμό της.

‘Εκεί αντίκρισε, στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν η σπανική μορφή του Κώστα. Χαμογελούσε ειρωνικά και είχε μία φοβέρα στο σκοτεινό και μοχθηρό του μάτι.

— Δεν με περιμένες, περιστεράκι μου; — Τι έλεγα; Γιατί ξαναπλώνεις τη σκιά σου στη ζωή μου; Τι θέλεις ακόμη από μένα; ρώτησε τρέμοντας, ακουμπισμένη στον τοίχο.

— Κάνε θέλω... — ‘Ότι είχα σπάσω... όλα... όμορφια, νειάτα, ψυχή γεμάτη κλωσών και μία τρυφερή καρδιά άγνη πλημμυρισμένη από πίστι και άγάπη για σένα. Τα πήρες όλα και στη θέση τους άφισες ένα μίσος, που προσπάθησε με τον καιρό και με την καινούργια μου ζωή να το ξεχάσω.

— Ναι, όλα! αυτά τα παραδέχομαι και τα θυμάμαι. Δεν ξεχάσα όμως, πως άφισα κι’ ένα παιδί, που τώρα είναι τεσσάρων χρονών. Αυτό θέλω... Μην προμάζες και μη παύσεις αυτό το ύψος! ‘Ηρθε να ζητήσω το παιδί μου.

‘Ηταν έντεκα η ώρα το πρωί. ‘Ο άνδρας της έλειπε στο γραφείο του, όταν κτύπησε η πόρτα του σπιτιού της. Μόλις άνοιξε τινάχτηκε από τη φρίκη και πήδησε απότομα προς τα πίσω σαν να είδε κανένα φάντασμα. Θέλω να φωνάζει, αλλά ένα υπόκωφο μουγκρητό βγήκε μονάχα από το λαιμό της.

‘Εκεί αντίκρισε, στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν η σπανική μορφή του Κώστα. Χαμογελούσε ειρωνικά και είχε μία φοβέρα στο σκοτεινό και μοχθηρό του μάτι.

— Δεν με περιμένες, περιστεράκι μου; — Τι έλεγα; Γιατί ξαναπλώνεις τη σκιά σου στη ζωή μου; Τι θέλεις ακόμη από μένα; ρώτησε τρέμοντας, ακουμπισμένη στον τοίχο.

— Κάνε θέλω... — ‘Ότι είχα σπάσω... όλα... όμορφια, νειάτα, ψυχή γεμάτη κλωσών και μία τρυφερή καρδιά άγνη πλημμυρισμένη από πίστι και άγάπη για σένα. Τα πήρες όλα και στη θέση τους άφισες ένα μίσος, που προσπάθησε με τον καιρό και με την καινούργια μου ζωή να το ξεχάσω.

— Ναι, όλα! αυτά τα παραδέχομαι και τα θυμάμαι. Δεν ξεχάσα όμως, πως άφισα κι’ ένα παιδί, που τώρα είναι τεσσάρων χρονών. Αυτό θέλω... Μην προμάζες και μη παύσεις αυτό το ύψος! ‘Ηρθε να ζητήσω το παιδί μου.

‘Ηταν έντεκα η ώρα το πρωί. ‘Ο άνδρας της έλειπε στο γραφείο του, όταν κτύπησε η πόρτα του σπιτιού της. Μόλις άνοιξε τινάχτηκε από τη φρίκη και πήδησε απότομα προς τα πίσω σαν να είδε κανένα φάντασμα. Θέλω να φωνάζει, αλλά ένα υπόκωφο μουγκρητό βγήκε μονάχα από το λαιμό της.

‘Εκεί αντίκρισε, στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν η σπανική μορφή του Κώστα. Χαμογελούσε ειρωνικά και είχε μία φοβέρα στο σκοτεινό και μοχθηρό του μάτι.

— Δεν με περιμένες, περιστεράκι μου; — Τι έλεγα; Γιατί ξαναπλώνεις τη σκιά σου στη ζωή μου; Τι θέλεις ακόμη από μένα; ρώτησε τρέμοντας, ακουμπισμένη στον τοίχο.

— Κάνε θέλω... — ‘Ότι είχα σπάσω... όλα... όμορφια, νειάτα, ψυχή γεμάτη κλωσών και μία τρυφερή καρδιά άγνη πλημμυρισμένη από πίστι και άγάπη για σένα. Τα πήρες όλα και στη θέση τους άφισες ένα μίσος, που προσπάθησε με τον καιρό και με την καινούργια μου ζωή να το ξεχάσω.

— Ναι, όλα! αυτά τα παραδέχομαι και τα θυμάμαι. Δεν ξεχάσα όμως, πως άφισα κι’ ένα παιδί, που τώρα είναι τεσσάρων χρονών. Αυτό θέλω... Μην προμάζες και μη παύσεις αυτό το ύψος! ‘Ηρθε να ζητήσω το παιδί μου.

‘Ηταν έντεκα η ώρα το πρωί. ‘Ο άνδρας της έλειπε στο γραφείο του, όταν κτύπησε η πόρτα του σπιτιού της. Μόλις άνοιξε τινάχτηκε από τη φρίκη και πήδησε απότομα προς τα πίσω σαν να είδε κανένα φάντασμα. Θέλω να φωνάζει, αλλά ένα υπόκωφο μουγκρητό βγήκε μονάχα από το λαιμό της.

‘Εκεί αντίκρισε, στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν η σπανική μορφή του Κώστα. Χαμογελούσε ειρωνικά και είχε μία φοβέρα στο σκοτεινό και μοχθηρό του μάτι.

— Δεν με περιμένες, περιστεράκι μου; — Τι έλεγα; Γιατί ξαναπλώνεις τη σκιά σου στη ζωή μου; Τι θέλεις ακόμη από μένα; ρώτησε τρέμοντας, ακουμπισμένη στον τοίχο.

Ζητούσα παντού για να τον σκότωσω. ‘Αλλά δεν τον βρήκα πουθενά, γιατί, στο άναμεταξύ είχαν φύγει για την ‘Αμερική... Δεν είναι αλήθεια, θρέντ;

— Ναι, άπάντως εκείνος με ύποκωπη φωνή.

‘Ο Μάστερικ γύρισε έπειτα προς τον εισαγγελέα.

— Για σάς και τη δικαιοσύνη, όμως, ο θρέντ Σμιθ είναι νεκρός εξοκολούθησε. Κι’ εκείνος που δεν σκότωσε είμαι εγώ! Δεν είναι έτσι, σέρ Ουίλλιαμ;

— Φυσικά... φυσικά... — ‘Εγώ τιμωρήθηκα γι’ αυτό το έγκλημα... για ένα έγκλημα που δεν το έκανα τότε, συνεχώς ο Μάστερικ. ‘Ετσι έχω εξοφλήσει προκαταβολικά τους λογαριασμούς μου με τη δικαιοσύνη.

— Δεν καταλαβαίνω, φίλε μου.

— Κι’ όμως αυτό που θέλω να σάς πω είναι πολύ απλό, άπάντως ο Μάστερικ. ‘Η δικαιοσύνη σας με τιμώρησε γιατί σκότωσα τον θρέντ Σμιθ. ‘Εγώ όμως δεν τον είχα σκότωσει.

‘Αν λοιπόν, τον σκότωσα τώρα, ή δικαιοσύνη σας δεν θα είχε να πη τίποτε, γιατί δεν θα μπορούσε να με τιμωρήσει δύο φορές για το ίδιο έγκλημα, δεν είναι έτσι;

‘Ο σέρ Ουίλλιαμ κτύπησε με άμυχανία τον συνομιλητή του. Χονδρές σπινόνες ιδρώτος έτρεχαν από το μέτωπό του.

‘Ο Τόμας Μάστερικ είχε γυρίσει τώρα προς το μέρος του Σμιθ.

— Φίλε μου θρέντ, είπε πριν από δεκαπέντε χρόνια ήθελα να σε σκότωσω. Το έγκλημα αυτό που σκεδίαζο το πλήρωσα προκαταβολικά. Μπορώ, λοιπόν, τώρα να σε σκότωσω χωρίς ή δικαιοσύνη να μπορεί να πη τίποτε.

Λέγοντας αυτά, έβγαλε ένα περιστρόφο στρίψε την κάννη του στο στήθος του Σμιθ, και πίεσε τη σκανδάλη.

‘Ενας πυροβολισμός αντίχρησε και ο θρέντ Σμιθ σωριάστηκε νεκρός.

‘Ο σέρ Ουίλλιαμ τα είχε χαμένα. ‘Ηταν σαν να μην καταλάβαινε τί είχε συμβεί.

‘Ο Τόμας Μάστερικ προχωρούσε τώρα προς την πόρτα. Την άνοιξε βγήκε έξω και κατόπιν την ξανάκλεισε προσεχτικά.

‘Ο γενικός εισαγγελέας δεν έκανε καμία κίνηση για να τον κρατήσει.

ΣΗΜΑΡΚ

‘Ηταν έντεκα η ώρα το πρωί. ‘Ο άνδρας της έλειπε στο γραφείο του, όταν κτύπησε η πόρτα του σπιτιού της. Μόλις άνοιξε τινάχτηκε από τη φρίκη και πήδησε απότομα προς τα πίσω σαν να είδε κανένα φάντασμα. Θέλω να φωνάζει, αλλά ένα υπόκωφο μουγκρητό βγήκε μονάχα από το λαιμό της.

‘Εκεί αντίκρισε, στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν η σπανική μορφή του Κώστα. Χαμογελούσε ειρωνικά και είχε μία φοβέρα στο σκοτεινό και μοχθηρό του μάτι.

— Δεν με περιμένες, περιστεράκι μου; — Τι έλεγα; Γιατί ξαναπλώνεις τη σκιά σου στη ζωή μου; Τι θέλεις ακόμη από μένα; ρώτησε τρέμοντας, ακουμπισμένη στον τοίχο.

— Κάνε θέλω... — ‘Ότι είχα σπάσω... όλα... όμορφια, νειάτα, ψυχή γεμάτη κλωσών και μία τρυφερή καρδιά άγνη πλημμυρισμένη από πίστι και άγάπη για σένα. Τα πήρες όλα και στη θέση τους άφισες ένα μίσος, που προσπάθησε με τον καιρό και με την καινούργια μου ζωή να το ξεχάσω.

— Ναι, όλα! αυτά τα παραδέχομαι και τα θυμάμαι. Δεν ξεχάσα όμως, πως άφισα κι’ ένα παιδί, που τώρα είναι τεσσάρων χρονών. Αυτό θέλω... Μην προμάζες και μη παύσεις αυτό το ύψος! ‘Ηρθε να ζητήσω το παιδί μου.

‘Ηταν έντεκα η ώρα το πρωί. ‘Ο άνδρας της έλειπε στο γραφείο του, όταν κτύπησε η πόρτα του σπιτιού της. Μόλις άνοιξε τινάχτηκε από τη φρίκη και πήδησε απότομα προς τα πίσω σαν να είδε κανένα φάντασμα. Θέλω να φωνάζει, αλλά ένα υπόκωφο μουγκρητό βγήκε μονάχα από το λαιμό της.

‘Εκεί αντίκρισε, στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν η σπανική μορφή του Κώστα. Χαμογελούσε ειρωνικά και είχε μία φοβέρα στο σκοτεινό και μοχθηρό του μάτι.

— Δεν με περιμένες, περιστεράκι μου; — Τι έλεγα; Γιατί ξαναπλώνεις τη σκιά σου στη ζωή μου; Τι θέλεις ακόμη από μένα; ρώτησε τρέμοντας, ακουμπισμένη στον τοίχο.

— Κάνε θέλω... — ‘Ότι είχα σπάσω... όλα... όμορφια, νειάτα, ψυχή γεμάτη κλωσών και μία τρυφερή καρδιά άγνη πλημμυρισμένη από πίστι και άγάπη για σένα. Τα πήρες όλα και στη θέση τους άφισες ένα μίσος, που προσπάθησε με τον καιρό και με την καινούργια μου ζωή να το ξεχάσω.

— Ναι, όλα! αυτά τα παραδέχομαι και τα θυμάμαι. Δεν ξεχάσα όμως, πως άφισα κι’ ένα παιδί, που τώρα είναι τεσσάρων χρονών. Αυτό θέλω... Μην προμάζες και μη παύσεις αυτό το ύψος! ‘Ηρθε να ζητήσω το παιδί μου.

‘Ηταν έντεκα η ώρα το πρωί. ‘Ο άνδρας της έλειπε στο γραφείο του, όταν κτύπησε η πόρτα του σπιτιού της. Μόλις άνοιξε τινάχτηκε από τη φρίκη και πήδησε απότομα προς τα πίσω σαν να είδε κανένα φάντασμα. Θέλω να φωνάζει, αλλά ένα υπόκωφο μουγκρητό βγήκε μονάχα από το λαιμό της.

‘Εκεί αντίκρισε, στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν η σπανική μορφή του Κώστα. Χαμογελούσε ειρωνικά και είχε μία φοβέρα στο σκοτεινό και μοχθηρό του μάτι.

— Δεν με περιμένες, περιστεράκι μου; — Τι έλεγα; Γιατί ξαναπλώνεις τη σκιά σου στη ζωή μου; Τι θέλεις ακόμη από μένα; ρώτησε τρέμοντας, ακουμπισμένη στον τοίχο.

— Κάνε θέλω... — ‘Ότι είχα σπάσω... όλα... όμορφια, νειάτα, ψυχή γεμάτη κλωσών και μία τρυφερή καρδιά άγνη πλημμυρισμένη από πίστι και άγάπη για σένα. Τα πήρες όλα και στη θέση τους άφισες ένα μίσος, που προσπάθησε με τον καιρό και με την καινούργια μου ζωή να το ξεχάσω.

— Ναι, όλα! αυτά τα παραδέχομαι και τα θυμάμαι. Δεν ξεχάσα όμως, πως άφισα κι’ ένα παιδί, που τώρα είναι τεσσάρων χρονών. Αυτό θέλω... Μην προμάζες και μη παύσεις αυτό το ύψος! ‘Ηρθε να ζητήσω το παιδί μου.

‘Ηταν έντεκα η ώρα το πρωί. ‘Ο άνδρας της έλειπε στο γραφείο του, όταν κτύπησε η πόρτα του σπιτιού της. Μόλις άνοιξε τινάχτηκε από τη φρίκη και πήδησε απότομα προς τα πίσω σαν να είδε κανένα φάντασμα. Θέλω να φωνάζει, αλλά ένα υπόκωφο μουγκρητό βγήκε μονάχα από το λαιμό της.

‘Εκεί αντίκρισε, στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν η σπανική μορφή του Κώστα. Χαμογελούσε ειρωνικά και είχε μία φοβέρα στο σκοτεινό και μοχθηρό του μάτι.

— Δεν με περιμένες, περιστεράκι μου; — Τι έλεγα; Γιατί ξαναπλώνεις τη σκιά σου στη ζωή μου; Τι θέλεις ακόμη από μένα; ρώτησε τρέμοντας, ακουμπισμένη στον τοίχο.

Ένας κακός εφιάλτης

‘Η Σούλα είναι μία πολύ όμορφη και νέα γυναίκα που λατρεύει τον πολύ μεγαλύτερο απ’ αυτήν άντρα της το Σταύρο Στεργίου, τον πλούσιο σταφιδέμπορο από τον Πύργο.

Είναι τόσο ευτυχισμένη που ξεχάσε έντεκα τα περασμένα. Τον καιρό δηλαδή που ήταν μία φτωχή κοπέλα δεκαοκτώ χρονών, δασκτογράφος σ’ ένα γραφείο της οδού Σαντοράκη. ‘Εκεί είχε συναντήσει τον Κώστα τον άνθρωπο που άγασσε και που σε λίγους μήνες μέσος κηρύτρεψε τη ζωή της. Μέσα σ’ αυτούς τους λίγους μήνες γνώρισε τη δυστυχία την καταφρόνια και το μίσος. Βασανίστηκε σκληρά ως που γεννήθηκε ένα παιδί από αυτόν τον άτυχο έρωτα. Δεν θέλω όμως να το αποχωρισθ. ‘Αποφάσισα να παλέψω για να το μεγαλώσω.

‘Η μοίρα της όμως την προστάτεψε και της έφερε στο δρόμο της τον άνθρωπο που την έσωσε. Της προσέφερε τη μεγάλη άγνη και μια άνετη ζωή για κείνη και για το παιδί της. Και τώρα είναι ευτυχισμένη.

‘Ηταν έντεκα η ώρα το πρωί. ‘Ο άνδρας της έλειπε στο γραφείο του, όταν κτύπησε η πόρτα του σπιτιού της. Μόλις άνοιξε τινάχτηκε από τη φρίκη και πήδησε απότομα προς τα πίσω σαν να είδε κανένα φάντασμα. Θέλω να φωνάζει, αλλά ένα υπόκωφο μουγκρητό βγήκε μονάχα από το λαιμό της.

‘Εκεί αντίκρισε, στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν η σπανική μορφή του Κώστα. Χαμογελούσε ειρωνικά και είχε μία φοβέρα στο σκοτεινό και μοχθηρό του μάτι.

— Δεν με περιμένες, περιστεράκι μου; — Τι έλεγα; Γιατί ξαναπλώνεις τη σκιά σου στη ζωή μου; Τι θέλεις ακόμη από μένα; ρώτησε τρέμοντας, ακουμπισμένη στον τοίχο.

— Κάνε θέλω... — ‘Ότι είχα σπάσω... όλα... όμορφια, νειάτα, ψυχή γεμάτη κλωσών και μία τρυφερή καρδιά άγνη πλημμυρισμένη από πίστι και άγάπη για σένα. Τα πήρες όλα και στη θέση τους άφισες ένα μίσος, που προσπάθησε με τον καιρό και με την καινούργια μου ζωή να το ξεχάσω.

— Ναι, όλα! αυτά τα παραδέχομαι και τα θυμάμαι. Δεν ξεχάσα όμως, πως άφισα κι’ ένα παιδί, που τώρα είναι τεσσάρων χρονών. Αυτό θέλω... Μην προμάζες και μη παύσεις αυτό το ύψος! ‘Ηρθε να ζητήσω το παιδί μου.

‘Ηταν έντεκα η ώρα το πρωί. ‘Ο άνδρας της έλειπε στο γραφείο του, όταν κτύπησε η πόρτα του σπιτιού της. Μόλις άνοιξε τινάχτηκε από τη φρίκη και πήδησε απότομα προς τα πίσω σαν να είδε κανένα φάντασμα. Θέλω να φωνάζει, αλλά ένα υπόκωφο μουγκρητό βγήκε μονάχα από το λαιμό της.

‘Εκεί αντίκρισε, στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν η σπανική μορφή του Κώστα. Χαμογελούσε ειρωνικά και είχε μία φοβέρα στο σκοτεινό και μοχθηρό του μάτι.

— Δεν με περιμένες, περιστεράκι μου; — Τι έλεγα; Γιατί ξαναπλώνεις τη σκιά σου στη ζωή μου; Τι θέλεις ακόμη από μένα; ρώτησε τρέμοντας, ακουμπισμένη στον τοίχο.

— Κάνε θέλω... — ‘Ότι είχα σπάσω... όλα... όμορφια, νειάτα, ψυχή γεμάτη κλωσών και μία τρυφερή καρδιά άγνη πλημμυρισμένη από πίστι και άγάπη για σένα. Τα πήρες όλα και στη θέση τους άφισες ένα μίσος, που προσπάθησε με τον καιρό και με την καινούργια μου ζωή να το ξεχάσω.

— Ναι, όλα! αυτά τα παραδέχομαι και τα θυμάμαι. Δεν ξεχάσα όμως, πως άφισα κι’ ένα παιδί, που τώρα είναι τεσσάρων χρονών. Αυτό θέλω... Μην προμάζες και μη παύσεις αυτό το ύψος! ‘Ηρθε να ζητήσω το παιδί μου.

‘Ηταν έντεκα η ώρα το πρωί. ‘Ο άνδρας της έλειπε στο γραφείο του, όταν κτύπησε η πόρτα του σπιτιού της. Μόλις άνοιξε τινάχτηκε από τη φρίκη και πήδησε απότομα προς τα πίσω σαν να είδε κανένα φάντασμα. Θέλω να φωνάζει, αλλά ένα υπόκωφο μουγκρητό βγήκε μονάχα από το λαιμό της.

‘Εκεί αντίκρισε, στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν η σπανική μορφή του Κώστα. Χαμογελούσε ειρωνικά και είχε μία φοβέρα στο σκοτεινό και μοχθηρό του μάτι.

— Δεν με περιμένες, περιστεράκι μου; — Τι έλεγα; Γιατί ξαναπλώνεις τη σκιά σου στη ζωή μου; Τι θέλεις ακόμη από μένα; ρώτησε τρέμοντας, ακουμπισμένη στον τοίχο.

— Κάνε θέλω... — ‘Ότι είχα σπάσω... όλα... όμορφια, νειάτα, ψυχή γεμάτη κλωσών και μία τρυφερή καρδιά άγνη πλημμυρισμένη από πίστι και άγάπη για σένα. Τα πήρες όλα και στη θέση τους άφισες ένα μίσος, που προσπάθησε με τον καιρό και με την καινούργια μου ζωή να το ξεχάσω.

— Ναι, όλα! αυτά τα παραδέχομαι και τα θυμάμαι. Δεν ξεχάσα όμως, πως άφισα κι’ ένα παιδί, που τώρα είναι τεσσάρων χρονών. Αυτό θέλω... Μην προμάζες και μη παύσεις αυτό το ύψος! ‘Ηρθε να ζητήσω το παιδί μου.

‘Ηταν έντεκα η ώρα το πρωί. ‘Ο άνδρας της έλειπε στο γραφείο του, όταν κτύπησε η πόρτα του σπιτιού της. Μόλις άνοιξε τινάχτηκε από τη φρίκη και πήδησε απότομα προς τα πίσω σαν να είδε κανένα φάντασμα. Θέλω να φωνάζει, αλλά ένα υπόκωφο μουγκρητό βγήκε μονάχα από το λαιμό της.

‘Εκεί αντίκρισε, στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν η σπανική μορφή του Κώστα. Χαμογελούσε ειρωνικά και είχε μία φοβέρα στο σκοτεινό και μοχθηρό του μάτι.

— Δεν με περιμένες, περιστεράκι μου; — Τι έλεγα; Γιατί ξαναπλώνεις τη σκιά σου στη ζωή μου; Τι θέλεις ακόμη από μένα; ρώτησε τρέμοντας, ακουμπισμένη στον τοίχο.

— Κάνε θέλω... — ‘Ότι είχα σπάσω... όλα... όμορφια, νειάτα, ψυχή γεμάτη κλωσών και μία τρυφερή καρδιά άγνη πλημμυρισμένη από πίστι και άγάπη για σένα. Τα πήρες όλα και στη θέση τους άφισες ένα μίσος, που προσπάθησε με τον καιρό και με την καινούργια μου ζωή να το ξεχάσω.

— Ναι, όλα! αυτά τα παραδέχομαι και τα θυμάμαι. Δεν ξεχάσα όμως, πως άφισα κι’ ένα παιδί, που τώρα είναι τεσσάρων χρονών. Αυτό θέλω... Μην προμάζες και μη παύσεις αυτό το ύψος! ‘Ηρθε να ζητήσω το παιδί μου.

‘Ηταν έντεκα η ώρα το πρωί. ‘Ο άνδρας της έλειπε στο γραφείο του, όταν κτύπησε η πόρτα του σπιτιού της. Μόλις άνοιξε τινάχτηκε από τη φρίκη και πήδησε απότομα προς τα πίσω σαν να είδε κανένα φάντασμα. Θέλω να φωνάζει, αλλά ένα υπόκωφο μουγκρητό βγήκε μονάχα από το λαιμό της.

‘Εκεί αντίκρισε, στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν η σπανική μορφή του Κώστα. Χαμογελούσε ειρωνικά και είχε μία φοβέρα στο σκοτεινό και μοχθηρό του μάτι.

— Δεν με περιμένες, περιστεράκι μου; — Τι έλεγα; Γιατί ξαναπλώνεις τη σκιά σου στη ζωή μου; Τι θέλεις ακόμη από μένα; ρώτησε τρέμοντας, ακουμπισμένη στον τοίχο.

— Κακούργε! μπόρεσε να τραυλήσει η δύστυχη γυναίκα. Πως το λιάσε να ζητήσ κάτι, που το αρνήθηκες τότε που σ’ αγαπούσα ακόμη; τότε που σου ανήγγειλα, με την έλπιδα να σε ξαναφέρω κοντά μου πως μέσα στα σπλάχνα μου υπήρχε ένα πλασματάκι, που θαρχόταν γρήγορα

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΟΡΕΑΝΤΟΡ

Το πλήθος που γέμιζε την άρενα δεν μπορούσε να πιστέψει τα μάτια του. Ο σκούρος αυτός όγκος που ξεχώριζε στη μέση του στίβου ήταν, λοιπόν, το άψυχο σώμα του Ραμόν Γκοντιερρέθ;

Μία στιγμή πριν, το πλήθος αυτό παραληρούσε από ενθουσιασμό και οι χαρούμενες κραυγές του γέμιζαν την ανοιξιάτικη ατμόσφαιρα. Αλλά τώρα τα στόματα έμεναν κλειστά και θάλαγες πώς οι χιλιάδες αυτές των ανθρώπων είχαν πάψει και ν' αναπνέουν ακόμη.

Το δράμα είχε ζητυλιχθεί με αστροσκοπία ταχύτητα.

Η μονομαχία του Ραμόν με το (Μαύρο), τον άγριο, τερο από τους ταύρους όλης της Ισπανίας, θα έκλεινε τη μεγάλη ταυρομαχία που θα δινόταν ανήμερα του Πάσχα στη Σεβίλη. Το πλήθος είχε κρατήσει τη στήλη του δόλου θύλακα, ομοίου του. Κι οι κανείς δεν άμφεβαλλε για τη νίκη του ημισημένου ταυρομάχου.

Θα ήταν η έκασοτή. Κα νένας άλλος ταυρομάχος δεν είχε σκοτώσει ποτέ τόσο ταύρους.

Ο Ραμόν Γκοντιερρέθ είχε μια ευκίνησια και μια επιδεξιότητα, που ήταν αξιοθαύμαστες. Κι ήταν αλήθεια χαρά των ματιών να τον βλέπεις να παίζει με τον άγριο ζώο, χωρίς να νοιάζεται καθόλου για τον κίνδυνο. Έπειτα, διάλεγε μόνος του την κατάλληλη στιγμή για να χυθεί το ξίφος του στην καρδιά του ταύρου.

Αυτή τη φορά, ο Ραμόν είχε ξεπεράσει και τον ίδιο τον εαυτό του. Οι έλιγμοι του ήταν αξιοσημείωτοι και οι κινήσεις του είχαν μιαν άουνησιση χάρη.

Τέλος, έφθασε η μεγάλη στιγμή.

Ο ταυρομάχος πράχθηκε το ξίφος του με την άδα, μονοκόλλητη λαβή από το θηκάρι και στάθηκε μπροστά στο ζώο που, με κατασπασμένο το κεφάλι όρμωσε εναντίον του.

Αλλά, τη στιγμή που έπρεπε να χτυπήσει το ζώο, οι θεαταί είδαν έκπληκτοι

το Ραμόν να κάνει ένα βήμα προς τα πίσω...

Μία στιγμή άρνότερα, τα κέρατα του ταύρου είχαν χωρήσει μέσα στις σάρκες του. Το ζώο σήκωσε ψηλά το σώμα του ταυρομάχου κι έπειτα το πέταξε με όρμη μακρά.

Τώρα όλα είχαν τελειώσει.

Οι θεαταί έφευγαν οκτώ και αμίλητοι.

Μόνον δυο γυναίκες εξακολουθούσαν να μένουν πάντα πάνω στις κερκίδες σαν να ήταν καρφωμένες στη θέσι τους.

Η μία έκλεινε με λυγμούς.

Η άλλη νελούσε μ' ένα γέλιο ύστερικό και ξεριζώνε τούφρες - τούφρες τα μαλλιά της.

Ήταν η γυναίκα του Ραμόν, η Ολίβια ντε Γκάρατα, η Περνέτα. Μία νέα από άριστοκρατική γενιά, που είχε αγαπήσει μ' ένα παρόμοιο πάθος τον ταύρο, οπότε κι είχε φύγει από το σπίτι της για να παντρευτεί μαζί του.

Η ζωή τους ήταν εύτυχομένη για κάμποσο καιρό. Μά ο Ραμόν ήταν άστατος. Κι οι άπιστες του ήταν πολύ συχνές.

Η Ολίβια του τις συγχωρούσε. Γιατί ήταν όλες εφημερές και δεν κρατούσαν περισσότερο από μερικές βδομάδες. Αλλά δεν ήταν το ίδιο και με την άμορφη Τσεκίτα. Ο Ραμόν την αγαπούσε. Κι είχε φύγει μαζί της για τη Μαδρίτη όπου είχαν περάσει όλο το χειμώνα.

Είχαν κυρίσει τώρα για τη μεγάλη ταυρομαχία κι η Ολίβια ήξερε πως μόλις τελείωνε θα ξανάφευγαν μαζί.

Η σκέψις αυτή την άνατάωνε. Καί, σιγά - σιγά, ένα οσαντικό σκεδίο είχαν άρχεις να οχηματίζετο μέχρι στο μυαλό της...

Έκείνο το απόγευμα, η Ολίβια έδεσε μερικές κορδέλλες στη λαβή του ξίφους του Ραμόν και το παρέδωσε στους βοηθούς του, τυλιγμένο μέσα στο χρυσό κέντητο θηκάρι του.

Μά, αλλοίμονο, ανάμεσα

στις κορδέλλες αυτές είχε χωθεί μία μεγάλη βελόνα.

Κι' έτσι, τη στιγμή που ο ταυρομάχος πήγε να σφίξει τη λαβή του ξίφους του στο χέρι του, η βελόνα κώθηκε στην παλάμη του κι ο πόνος που ένοιωσε τον άναγκασε να κόψει ένα βήμα προς τα πίσω. Ο ταύρος βρήκε τότε τον καιρό να τον τρυπήσει με τα κέρατά του...

Η Ολίβια νελούσε πάντα και ξεριζώνε τα μαλλιά της. Και ανάμεσα στα γέλια της έλεγαν ο' εκείνοι που είχαν άρχεις να συγκεντρώνωνται γύρω της τον τρόπο με τον οποίο είχε σκοτώσει τον αγαπημένο του...

Ήταν τρελή.

Πιο πέρα, η άμορφη Τσεκίτα έκλεινε άπαιρόντο. Αλλά κανείς δεν την έπαιρσε. Κι' όλοι συμπνοούσαν την άτυχη Ολίβια, που είχε σκοτώσει από άγνη και πόνο κι' είχε τρελλαθεί.

ΠΕΝΤΟ ΣΤΕΝΤΑΡΝΤΟ

Πέρασε ο καιρός των γοήτων

Μία άπ' τις Αμερικανίδες που παντρεύθηκαν πολλές φορές - και συνεπώς είδικη σε τέτοια ζητήματα - η κ. Πέτζυ Χόγκινς Τζόυς, φρονεί ότι έχει περάσει πια ο καιρός των ώραιων Δόν Ζουάν. Ένας άντρας - λέει - πρέπει κυρίως να είναι έξυπνος για ν' άρειση. Μ' αυτή δε τη βάσι κριτήριας ένα κατάλογο των δέκα έλκυστικότερων ανδρών των Ηνωμ. Πολιτειών.

Έπί κεφαλής βρίσκεται ο Μπέρναρ Μπαρούκ, αντιπρόσωπος των Ηνωμ. Πολιτειών στην Έπιτροπή Ατομικής Ενεργείας, γιατί είναι «ο έξυπνότερος άνθρωπος της χώρας κι' επίσης έξαιρετικά ώραιος και κομψός».

Έρχονται κατόπιν ο Άντρεϊ Γκρομύκο, αντιπρόσωπος της Ρωσίας στο Συμβούλιο Ασφαλείας του Ο. Η.Ε. («Δεν τον έχω συναντήσει ποτέ μου - λέει η κ. Τζόυς - έχει όμως πολύ θέληντρο στις φωτογραφίες του. Πρέπει δε να έχει καταπληκτική αντίληψη για να γίνει τέτοιος... πνεύμα αντίλογιας!»)

Ο τρίτος εύνοούμενός της είναι ο Ουίλλιαμ Ο' Ντιούερ, δήμαρχος της Ν. Υόρκης. Ακολουθεί ο Τόμας Ντιούε, κυβερνήτης της πολιτείας της Ν. Υόρκης, που έζει να... τριγυρνάει τόσο ώραια όσο και να διοικη.

Έρχονται κατόπιν ο Έντγκαρ Χούβερ, διευθυντής του «Ομοσπονδιακού Γραφείου Έρευνών» και θανάσιμος εχθρός των κακοποιών, κι' ο Σύντνεϊ Μπλάκμπερ θεωρείται έξυπνος άπ' την κ. Τζόυς, γιατί παρατήθηκε άπ' το Χόλυγουντ που... του κρατούσε πόδα και ξαναγύρισε στο Μπροντγουάϊ.

Ακολουθουν ο Τζέιμς Σπίουαρτ κι' ο συνταγματάρχης Όλ Κόκρην, άρως πολυαριθμούν άεροπορικών καταρτημάτων κατά τον πόλεμο.

Ο Έντγκαρ Στετίνους είναι, κατά την κ. Τζόυς, άληθινό βασίλειο του παρομυθίου. Έχει χρημάτα, γοητεία, κομψότητα κι' αξιοσημείωτη αντίληψη.

«Ζούμε σε μία εποχή έξαιρετικά σοβαρή - προσθέτει η κ. Τζόυς για να δικαιολογήσει την έκλογή της. Έχει περάσει πια ο καιρός των άμορφόποιων, που έσαν μόνο χορό και χειροφιλήματα».

Ανατολίτικο Χίομο

Η τύχη του γιατρού

Ένας Ανατολίτης γιατρός, άρετά έξυπνος, βρέθηκε σε κερσάτι. Ο κόμος στον τόπο που ήταν όλος υγεία κι' ο γιατρός μας πεινούσε.

Τι να κάνει; Από δώ τα γύρισε, άπό κει τα γύρισε, άποφάσισε να βη στα χωριά.

Ένας χωριάτης του είπε μία μέρα πως έχασε το γαϊδάρο του και του ζήτησε ένα... φάρμακο για να τον βρη. Ο γιατρός τούδωσε... καθαρίσιο για να τον ξεφορτωθή.

Μά σε λίγο το καθαρίσιο έκανε την ένεργεία του και τον άνάγκασε να τρέξη σ' ένα χάλασμα.

Έκει μέσα βρήκε το γαϊδάρο του να θόσκη.

Όλος χαρά τότε έτρεξε στο γιατρό και τον εύχαρίστησε, ενώ εκείνος έμενε με το στόμα άνοιχτό.

Το κατόρθωμα του γιατρού μαθεύτηκε άκόμα και στα γειτονικά χωριά και τέλος άκούστηκε και στις πόλεις.

Τον ίδιο καιρό ο Σουλτάνος του τόπου έτυχε να χάρη ένα πολύτιμο δαχτυλίδι και καθώς είχε φτάσει και στ' αυτιά του η φήμη του σοφού γιατρού, έστειλε το δεζύρη του να τον προσκαλέσει στο παλάτι.

Ο γιατρός έβαλε τα καλά του κι' άκολουθησε το δεζύρη.

Στο άμάξι μέσα, καθώς καθόταν δίπλα στο δεζύρη, κτύπαζε για μία στιγμή το καινούργιο του παντελόνι και μουρμούριζε:

«Άχι! κακόμοιρο πανταλόνι τί έχεις να τραβήξεις!»

Το δεζύρη, που ήταν ο ίδιος ο κλέφτης του δαχτυλιδιού, τον παρονόμαζαν («Πανταλόνι»). Τρόμαξε λοιπόν άμα άκουσε τ' όνομα μου και τα λόνια του γιατρού και γυρίσει και του λέει:

«Όστε έζέρετε ότι τ' όνομα του κλέφτη είναι Πανταλόνης».

Ο γιατρός άρετά έξυπνος, καθώς ήταν του άπάντησε άυστηρά:

«Ναι, Πανταλόνη τον λένε».

«Και θα έζέρετε θέβαια και ποιός είναι».

«Φυσικά τον έζρω, είπε ο γιατρός, χαμογελώντας με πονηρία».

«Τότε σάς παρακαλώ, γιατρέ μου, μη με μαρτυρήσετε στο Σουλτάνο».

«Είπε άδύνατο, άπάντησε ο γιατρός. Πώς να κάω άλλοιώς».

«Έχω κρυμμένο το δαχτυλίδι, του λέει ο Πανταλόνης κάτω άπ' το πρώτο μάρμαρο της μεγάλης σκάλας δεξιά».

Να το πάρете μόνος σας και να το δώστε στο Σουλτάνο χωρίς να με μαρτυρήσετε έμένα».

«Άλλο που δεν ήθελε ο γιατρός. Βρήκε έτσι το δαχτυλίδι κι' ο Σουλτάνος του θάμωσε την έξυπνάδα του τον ρώτησε τι παιδί θα γεννήσει η κόρη του. Ο γιατρός την κτύπαζε καλά κι' άπάντησε:

«Σαν πηγαίνει κατακείβε δείχνει άγόρι, σαν έρχεται καταδωθε δείχνει κορίτσι».

Σε λίγο καιρό η βασίλοπούλα γεννήσε, για την καλή τύχη του γιατρού, δίδυμα ένα άγόρι κι' ένα κορίτσι.

Έτσι ο γιατρός θριάμβευσε.

Μία άλλη μέρα πάλι ενώ σεργιανούσαν στο περιβάλλο ο Σουλτάνος έκρυψε στη φούχτα του μία άκριδα και ρώτησε το γιατρό:

«Μπορείς να καταλάβεις τι κρατώ»;

Ο γιατρός φοβισμένος, είπε μονολογώντας, για τον εαυτό του:

«Μία πηλόδες άκριδα, δυο πηλόδες άκριδα και σε βάλανε στη φούχτα».

«Μπράβο σου! του λέει ο Σουλτάνος, άφηνοντας την άκριδα να πετάξει άπό το χέρι του. Είσαι σπουδαίος άνθρωπος!»

Και τον κράτησε στο παλάτι.

ΣΥΝΑΡΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια ... 63.000
» Έξάμηνος ... 32.000
» Τρίμηνος ... 16.000

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια ... 6 \$ 24
» Έξάμηνος 6 \$ 12
» Τρίμηνος 6 \$ 1/2 6

Έμβάσματα έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής και έξωτερικού διά τραπεζικής ταχυτής προς τον κ. Γ. Παπαεωργίου.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Παράξενο διήγημα

Ναι, δεν θα την ξεχάσω ποτέ μου εκείνη τη νύχτα. Από νωρίς μ' έπνιγε μία άνεξήγητη άγωνία, μία τρομερή άνησυχία.

Κι' όμως δεν είχα κανένα λόγο να άνησυχώ. Οι δουλειές μου πήγαιναν καλά, η υγεία μου ήταν περίσπλη και μόλις πριν λίγες ώρες είχα λάβει άπ' την άγαπημένη μου μνηστή ένα γράμμα στο οποίο μου έγραψε ότι είναι καλά και ότι με περιμένει με την ίδια άγάπη πάντα.

Κι' όμως... «Όλη μου η άγωνία στρεφόταν γύρω άπ' το πρόσωπό της. Ένοιωθα πως κάποιος άδριςτος κίνδυνος άπειλούσε τη Λουκία μου».

Ημουν ύποχρεωμένος να μείνω μερικές άκόμη ήμερες στην πόλη αυτή μακριά άπ' την πολυάγαπημένη μου. Η άγωνία μου όμως ήταν τόσο, ώστε μου έρχόταν να φύγω ξαφνικά άπ' το ξενοδοχείο που έμενα και να τρέξω κοντά στη λατρευτή μου.

Τη νύχτα στριφονύριζα στο κρεβάτι μου, πλημμυρισμένος στον ιδρώτα. Μόλις έκλεινα τα μάτια μου, με την έλπίδα πως θ' άποκοιμώμουν έπί τέλους, μία δύναμη μυστηριώδης και άνεξήγητη, μ' έκανε να τ' άνοίξω πάλι.

Κι' έξακολουθούσα να στριφονύριζω στο στρώμα μου...

Η ώρα ήταν περασμένη πια κι' έβλεπα στις γυρλιές να θαμποφένγουν η μέρα. Ένα δυνατό μούδικισμα βάραινε όλο μου το κορμί. Το μυαλό μου ήταν θολωμένο κι' οι σκέψεις μου μπερδεμένες...

Έξαφνα τότε άκουσα καθαρά κι' από πολύ κοντά μου, μέσα στην άπύλη σιωπή που άπλωνόταν στο δωμάτιο, δυο - τρεις στεναγμούς νεμάτους παρόμοιους...

«Άνοιξα τα μάτια μου τρομαγμένος άνασπώθηκα στο κρεβάτι μου και είδα τότε μπροστά μου τη Λουκία μισογυμνη, με μία πληγή στο πλευρό».

Η όπτασία προχώρησε άναερη, με πλυσίαις και με φωνή που φαινόταν σαν να έρχεται άπ' τον άλλο κόσμο. Ψιθύρισε:

«Πεθαίνω, Αλβέρτε... Φεύγω... Χάιρε άγαπημένο μου... χάιρε για πάντα!»

«Όχι! φώναξα τότε σαν τρελός. Δεν έβλεω να πεθάνεις!... Δεν το θέλω... Σαναγύρισε γρήγορα!... Σαναγύρισε γρήγορα!»

Μά η όπτασία δεν χαγόταν άπό μπροστά μου και με κτύπαζε με μία άπείρανη άγωνία μέσα στα θλιμμένα της μάτια.

Τότε συγκέντρωσα όδες μου τις δυνάμεις και φώναξα έξαλλος:

«Σ' έζορκίζω, μην πεθαίνεις!... Γύρισε πίσω στο σώμα σου!»

Και σωρίσθηκα άναίσθητος.

Όταν έπειτ' από λίγη ώρα συνήρθα, η όπτασία είχε εξαφανιστεί και τα σκετάδια του δωματίου μου είχαν άρχεις να διαλυώνται.

Στην αρχή έμενα σαστισμένος με το μυαλό μου βαρύ. Μά μόλις θυμήθηκα την άμορφη της λιποθυμίας μου, δεν μπόρεσα πια να κρατηθώ. Ντύθηκα άμέσως, έτρεξα σ' ένα γκαράζ, νοίκισα ένα αυτοκίνητο και διάταξα τον σωφέρ να μ' άρδηήσει στην πόλη όπου έμενε η άρραδωνιστική μου.

«Αι! τι άγωνία πού είχα ωστόσο στάσω εκεί... Δεν ήξερα πως έα εύρισκα τη Λουκία μου. Θα την εύρισκα τάχα ζωντανή; Θ' αντίκριζα πάλι τα γλυκά της μάτια, θάκουνα τη μελωδική της φωνή»;

Τέλος το αυτοκίνητο σταμάτησε έξω άπ' το σπίτι της μνηστής μου.

Όπου να μπώ μέσα και να μάθω τι είχε συμβεί πέρσα τις πό τρομερές στιγμές της ζωής μου.

«Πού είναι η Λουκία; φώναξα σαν τρελλός. Πού είναι η άγαπημένη μου;... Πέθανε».

Η μητέρα της έσπευσε να με κα-

θησυχάσει λέγοντάς μου ότι η κόρη της βρισκόταν τώρα έκτος κινδύνου. Όταν συνήρθα κάπως μου είπε ότι η Λουκία ενώ κοιμόταν την περασμένη νύχτα ήσυχη, ξύπνησε ξαφνικά, νοιώθοντας έναν τρομερό πόνο στο πλευρό. Όταν κάλεσαν έπειγόντως το γιατρό αυτές πιστοποήσε μία ξαφνική μά δευτάτη άρρώστια του ήπατος. Χρειζόταν άέ άμέσως έγχειρίσεις άλλωώς η άρρώστη έα πέθαινε. Την μετέφεραν λοιπόν άμέσως σε μία κλινική, η έγχειρίσεις άν κι' έξαιρετικά έπικίνδυνη πέτυχε κι' η Λουκία σώθηκε.

Η άγωνία μου ήταν άφάνταστη καθώς τ' άκουγα έλ' αυτά.

«Και πια ώρα έγινε η έγχειρίσεις; ρώτησα».

«Στις τέσσερες και μισή άκρι. Όως μου άπάντησε η μητέρα της καλής μου».

Ήταν η ίδια ώρα που είχα δει τη Λουκία μπροστά μου μισογυμνη, με πληγυμένο το πλευρό της κι' είχα άκουσει τους στεναγμούς της.

Έτρεξα άμέσως στη κλινική που βρισκόταν η άγαπημένη μου.

Βρήκα τη Λουκία ξαπλωμένη, άκίνητη με τα μάτια κλειστά.

Πλησίασα σιγά - σιγά και της ψιθύρισα:

«Λουκία!... Λουκία μου!...

Τότε έκείνη άνοιξε τα γλυκά της μάτια με κτύπαζε μ' άγάπη και ψιθύρισε με δυσκολία:

«Αλβέρτε... Έσύ είσαι; Χτες τη νύχτα σε είδα. Ήρθα στο δωμάτιό μου. Τό θυμάμαι καλά... θυμάμαι μάλιστα πως μου είπες να γυρίσω πίσω...»

Και μου περιέγραψε το δωμάτιο του ξενοδοχείου μου, με όλα τα έπιπλα.

Ημουν τόσο συγκινημένος και ταραγμένος ώστε τα πόδια μου έτρεμαν.

Δεν υπήρχε καμιά άμφιβολία. Την ώρα που η Λουκία, κλωροφορμωμένη έγχειριζόταν, η ψυχή της έγκατέλειψε το ναρκωμένο της σώμα κι' ήρε κοντά μου. Δεν ήταν φανταστική η όπτασία. Η ίδια η ψυχή της Λουκίας είχε πετάξει σμά μου για να μ' άποκαρτίση για πάντα...

Ο θάνατός της ήταν βέβαιος... Ο Θεός όμως την έσωσε...

Έγινε γρήγορα έντελώς καλά. Και τώρα πια είναι η άγαπημένη μου γυναίκα.

Είμαστε εύτυχισμένοι. Μά ποτέ δεν θα ξεχάσω την άγωνία έκείνης της νύχτας. Κι' η ίδια η Λουκία μου λέει συχνά:

«Θα πέθαινα άσφαλώς εκείνη τη νύχτα. Μά η ψυχή μου φύγνοντας για το άπειρο ήρε σμά σου. Και ξαναγύρισε πάλι στο σώμα μου, γιατί έσύ το θέλησες... Έσύ με τη δύναμη της άγάπης σου!»

Π. ΚΟΣΤΑΝ

Στη στρατόσφαιρα βράζει το νερό

Τα πειράματα που είχαν γίνει με άεροπλάνα σε μεγάλη ύψη, είχαν πείσει τους έπιστήμονες ότι βασίλειε στη στρατόσφαιρα σφοδρό κρύο. Οι δοκιμές όμως με τις νεομανικές ρουκέτες V-2, στο Νέο Μεξικό, άπέδειξαν ότι αυτό δεν είναι σωστό. Για να σπαστούν σε ύψος 120 χιλιομέτρων οι ρουκέτες πέρασαν άπό 4 άτμοσφαιρικά στρώματα με τελείως διαφορετικές θερμοκρασίες. Πάνω άπ' τα 11.250 μέτρα, τα ατόματα θερμοκρασία, με τα οποία ήσαν έφωδιασμένες οι V-2, σηλαίωσαν θερμοκρασία 17 βαθμών Φαρενهایت ή π ό τ ο μ ή δ έ ν . Άπ' τα 48 όμως ως τα 64 χιλιάμετρα, έδειξαν 170 βαθμούς ά ν ω τ ο ύ μ ή δ έ ν . Τέλος, άπ' τα 80 ως τα 120 χιλιάμετρα, η θερμοκρασία ήταν 212 βαθμών Φαρενهایت, δηλαδή αυτή στην όποία βράζει το νερό. Τί ύπόκει άκόμη ψιλότερα; Κρύο ή ζέση; Αυτό θα έξακριβωθεί με νέες ρουκέτες, που έλπίζεται να ύπερβούν τα 150 χιλιάμετρα.

Ρυτίδες

Στα περισσότερα γράμματα που πήρα τελευταίως μου ζητούν συμβουλές για την εξομάνιση των ρυτίδων του προσώπου και των περιφερειακών των οφθαλμών. Όλες μου ζητούν να τους γράψω (κατ) για να εξαφανισθούν οι τρομερές ρυτίδες των, που φανερώθηκαν στις περισσότερες τόσο πρόωρα και παρά την ηλικία τους. Επειδή το θέμα ενδιέφερε τις περισσότερες γυναίκες, θα μιλήσω σήμερα λεπτομερώς και για τις ρυτίδες: τον τρομερό αυτό εφιάλτη της γυναικείας όμορφιάς. Οι ρυτίδες δεν είναι άλλο παρά άπώλεια της έλαστικότητας των ίνών του δέρματος. Όταν το δέρμα χάνει την έλαστικότητα και συνεπώς την ικανότητα του να εκτείνεται και να συστέλλεται, τότε κατά τις διάφορες αναγκαστικές κινήσεις και τους μορφασμούς των μυών του προσώπου, άμέσως άρχίζει τουτό να χαρακώνεται να σουργινη, να ρυτιδιάζει. Ένα δέρμα χάνει πρόωρα την έλαστικότητά του όταν γίνεται ξηρό. Και για να γίνει ένα δέρμα ξηρό, καταστασι που δεν είναι φυσιολογική, θα ύπόκει ύπομένη αιτία. Υπάρχουν έσωτερικές και έσωτερικές αιτίες, που προκαλούν την ξηρότητα του δέρματος. Εξωτερικές αιτίες είναι: η ήμη κατάλληλη προς την ποιότητα της έπιδερμίδος ύγιεινη περιποίηση της και ο άτελής καθαρισμός της από τα διάφορα μακινιά, τις σκόνες και τον ιδρώτα. Η χρήση έπιθελαδών και πολλών καλλυντικών, ως και έρεθιστικών σαπουνιών. Η παρατεταμένη ήλιοθεραπεία κατά τους θερινούς έξις μήνες. Διάφορες παθήσεις του δέρματος ως άναφυλαξία, δερματίτις άρθρητική, πυοδερμιτίδες, ήλιοκαύματα ως και η χρήση ισχυρών φαρμάκων χρωσματοποιμένων πολλάκις για θεραπεία σκοπό διαφόρων δερματικών παθήσεων (ως πκ. ο θειαφοφαλός, οι κορτικοστεροειδείς, οι ύπερσυνολοιφές κτλ.).

Έσωτερικές δε αιτίες είναι: Οι έρεθιστικές τροφές (άλυμρα, παστά, κονιορώδες, τα πολλά άλαντικά και τα πικάντικα φαγητά) οι διάφορες στομαχικές διαταραχές και ίδιως οι παθήσεις του ήπατος και η δυσκοιλιότητα. Τέλος ο ύποσιτισμός, δηλ. η έφαρμογή άυστηρας διαίτης για το άδυνάτισμα

Ρυτίδες προκαλούνται άκόμη και σε μερικά άτομα άνεξοτήτως της ποιότητας της έπιδερμίδος των, ως και της ηλικίας. Λόγω της διαρκούς συσπάσεως των κατωτέρω δερμικών μυών. Τουτό συμβαίνει σε άτομα ύστερικά, νευρικά ή πασχοντα από μυηπία κτλ.

Η ηλικία λοιπόν δεν παίζει μοναδικό ρόλο στις ρυτίδες, γιατί αυτές είναι ένα σύμπλοκο μέσο σε ένα άεροισμα διαταραχών της έπιδερμίδος και της γενικής καταστάσεως του άναγνασμού και συνεπώς για να τις άποφεύγεις πρέπει πρώτα κυρίως να στρέψης την προσοχήν σου στην έκασοτη αιτία που τις προκαλεί. Κάθε γυναίκα νομίζει ότι οι ρυτίδες εξαφανίζονται εύκολα. Όχι, αυτό είναι πλάγι.

Γι' αυτό δεν ποέπει, κυρίες μου, να παραμελήτε από μικρή ηλικία να περιποιήσετε καταλλήλως και μεθοδικά την έπιδερμίδα του προσώπου σας. Ούτε πρέπει να προκαλέτε οι ίδες τον πρόωρο μαρσισμό του και την ρυτιδίωσι με τα πολλά και έλαθερά φτιασίδια και τις διάφορες έξωφρενικές διαταχές.

Δεν είναι άδύνατο δηλαδή να παίρνετε κυρίες μου, καθαρικά ή φάρμακα για ν' άδυνατίσετε, ούτε να ύποβάλλεστε σε παράλογες και άυστηρές για τον ίδιο σκοπό δίαιτες και ναχετε συγχρόως την άξίωσι να διατηρήτε η φρεσκάδα και η έλαστικότητα της έπιδερμίδος του προσώπου σας. Θα επιτύχετε θεαίως να κάνετε μια κομψή σιλουέττα αλλά θα χάσετε την φρεσκάδα, την ανθρωπότητα και την έλαστικότητα της έπιδερμίδος σας, με άμεσο έπακόλουθο την ξηρότητα της, την πλυσάσση, τις ζάρες και το νευρολισμο του σώματος. Και όλα αυτά προκαλούνται εκ της κατόπιν της διαίτης άφθρας καταστροφής που λίπους που βρίσκεται κάτω από το δέρμα και το οποίο χρησιμεύει για την λίπανσι και την έλαστικότητά του.

Ούτε μπορείτε να τρέχετε στους δρόμους, στις έξοχες και στα άκρονόμια ύψη των βουνών καυστικά ήλιο χωρίς καμιά προφύλαξη του προσώπου (πρόστατευτική κρέμα ή γάλα) και ναχετε κατά την την έξωσι το προσώπο σας να διατηρήσει άρρηττο, έλαστικό και άπαιλλανμένο από σπυράκια, ξανθήματα και λεκέδες. Όταν τα χυμώστε αυτά καλά, τότε και μόνο θα κατορθώσετε να διατηρήσετε έπί μακρόν την φυσική όμορφη σας δηλ. πρόσωπο άρρητίδωτο και άνθρωπο.

Πρέπει να διαλέξετε μεταξύ της κυρίας του σαλονιού που ενδιέφερεται για την όμορφη και έλκυστική εμφάνισή της ή έκείνης των σπέρ, της όποιαν ενδιέφερε μόνο η άθλητική εμφάνισή και το άρρενωπό της ύφος. Μέσος όρος δεν ύπάρχει μεταξύ των δυο αυτών κατηγοριών.

Στο έπόμενο: Συνταγές εναντίον των ρυτίδων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Γιατρός - Δερματολόγος

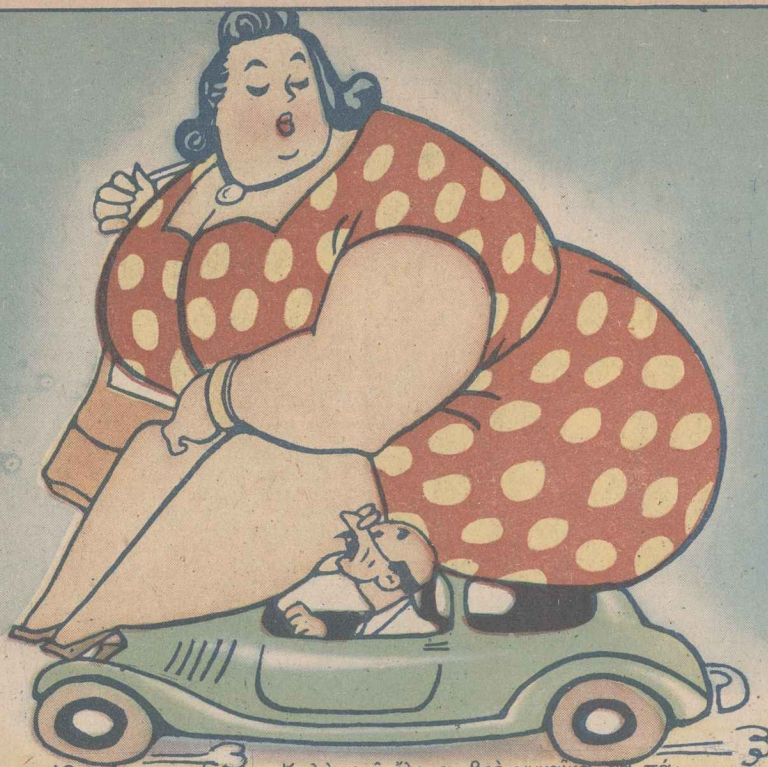
ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Όταν η όνομαστή για το πνεύμα της καλλιτέχνις Σοφία Άργου έπισκέφθηκε κάποτε τον Βολταίρο, εκείνος της είπε:

«Α! δεσποίνε, φέρω στη ράχη μου όγδόντα τέσσερα χρόνια κι' έκανα ως τώρα όγδόντα τέσσερες άνοψεις!»

«Μεγάλο πράγμα! άπάντησε η καλλιτέχνις. Έγώ που δεν είμαι παρά σαράν

— Ο Σαχαρίτσας: Καλά σου έλεγα, βρέ γυναίκα, να πάρουμε φορτηγό κι' εσύ δέν μ' άκουγες!...

— Κάθε βράδυ, φίλε μου, τούς ρίχνω μία ματιά κι' άμέσως με πιάνει μία άκατάσχετη νύστα!...

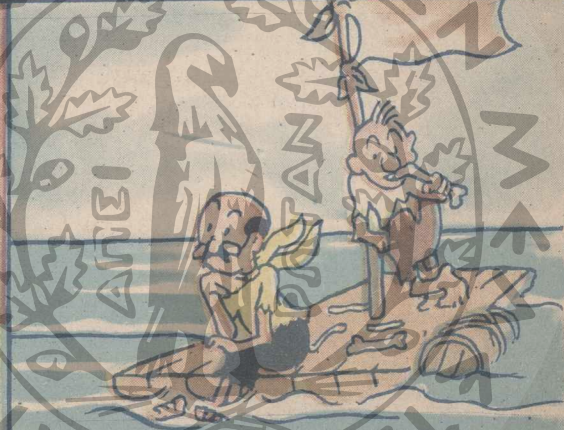
— Για στάσου, ρε Θανάση! Στιγματίσθηκες πριν παντρευτώ τη Μαρίκα ή μετά;...

— Έχει συνηθίσει από το γραφείο του και δέν μπορεί να κοιμηθώ άλλοιώς!

— Πώς σου ήρθε ή ιδέα ν' ανοίξεις το μαγαζί σου εδώ πέρα;
— Άς δψεται το δέντρο!

ΟΙ ΙΤΕΙΝΑΣΜΕΝΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ

— Στενοχωρίσαι που φάγαμε τη γυναίκα σου;
— Όχι, άδερφέ! Άλλά και τώρα άκόμη δέν μπορώ νά τη... χωνέψω!